

Cuồng Đồ Hái Hoa

Contents

Cuồng Đồ Hái Hoa	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	18
4. Chương 4	27
5. Chương 5	35
6. Chương 6	41
7. Chương 7	47
8. Chương 8	55
9. Chương 9	61
10. Chương 10	68
11. Chương 11: Chương Cuối – Hoàn	76

Cuồng Đồ Hái Hoa

Giới thiệu

Một chuyện tình không phải quá nhiều niềm vui cũng không quá nhiều nước mắt, không lâm ly bi lụy.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuong-do-hai-hoa>

1. Chương 1

TIẾT TỬ

Edit: Hamano Michiyo(Momo)

Mưa khói Giang Nam rực rỡ trong tiết xuân đầu tiên. Bờ Tây Hồ thành Hàng Châu, liễu xanh chập chờn trên mặt nước nhộn nhạo.

Ở Tô Đề cách bờ Tây Hồ không xa, có một tòa nhà gỗ nhỏ nằm bên bờ, trước cửa có một đình viện nhỏ, bốn phía vây quanh là hàng rào bằng trúc, căn nhà gỗ nhìn từ bên ngoài như nơi bỏ hoang nhưng trong sân đình lại được quét dọn hết sức sạch sẽ. Bên trong có một cái ao nhỏ, mặt nước xanh như mảnh liêu rử xuống. Một cánh cửa gỗ khép hờ, trong khe cửa có một mùi đàn hương nhàn nhạt bay ra.

Một nam tử phiêu dật mặc bạch y, dung mạo nho nhã lịch sự, tuấn mỹ vô trù, cầm trong tay một chiếc quạt xếp chuôi ngọc, tay kia dắt theo một bé gái chừng ba tuổi đi vào trong viện, khẽ đẩy cánh cửa ra, bước vào trong căn nhà gỗ nhỏ.

Trong nhà bày biện cực kỳ đơn sơ, chỉ có một chiếc bàn và một cái ghế nhỏ, thêm một bếp lò dựa vào góc tường làm nơi nấu nướng. Vén màn vải lên, không gian đằng sau là phòng ngủ, bày một chiếc giường gỗ và một bàn trà.

Nam tử mặc bạch y dắt cô gái nhỏ đi vào trong rèm, bước tới bên cạnh chiếc giường.

Trên giường có một thiếu phụ mang bệnh, thần sắc tái nhợt, tiều tụy đang nằm, cuối giường là một cô bé chừng hai tuổi bắt mẫm ngồi cạnh, mút mút ngón tay cái của mình, đôi mắt to tròn lưu loát nhìn thẳng vào bạch y nam tử trước mặt.

Dường như người nằm trên giường ý thức được có người đi vào, chậm rãi mở mắt ra, mặc dù đã tiều tụy khô héo nhưng gương mặt vẫn như tranh vẽ, mơ hồ thấy được những nét đẹp từng có của một dung nhan tuyệt đại phong hoa ngày xưa.

Nàng chậm rãi ngẩng đầu lên, lộ ra một nụ cười thản nhiên, vươn tay suy yếu gọi: “Thiếu Hoan, huynh đã đến rồi!” Sau đó, hai tròng mắt của nàng mở ra, mang theo sự mong chờ, dồn dập hỏi: “Chàng ấy đâu? Huynh đã giúp ta tìm được chàng rồi sao? Chàng đã đỡ Trạng Nguyên rồi, chuẩn bị trở lại cưới ta làm vợ phải không? Chàng vẫn chưa quên ta đúng không?”

Thì ra, nữ tử này vốn chính là danh kỹ Giang Nam diễm danh lan xa một thời Doãn Kiều Nô, cũng là hồng nhan tri kỷ trước đây của bạch y nam tử Quân Thiếu Hoan. Hai năm trước, nàng gặp một vị thư sinh muốn vào kinh dự thi, vừa gặp đã yêu, tự nguyện suốt đời suốt kiếp bên nhau; vì hấn ta, nàng không tiếc dùng tiền bạc dành dụm của mình, tự chuộc thân rồi cho hấn lên đường đến kinh thi tuyển. Từ đó, nàng an phận sống ở nơi này, chờ đợi phu quân trở về.

Không nghĩ tới, hai năm đã qua, tin tức của phu quân hoàn toàn không có, chỉ chừa lại cho nàng một sinh mệnh bé nhỏ. Mất thấy nữ nhi từng ngày lớn lên, nàng bởi vì thương nhớ người yêu nên dần dần suy yếu. Nàng không thể không nhờ những người xung quanh hỏi thăm tin tức phu quân, mà người duy nhất có thể nhờ cậy chỉ có nam tử tuấn mỹ phiêu dật trước mắt, đã từng là khách đêm của nàng mà thôi.

Quân Thiếu Hoan thương tiếc nhẹ nhàng cầm bàn tay gầy yếu tái nhợt của nàng, ôn nhu nói: “Hắn quả thật đã đỡ Trạng Nguyên, cũng không quên nàng; chẳng qua là công vụ quá thân, không cách nào dứt ra để lập tức quay về cưới nàng được, hấn muốn nàng đợi thêm mấy ngày, hấn sẽ trở lại đón nàng và Nông Nhi thôi!” Nghe vậy, Doãn Kiều Nô lộ ra một nụ cười vui mừng. Hấn không có quên nàng! Như vậy nàng có chết cũng sẽ nhắm mắt.

“Thiếu Hoan, hãy đáp ứng ta một chuyện, ta sợ mình không đợi đến ngày đó được...” Hơi thở của nàng dần dần yếu ớt, cố hết sức nói.

“Nàng nói đi! Ta sẽ vì nàng làm bất cứ chuyện gì.” Quân Thiếu Hoan ôn nhu ngắm nhìn nàng, chân thành tha thiết trả lời.

Khóe miệng Doãn Kiều Nô khẽ mấp máy, khẽ cong lên tạo thành nụ cười phảng phất quyến rũ như ngày xưa: “Nếu ta đi rồi, xin hãy đem Nông Nhi giao cho chàng, để chàng chiều cổ con bé thật tốt...Đây là thứ duy nhất ta có thể để lại cho chàng.”

Quân Thiếu Hoan mỉm cười gật đầu, “Ta đáp ứng nàng, nhất định sẽ đem Nông Nhi đến bên cạnh hấn.”

Hấn tinh thông y thuật, biết rõ bệnh của nàng đã đến giai đoạn cuối, khí lực đã hao tổn hết rồi, không lâu nữa sẽ rời xa nhân thế. Cặp mắt sâu đen không khỏi dâng lên sự đau thương nồng đậm, hấn sao có thể nhẫn tâm để nàng ôm hận mà ra đi! Nhưng sự thật lúc nào cũng tàn khốc như vậy, vì sao hồng nhan lúc nào cũng bạc mệnh, lúc nào cũng phải nhận điều oan trái chứ?

Nhận được lời hứa hẹn của hắn, Doãn Kiều Nô không còn tiếc nuối điều gì, khẽ thở dài một hơi, sau đó chậm rãi nhắm mắt lại. Lần nhắm mắt này, vĩnh viễn sẽ không bao giờ mở ra nữa.

Quân Thiếu Hoan không nhịn được đau thương nhắm mắt lại, bi thống thì thào: “Kiều Nô, tha thứ cho ta đã nói dối nàng, lời ta nói là vì ý tốt, ta không muốn để nàng phải ôm hận mà ra đi!” Trên thực tế, phu quân của nàng mặc dù đã đỡ Trạng Nguyên nhưng cũng đã sớm vong ân phụ nghĩa quên nàng rồi. Hắn vào kinh tìm người, không ngờ kẻ hắn tìm đã sớm bám long dựa phượng*, cưới con gái của đương kim Thừa tướng làm vợ từ lâu, làm sao còn nhớ rõ người từng thề non hẹn biển cùng mình khi xưa nữa.

(*bám long dựa phượng: nguyên văn là phản long phụ phượng, tức là thấy người sang bắt quàng làm họ, dựa dẫm vào kẻ quyền thế)

Đứa trẻ trên giường căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì, chẳng qua chỉ chíp chíp oa oa la hét ầm lên, thân thể tròn trịa mập mạp tự động bò đến trước người Quân Thiếu Hoan, tò mò nhìn hắn.

Quân Thiếu Hoan trùi mền ôm lấy nàng, quay đầu nói với cô gái nhỏ bên cạnh: “Phong Nhi, có muốn một muội muội làm bạn không? Chúng ta dẫn con bé trở về nhé!” Đứa trẻ này nhất định sẽ trở thành một cô bé mồ côi, phụ thân của nàng nhất định sẽ không thừa nhận đây là nữ nhi của mình.

Cô gái nhỏ gọi là Phong Nhi cao hứng nhếch môi, mãnh liệt gật đầu nói: “Tốt quá, tốt quá! Phong Nhi thích muội muội nhất!”

Hoa tàn rồi cũng sẽ có ngày nở lại, sinh mệnh tiếp nối có phải hay không cũng sẽ như thế? Quân Thiếu Hoan nhìn cô gái béo mập xinh xắn trong lòng, chậm rãi lộ ra nụ cười hiểu rõ sự đời, bình yên và ấm áp...

CHƯƠNG 1

Nguyên tiêu năm ấy, chợ hoa đèn như vẽ; trăng treo đầu cành liễu, người hẹn ước hoàng hôn.

Nguyên tiêu năm nay, trăng cùng đèn đã cũ; không thấy người năm ngoái, lệ ướt tay áo xuân.

Đêm ở Thượng Nguyên, sóng xanh Tây Hồ dập dềnh nhộn nhạo, thuyền hoa trên nước đi lại như dẹt cửi, chở những người khách khắp nơi đi du ngoạn lễ bái. Những tiếng hát từ bốn phương tám hướng truyền tới khiến nơi đây càng thêm hữu tình đông đúc.

Mấy chiếc thuyền màu sắc rực rỡ xuất hiện trong màn sương, nhẹ nhàng lướt qua cầu. Trên đó đều là những cô thiếu nữ thanh xuân mỹ lệ, các nàng nhẹ khua mái chèo, đưa những chiếc thuyền bơi đến giữa hồ. Trên thuyền đốt những chiếc đèn Bích La, chao đèn bằng vải lụa, ánh lên mặt hồ một mảnh rực rỡ huy hoàng.

Trong tiếng cười khanh khách vui vẻ, một thiếu nữ trên thuyền đem chiếc đèn hoa đăng thả vào trong làn nước, vẻ mặt thành kính mà thẹn thùng, phảng phất như đang cầu mong một điều gì đó. Chỉ thấy chiếc đèn hoa đăng chậm rãi trôi đi trên mặt nước, ánh đèn mờ ảo từ ngọn đèn dầu chiếu xuống mặt hồ xanh biếc khiến những chú cá trông càng thêm sống động, hệt như tiên cảnh chốn nhân gian.

Đêm hội hoa đăng ở Thượng Nguyên vốn có ý cầu nguyện cầu phúc, cũng chỉ có một đêm này, tất cả những thiếu nữ chưa chồng mới được phép bước ra khỏi nhà, dạo bước trên những con phố náo nhiệt đông vui. Vì vậy, các nàng đều nhân dịp này lên thuyền đi Tây Hồ để thả đèn hoa đăng. Nghe nói, chỉ cần ở trên hoa đăng viết tên của mình cùng với nguyện vọng trong lòng, sau đó đem hoa đăng thả xuống mặt hồ, nếu chiếc đèn thuận theo gió trôi đi, không hề có vật cản thì chứng tỏ mong muốn trong lòng đã trở thành sự thật.

Đứng ở đây nhìn gò má ửng hồng thẹn thùng của những cô thiếu nữ, không khó đoán ra những nguyện ước trong lòng bọn họ. Còn không phải là ôm trong mình những tư tình nhi nữ hay sao! Mỗi một chiếc đèn đều đại biểu cho lòng của một cô gái! Từ xưa tới nay, nữ nhân ai chẳng hy vọng có thể gả được ột vị lang quân như ý, cùng nhau sống đến giai lão bạch đầu, vĩnh viễn không rời nhau. Hy vọng trời xanh có thể cho họ một con đường nhân duyên trôi chảy, không có trở ngại!

Trong lúc khắp mặt hồ đang đầy những ánh đèn hoa đăng lấp lánh, một chiếc thuyền nhẹ nhàng vạch những nhànх liêu xanh từ từ khoan thai lướt đi, một khách một thuyền phu, một đứng một ngồi, chậm rãi hướng Tô Đê mà tới.

Con thuyền nhỏ nhẹ nhàng bơi đi, đứng trên mũi thuyền là một nam tử cao to, khí thế uy nghiêm vững vàng thẳng tắp. Nhờ những ngọn đèn dầu đang trôi theo dòng nước lúc sáng lúc tối có thể thấy được dung

mạo thẳng thắn, cởi mở mà vẫn cô đơn của hắn, một gương mặt điêu khắc như đao phủ, dưới ánh sáng thấp thoáng còn lộ ra vẻ ma mị âm tà.

Hai tay Liệt Hạo Thiên vắt ra sau lưng, thân hình cao to đang đứng cứ như trôi dạt trên mặt nước, một bộ thanh sam(áo xanh) theo gió đêm không ngừng tung bay. Ở bên trong cảnh chợ hoa đăng phồn hoa náo nhiệt này, thần sắc của hắn vẫn buồn bã khó hiểu, trông mắt đen vương vất sự u sầu đầy thảm thiết, như có điều gì đó suy ngẫm khi nhìn vào những thiếu nữ đang thả đèn hoa đăng giữa hồ kia vậy.

Đêm Thượng Nguyên, hàng năm vào ngày này, đều là lúc mà hắn thương tâm nhất.

Ngày tháng thấm thoát như thoi đưa, vừa chớp mắt đã qua bốn năm rồi. Bốn năm nay, những tưởng niệm của hắn với người vợ đã mất chưa từng biến mất. Mỗi khi nhớ tới ái thê đã qua đời, trong lòng hắn đều tự trách mình không thôi, thân là bảo chủ của Liệt Gia Bảo tiếng tăm lừng lẫy trong giang hồ, cũng là thủ lĩnh của Nam Phương Thuyền Vụ, thế nhưng ngay cả người mình yêu cũng không thể bảo vệ được!

Ái thê đã qua đời của hắn tên là Thắm Điệp Nhi, người cũng như tên, không chỉ tư lệ tiên nghiê*, tướng mạo đẹp tuyệt vời, còn ôn uẩn mềm mại, nhân thực đôn lương. Đáng tiếc hồng nhan bạc mệnh, nàng cứ vô cớ sầu lo mà thành bệnh, một căn bệnh không sao chữa trị được!

(*tư lệ tiên nghiê: tư thái thanh lệ như tiên đáng trần)

Thê tử chết rồi, hắn cũng không còn tâm tư tái giá. Mặc dù sự nghiệp mỗi lúc một lớn, tiền tài cũng cuộn cuộn mà tới theo, khiến hắn trở nên danh chấn Giang Nam, nhưng con tim của hắn, thế giới tình cảm của hắn lại như một sa mạc tĩnh mịch hoang tàn, không có bất kỳ người con gái nào có thể đi vào bên trong, lọt được vào mắt xanh của hắn hết.

Hắn vẫn còn nhớ rõ lần đầu tiên gặp gỡ ái thê vừa vặn chính là một đêm Nguyên Tiêu! Nàng ở trong làn sóng người xô đẩy, tình cờ dạt đến bên cạnh hắn, khoảnh khắc ánh mắt hai người chạm nhau đã lập tức bị thu hút, rồi sau đó cùng tạo nên một đoạn nhân duyên mỹ mãn khiến người người ca ngợi.

Có lẽ là vì trời xanh đổ kị hồng nhan, không nghĩ tới sự ân ái đậm thắm của bọn họ lại ngăn ngủ đến thế, vì nàng đã sớm mắc tâm bệnh mà ngọc nát đá tan.....Nghĩ đến đây, con người thâm thúy lạnh lẽo như ánh sao của Liệt Hạo Thiên không khỏi mờ nhạt đi trong làn sương khói. Đúng lúc này, một chiếc đèn hoa đăng chậm rãi dạt đến bên hông thuyền của hắn, lẳng lẳng dựa vào giống như đã tìm được bến đỗ của mình.

Ánh mắt u sầu của Liệt Hạo Thiên dời về phía chiếc đèn hoa đăng nhỏ như cái chén kia, giống như là bị ánh sáng của chiếc đèn hấp dẫn, hắn cúi người, duỗi cánh tay dài vớt đèn hoa đăng lên.

“Này! Đèn của ta!” Đúng lúc hắn nhặt đèn hoa đăng lên thì từ bên kia mặt hồ đột nhiên truyền đến một tiếng kêu duyên dáng, thanh âm tuy nhẹ nhưng trong đêm đen lại vang dội dị thường, hết sức rõ ràng.

Doãn Hoa Nông cùng nha hoàn Tiểu Hồng đứng ở trên Tô Đê, mắt thấy đèn hoa đăng mình vừa thả xuống lại bị người khác nhặt lên, trong lòng nhất thời vừa vui vừa sợ, không nhịn được bật thốt lên một tiếng. Nàng không nhìn rõ lắm người nọ có dáng dấp thế nào, chỉ biết là hắn đang ngăn trở sự cầu nguyện của nàng, vì vậy vội vàng hướng về phía chiếc thuyền yêu kiều kêu thêm một tiếng: “Này! Phiền công tử buông đèn hoa đăng của ta xuống được không!”

Liệt Hạo Thiên nghe được thanh âm của nàng, bỗng dưng phục hồi tinh thần lại, chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn về nơi phát ra âm thanh

Trong một góc bờ hồ đón gió, cành lá chập chờn, một thiếu nữ diễm lệ vô song, tuyệt lệ dung nhan đang đứng trên Tô Đê cao vút, dưới khói nước mặt hồ, nàng mặc một thân xiêm y nguyệt sắc, vạt áo phiêu phiêu giống như Lăng Ba tiên tử hạ phàm....Hắn đột nhiên cảm giác dung mạo của nàng phẳng phất như đã từng quen biết, lại ngại vì ánh sáng ở đó không đủ, không cách nào để nhìn được rõ ràng. Nhưng đúng lúc này, ánh đèn bên trên Tô Đê xoay mình tách một luồng sáng bắn ra bốn phía, lửa khói sáng lóa mỹ lệ, rực rỡ muôn màu. Hắn nường theo ánh sáng ấy để nhìn kỹ dung mạo hoàn chỉnh của cô gái đó.

Bỗng nhiên, cặp mắt thâm thúy của hắn trợn ngược, đôi môi mỏng hấp dẫn nhẹ nhàng mấp máy, cả người cứng ngắc sững sờ đứng lại.

Doãn Hoa Nông thấy hấn vẫn không có phản ứng, không khỏi gấp gáp hô thêm một tiếng: “Vị công tử kia, xin hãy đem đèn hoa đăng của ta để xuống!” Lời nói ấy khiến cho Liệt Hạo Thiên đang thất thần, tim đập loạn nhịp nhất thời tỉnh táo lại, hai mắt long lanh sáng rực lên, nhìn chăm chăm vào Doãn Hoa Nông đang đứng cách mình không xa kia...Cặp lông mày đen khê quét nhẹ, đôi môi hàn tình, sóng mắt như nước. . . . Về mỹ lệ kinh người ấy cùng với Điệp Nhi của hấn giống nhau như đúc, trên đời chắc có lẽ chẳng còn người nào giống đến được như vậy!

“Lão Triệu, bơi nhanh một chút, ta muốn lên bờ!” Hấn trầm giọng ra lệnh.

Người chèo thuyền nghe lời tăng nhanh tốc độ chèo thuyền, đem chiếc thuyền nhỏ hướng về phía bờ Tô Đê.

Doãn Hoa Nông thấy hấn không những không để đèn của nàng xuống mà còn đem thuyền bơi về hướng này, trong lòng không khỏi có chút nghi ngờ. Con thuyền càng lúc càng tới gần, nàng tinh tường nhìn thấy một nam tử thân hình vĩ ngạn khỏe mạnh, tướng mạo lạnh lùng hung hãn đang đứng trên mũi. Hơn nữa hấn ta còn có một cặp mắt đen không ngừng lấp lánh càng khiến cho lòng nàng chấn động, có cảm giác muốn xoay người chạy trốn.

“Này! Ta chỉ bảo người bỏ đèn hoa đăng của ta xuống, không có bảo người tới đây nha!” Nàng vội vàng kêu lên với Liệt Hạo Thiên, thân thể mảnh khảnh không tự chủ được lui về sau một bước.

Liệt Hạo Thiên không trả lời, chẳng qua là vẫn cầm trong tay chiếc đèn hoa đăng sáng lấp lánh, trông mắt đen vũng vàng khóa ở trên người nàng, nhìn đến mức trái tim nhỏ bé của Doãn Hoa Nông đập bịch bịch không ngừng, không khỏi cảm thấy run rẩy khắp sống lưng.

Về mặt hấn nhìn nàng giống như đang muốn đem nàng ăn tươi nuốt sống vào bụng vậy, ánh mắt nóng rực kinh người kia gần như muốn đốt một cái lỗ trên người nàng, sau đó khóa nàng lại thật chặt. Doãn Hoa Nông từ trước đến giờ không biết sợ là tư vị gì, lần đầu tiên ném được mùi sợ hãi.

Hấn. sẽ không phải là một kẻ nào đó từng bị nàng dùng di hương làm cho hôn mê sau đó lừa tiền đi? Bây giờ nhận ra nàng nên muốn tới báo thù rửa hận sao?

Không! Không thể nào, trước giờ nàng làm việc luôn cẩn thận từng tí một, không để lộ dấu vết, sao có thể rước lấy một Đại Sát Tinh được.

“Tiểu thư, chúng ta đừng quan tâm tới cái đèn ấy nữa, người nọ nhìn lai giả bất thiện*, chúng ta nên nhanh chóng rời đi thì hơn!” Nha hoàn Tiểu Hồng cơ trí bên cạnh nàng cũng nhìn thấy được biểu tình không tầm thường của Liệt Hạo Thiên, vội mở miệng khuyên nhủ.

(*lai giả bất thiện: không có ý tốt)

Tiểu Hồng đã nói ra đúng suy nghĩ trong lòng của Doãn Hoa Nông, mắt thấy hấn càng lúc càng đến gần bờ, nàng không đành để ý thêm nữa, lập tức kéo Tiểu Hồng xoay người bỏ chạy.

Liệt Hạo Thiên thấy thế, ánh mắt đột nhiên trở nên thâm sâu, điểm mũi chân một chút, thi triển khinh công nhẹ phóng qua mặt hồ, nhảy lên Tô Đê, đuổi thẳng theo hướng Doãn Hoa Nông đi.

“Cô nương xin dừng bước!” Thanh âm trầm thấp hùng hậu như đá tảng bỗng chốc vang lên, tinh tường truyền vào trong tai Doãn Hoa Nông.

Cả người Doãn Hoa Nông run lên, không nghĩ tới hấn lại đuổi theo, vội vàng lôi kéo Tiểu Hồng chạy càng nhanh hơn, chớp mắt đã biến mất trong dòng người đổ về ăn mừng lễ khánh tiết.

Liệt Hạo Thiên đang muốn tiếp tục đuổi theo thì người chèo thuyền cho hấn đã nhảy lên bờ, kêu lên sau lưng: “Bảo chủ, người đã không thấy, chúng ta cũng nên trở về đi thôi! Cốc tổng quản cùng với các Đường chủ đang chờ ngài đây ạ!”

Nghe vậy, Liệt Hạo Thiên nhất thời dừng bước. Không sai, trước mắt quả thật hấn có chuyện quan trọng hơn cần làm, nhưng mà người con gái có dung mạo giống với thê tử đã mất kia hấn cũng không bỏ được. Hấn chậm rãi gỡ chiếc đèn hoa đăng vẫn đang cầm trên tay lên, nhìn chăm chăm vào lớp vỏ, chỉ thấy trên đây viết ba chữ “Doãn Hoa Nông” rõ ràng, đây có lẽ phương danh của cô gái nọ!

“Doãn, Hoa, Nông.” Hắn chậm rãi thì thầm từng chữ một với giọng điệu trầm thấp, khóe môi cong lên một nụ cười tà mị. Nếu đã biết tên rồi, còn sợ không tìm được nàng hay sao? Đợi lần này chuyến hàng Hoa Trung kết thúc, hắn nhất định sẽ còn quay trở lại, không tiếc hết thảy tìm ra nàng! Về phần sau khi tìm được nàng, hắn có tính toán gì thì trước mắt không cần nghĩ tới.

“Chúng ta đi thôi!” Hắn bỗng quay người đi về phía Bờ Hồ, vung tay lên một chút, lập tức một chiếc thuyền hoa đang đậu cách đó không xa liền mở hết tốc lực tiến tới chỗ này.

Không đợi thuyền hoa cập bờ, Liệt Hạo Thiên cùng người chèo thuyền ban nãy đã gọn gàng nhảy lên, hạ xuống khoang thuyền. Một lát sau, chiếc thuyền bắt đầu rời bến, chậm rãi bơi đến chỗ hồ sâu. Ánh trăng từ từ lên cao, bóng dáng người và thuyền cũng dần dần biến mất.

Nửa năm sau, ban đêm ở Tây Hồ, Hàng Châu, mấy đám mây lững lờ trôi qua bên cạnh ánh trăng, khiến quãng sáng dịu nhẹ ấy lẫn lẫn không dứt.

Đêm trên hồ mờ mịt khói sương, một chiếc thuyền hoa chậm rãi phiêu đảng, trên thuyền đốt những ngọn đèn dầu sáng chói, trong đêm đen lóe ra thứ ánh sáng thật rõ ràng.

Trong khoang thuyền bài trí một chiếc bàn vuông được tạo nên từ gỗ cây tử đàn và mấy chiếc ghế cũng cùng chất liệu. Trên bàn sắp một bộ trà cụ, hương thơm mềm mại quẩn quanh chứng tỏ có người vừa mới nấu nước pha trà ở đây.

Chỉ thấy một nam tử tướng mạo tuấn lãng, thân hình vĩ ngạn đang chấp hai tay sau lưng, đứng nhìn mặt hồ. Con người như ánh sao có vẻ đang suy tư điều gì đó, cứ ngẩng nhìn ánh trăng trong đêm khuya tĩnh lặng. Người này chính là Liệt Gia Bảo bảo chủ danh chấn Giang Nam – Liệt Hạo Thiên.

“Đêm đã khuya, sao còn không đi nghỉ ngơi?” Một thanh âm trong trẻo từ sau lưng hắn vang lên, một bạch y nam tử ưu nhã, trên mặt phỉếm một nụ cười nhàn nhạt vén bức rèm che, bước ra từ khoang thuyền.

Bạch y nam tử này chính là tổng quản của Liệt Gia Bảo, vẫn hay được gọi là “Ngọc tiêu công tử” Cốc Thanh Phong. Là cánh tay phải trung thành đáng tin cậy nhất của Liệt Hạo Thiên, cũng đồng thời là huynh đệ kết bái kiêm bạn tốt tri kỷ nhiều năm của hắn. Bọn họ từ nhỏ đã lớn lên cùng với nhau, trải qua hai mươi mấy năm đồng cam cộng khổ khiến cả hai người đều có trên mình dáng vẻ hào sảng và khí chất tương tự như nhau, giữa hai người luôn có một sự ăn ý thấu hiểu không cần nói ra thành lời, tình nghĩa sâu đậm không hề thua kém tình cảm giữa anh em ruột thịt.

Cốc Thanh Phong tiêu sái ngồi xuống bên cạnh bàn bát tiên, châm một bình trà mới, nhướn cao đôi mày rậm, cười nhàn nhạt cất tiếng: “Lại đang suy nghĩ về chuyện ngày mai đi gặp cô gái danh kỹ Giang Nam Doãn Hoa Nông kia sao?”

Liệt Hạo Thiên cau mày không nói gì, chỉ xoay người trở lại bên cạnh bàn, ngồi đối diện Cốc Thanh Phong cùng nhau phẩm trà.

Bốn góc của chiếc bàn bằng gỗ tử đàn đều được khảm Dạ Minh Châu, ánh sáng của nó hòa với vầng trăng ngoài kia cùng nhau chiếu rọi khắp khoang thuyền, cũng soi rõ gương mặt tuấn kiệt của hai người.

Dưới ánh sáng vàng của châu ngọc, cặp mày kiếm sắc bén và con ngươi sâu xa của Liệt Hạo Thiên càng thêm thâm thúy không sao lường được.

“Cô gái Doãn Hoa Nông kia thật đúng như lời huynh nói, có dung mạo giống hệt với chị dâu sao?” Cốc Thanh Phong thu lại nụ cười, nghiêm túc hỏi.

Khắp Liệt Gia Bảo ai ai cũng biết, Liệt Hạo Thiên và thê tử Thẩm Điệp Nhi của mình ân ái vô cùng, hai người có thể nói là một cặp do trời đất tạo thành, khiến người ta hâm mộ không thôi. Ai ngờ đâu tiệc vui chóng tàn, thành thân chưa được ba năm, Liệt Hạo Thiên vừa trở về từ chuyến thương vụ đầu tiên tới Giang Hoài xong đã nhìn thấy ái thê bệnh tình nguy kịch, không bao lâu liền buông tay, rời xa nhân thế, khiến Liệt Hạo Thiên đau đớn đến không còn muốn sống.

Từ đó về sau, thân là anh em tốt cùng hắn như Cốc Thanh Phong cũng không còn nhìn thấy trên mặt hắn xuất hiện nụ cười, trái tim như lửa nóng cũng đi theo người vợ mà nguội lạnh. Mấy năm nay, Liệt Hạo

Thiên vẫn luôn trải qua một cuộc sống không tình yêu, không ham muốn, giống hệt như một vị sư đang tu hành đắc đạo, thanh khiết và khổ cực vậy.

Cho đến một đêm cách đây nửa năm trước, Cốc Thanh Phong còn nhớ rõ đêm ấy chính là đêm Thượng Nguyên, Liệt Hạo Thiên cầm trong tay một chiếc đèn hoa đăng, trên mặt lộ ra nụ cười ấm áp đã lâu không xuất hiện từ sau khi thê tử qua đời, con người hắc ám tĩnh lặng cũng tràn ngập ánh sáng của hạnh phúc. Hắn nói hắn gặp được một cô gái có dung mạo cực kì giống với người vợ đã mất của mình.

Vì vậy, vừa xử lí xong thương vụ ở Hoa Trung, bọn họ liền ngựa không ngừng vó một đường đi về Hàng Châu, trải qua nhiều ngày thăm hỏi mới biết thì ra chủ nhân của chiếc đèn hoa đăng kia – Doãn Hoa Nông chính là danh kỹ Giang Nam tiếng tăm lan xa, cũng là hoa khôi của Bách Hoa Lâu, danh tiếng lẫy lừng khắp thành Hàng Châu này.

Về chuyện này, trong lòng Liệt Hạo Thiên đã tìm đủ mọi cách giãi bày phân vân, cuối cùng vẫn quyết định đi đến Bách Hoa Lâu gặp lại giai nhân một lần trước đã, song Cốc Thanh Phong đã nhìn ra được, bạn tốt của hắn đang cảm thấy rất buồn bã và mất mát.

“Quả thật đáng tiếc của nàng cũng tương tự với Điệp Nhi, ta nghĩ, cả đời này cũng không thể tìm được người thứ hai giống Điệp Nhi đến thế.” Liệt Hạo Thiên trầm mặc hồi lâu, rốt cục mở miệng.

“Tìm được nàng ấy rồi, huynh có tính toán gì?” Cốc Thanh Phong hỏi.

Liệt Hạo Thiên nhàn nhạt nhướn mi, nâng chén hớp một ngụm trà, “Ta còn không nghĩ được nhiều như vậy.” Gương mặt bình tĩnh nhìn không ra bất kỳ cảm xúc nào.

“Nghe nói cô gái Doãn Hoa Nông này tuy là danh kỹ Giang Nam nhưng chỉ bán nghệ không bán thân, vẫn còn là một thanh quan đấy!” Cốc Thanh Phong mỉm cười nhướn mày, đầy thâm ý liếc nhìn Liệt Hạo Thiên.

“Vậy thì như thế nào? Hết thấy chờ ta nhìn thấy nàng ấy rồi hãy nói.” Liệt Hạo Thiên đặt chén sứ xuống, nhàn nhạt nói.

Hắn không phủ nhận vừa liếc nhìn thấy Doãn Hoa Nông, bản thân có chút khiếp sợ, tim đập dồn dập, nhưng đó là bởi vì dung mạo của nàng quá mức giống Điệp Nhi. Có điều nàng lại là danh kỹ thanh lâu! Nếu hắn muốn nàng, chẳng phải đang bôi nhọ Điệp Nhi hay sao?

“Ngày mai cần ta cùng huynh đi tới Bách Hoa Lâu không?” Cốc Thanh Phong xoay người, hai mắt sáng lên, hắn đối với cô gái danh kỹ Doãn Hoa Nông có gương mặt giống với Thẩm Điệp Nhi này hết sức hiếu kỳ.

“Không cần, ta muốn tự mình đi trước.” Liệt Hạo Thiên nhàn nhạt đáp lại.

Cốc Thanh Phong thờ ơ nhún nhún vai, không cần phải nhiều lời nữa. Thế nhưng trong lòng hắn đã sớm định ra chủ ý khác, ngày mai hắn sẽ lén theo sau lưng, từ trên lầu nhìn trộm gương mặt Doãn Hoa Nông một chút, để xem trên thế giới này thật sự có người giống người như vậy thật hay không?

Hồi Hương Uyển là hậu uyển trong Bách Hoa Lâu, bên trong có một mảnh sân rộng rãi hình thành nên một tiểu viện nho nhỏ, trước nhà có một dòng nước chảy róc rách, nước trong suốt có thể nhìn thấu tận dưới đáy, có hoa và cây cảnh cùng những hòn non bộ uốn lượn vờn quanh, con suối nhỏ cứ thế một đường chảy về ao nước ở phía Tây.

Trong sân trồng đầy những cây đào, cây mận, mỗi độ xuân đến, hạ về, đủ loại hoa thi nhau đua nở, đồ bình sắc sỡ, cộng thêm việc từ nơi đây có thể trông ra được Tây Hồ ở phía xa xa, sắc núi mây trời, mỗi lần đều khiến cho khách bốn phương lưu luyến đến quên cả lối về.

Tuy nhiên, thứ hấp dẫn người ta nhất ở Hồi Hương Uyển không phải là cảnh đẹp ý vui khiến người người ca thán mà lại là chủ nhân của nó, Doãn Hoa Nông.

Nói đến Doãn Hoa Nông thật đúng là một câu chuyện có tính truyền kỳ. Hơn một năm trước, nàng tự nguyện đến nương thân ở Bách Hoa lâu, chỉ ngắn ngủn có mấy ngày, mỹ mạo của nàng đã lan rộng khắp Giang Nam rồi oanh động khắp cả thành Hàng Châu. Đệ nhất hoa khôi, đệ nhất danh kỹ, diễm danh của nàng lan xa đến mức thậm chí ngay cả những vương tôn quý tộc ở Kinh Thành cũng phải hâm mộ tìm tới.

Không ai biết nàng từ nơi nào đến? Tại sao lại cam nguyện ủy khuất sống trong Bách Hoa Lâu? Những điều này càng tăng thêm sự huyền bí cho thân phận của nàng. Kể từ ngày cô gái hát rong tuyệt sắc khuyh thành Bùi Lâm Phong biến mất, nàng liền trở thành mục tiêu di dời sự chú ý của mọi người, cũng là chủ đề đàm luận chính của dân chúng trong những lúc trà dư tửu hậu.

Chiều nay, thiếp thân nha hoàn Tiểu Hồng vừa lui ra, Doãn Hoa Nông đang chuẩn bị đi ngủ thì ánh nến đột nhiên chợt lóe, ngay sau đó một bóng đen nhanh chóng bay vút vào từ cửa sổ, trong giây lát đã tới gần nàng, một thanh trường kiếm không nặng không nhẹ đặt ở trên cổ nàng, ánh sáng phản chiếu của nó từ ngọn nến trông hết sức chói mắt, cũng khiến cho người ta không dám khinh thường mà vội vàng động.

Doãn Hoa Nông căn bản không kịp phản ứng lại, mặt biến sắc, nhìn vào thanh trường kiếm đang đặt gần cổ họng của mình, trong lòng không khỏi thầm than: không nghĩ tới ở thanh lâu bán rẻ tiếng cười cũng có thể rước tới họa sát thân! Giờ phút này nàng thật hối hận vì sao trước kia bản thân lại lười biếng, không chịu học võ công của nghĩa phụ. Võ công của nàng là kém nhất trong số bốn tỷ muội, chỉ có thể dùng để phòng thân, song một khi gặp được cao thủ thì tuyệt đối là châu chấu đá xe. Điểm duy nhất đáng tự hào chính là nàng đã luyện thành môn võ khinh công thượng thừa đủ để đền bù cho võ nghệ kém cỏi, thật không nghĩ tới lúc này lại chẳng thể thi triển được.

Mặc dù trong lòng có chút sợ, Doãn Hoa Nông vẫn trấn định ngẩng đầu nhìn về phía kẻ đang cầm kiếm. Sát thủ trước mắt mặc một thân y phục màu đen, gương mặt che kín chỉ còn hở đôi mắt, mà giờ phút này nó đang vũng vàng chăm chú nhìn vào nàng.

“Người chính là hoa khôi Giang Nam Doãn Hoa Nông?” Người mặc áo đen lên tiếng, mặc dù đã cố gắng hạ thấp giọng nhưng vừa nghe liền biết đó là con gái.

“Không sai, ta chính là Doãn Hoa Nông.” Tình thế bắt buộc, nàng căn bản không có cách nào phủ nhận. “Xin hỏi các hạ, Hoa Nông không biết mình đã kết thù chuốc oán với người từ lúc nào?” Nàng cố lấy can đảm hỏi, trong lòng thầm nghĩ, vị cô nương che mặt này sẽ không phải là người đó đi? Một thê tử của vị đại gia nào đây trước đây từng đến chỗ nàng làm khách, hôm nay ghen tuông bạo phát nên trực tiếp đuổi đến giết nàng?!

Người áo đen che mặt không trả lời, chẳng qua chỉ dùng trông mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm Doãn Hoa Nông, trong ánh nhìn thấp thoáng tia ưu thương khó thấy.

“Giống quá, thật sự là giống quá! Không nghĩ tới thế gian lại còn người có thể giống nhau đến như thế!” Tiếng kêu đề nén chậm rãi bật ra từ trong miệng người áo đen nọ.

Doãn Hoa Nông nghi ngờ nhìn ả ta: “Người nói cái gì cơ? Cái gì giống với không giống? Ta không hiểu ý của người lắm...”

Lời của nàng khiến cho người bịt mặt bỗng chốc phục hồi tinh thần lại, ánh nhìn ngoan lệ trong mắt chợt lóe, “Ngày mai người có phải đã đáp ứng tiếp kiến Liệt đại gia bảo bảo chủ, Liệt Hạo Thiên hay không?” Doãn Hoa Nông hơi sững sờ, chẳng lẽ là vì sự việc này? Ồ ta là vợ của Liệt Hạo Thiên, hay là vị hôn thê, tình nhân? Sớm biết tiếp tên khách quý này sẽ đưa tới họa sát thân, nàng nói gì cũng sẽ nhin đau bụng tha ột số ngân lượng lớn sáng lóa như vậy.

“Không sai! Ta quả thật đã đáp ứng mama tiếp kiến Liệt đại gia, không biết việc này có gì không ổn, mong các hạ chỉ giáo.” Nàng vừa cẩn thận nói, vừa chú ý phản ứng của đối phương.

“Haha!” Hắc y nhân cười lạnh một tiếng. “Ta chỉ là nhận ủy thác của người khác mà thôi, có người sợ Liệt đại gia bị sắc đẹp của người làm ô nhiễm cho nên muốn ta đến để phòng ngừa hậu họa.”

“A?” Doãn Hoa Nông bỗng dưng tròn to mắt trừng đối phương, “Phòng ngừa hậu họa chưa xảy ra, ý người là... Muốn giết ta?” Trời ạ! Nàng làm sao có thể đen đủi như vậy được chứ? Không! Nàng còn chưa muốn chết a! Doãn Hoa Nông âm thầm thề trong lòng, nếu có thể tránh thoát một kiếp này, nàng nhất định sẽ chăm chỉ luyện công, không bao giờ lười biếng nữa.

“Đây cũng là một phương pháp giúp người ta một lần vứt vả cả đời thanh nhàn.” Người áo đen nheo mắt, bật ra tiếng cười quỷ dị, trường kiếm trên tay lại càng áp sát vào cổ của Doãn Hoa Nông.

Tiếng cười của ả khiến cho Doãn Hoa Nông sợ hãi, nhưng nàng vẫn không lộ ra chút gì, trấn định nói: “Chuyện này không đáng với các hạ đâu? Chi bằng đừng dính máu tanh, ta có thể đảm bảo hủy bỏ ước hẹn ngày mai với Liệt đại gia, tuyệt không gặp hấn lần nữa.”

“Hừ!” Người áo đen chê cười giễu cợt cất tiếng: “Không được thấy người một lần, hấn sẽ không đời nào từ bỏ ý định, như vậy căn bản không có ích lợi gì!” Trong ánh mắt sâu đen của ả nhất thời dâng lên một tia sát khí.

“Nhất định còn có những biện pháp khác.” Doãn Hoa Nông vội vàng nói tiếp: “Các hạ cứ việc nói ra yêu cầu, ta nhất định sẽ làm theo!” Trước mắt giữ được một cái mạng inh đã rồi tính tiếp.

Người áo đen chợt lộ ra nụ cười hài lòng lại quý dị, phảng phất như chỉ chờ có câu nói này của nàng vậy.

“Rất tốt, người đã có thành ý như vậy, ta đây liền lùi một bước, không hề làm khó dễ người nữa.” Dứt lời, ả móc từ trong vạt áo ra một gói thuốc đưa cho Doãn Hoa Nông.

“Cái này...Đây là vật gì, người muốn ta làm gì với nó?” Doãn Hoa Nông nhận lấy gói thuốc, khó hiểu hỏi.

Người áo đen quý quyết cười khê một tiếng. “Thứ người đang cầm trong tay là một loại mị dược vô cùng đặc biệt, có thể khiến cho người dùng nó đối với nữ nhân mình thấy lần đầu tiên khăng khăng một mực chung tình, phu nhân nhà ta là vì tình thế bất đắc dĩ mới phải ra hạ sách như thế này. Ngày mai ước hẹn giữa người và Liệt bảo chủ không cần hủy bỏ, nhưng ta muốn người bỏ thuốc này vào trong chén rượu của hấn, hiểu chưa?” Doãn Hoa Nông do dự một lát, có chút hoài nghi nhìn người áo đen. “Đây thật sự chỉ là mị dược thôi sao? Ta không muốn hại chết mạng người trong Bách Hoa Lâu này!” Cho dù sợ chết thì nàng cũng không thể đem người khác làm kẻ thay thế inh được.

Ánh mắt của người áo đen khê lóe lên một chút, sau đó cười khê nói: “Phu nhân nhà ta làm sao có thể giết chết phu quân của chính mình được, nàng bắt quá chỉ là muốn vãn hồi lòng của Bảo chủ mà thôi, người yên tâm, thuốc này sẽ không gây nguy hại gì đến tính mạng hết.”

Doãn Hoa Nông tự nhiên đem từ “Phu nhân” trong miệng ả trở thành thê tử của Liệt Hạo Thiên, cảm thấy đối phương làm như vậy cũng không có gì quá mức sai trái, trong bụng đã tin đến bảy, tám phần. Chỉ bất quá không biết tại sao, nàng cảm giác chuyện này vẫn có chút cổ quái, ánh mắt của người áo đen bịt mặt kia khiến nàng thấy quý dị và thâm sâu vô cùng.

“Thế nào, người không làm được sao?” Người áo đen thấy nàng không có phản ứng, ánh mắt thoáng chốc trở nên lạnh lẽo, trường kiếm lại dí sát vào cổ họng nàng.

“Ta đồng ý làm!” Doãn Hoa Nông vội vàng lên tiếng tỏ thái độ, “Hạ độc rồi ta nên làm thế nào tiếp?”

Người áo đen khê buông lỏng chuôi kiếm, lạnh lùng nói: “Khi người xác định Liệt bảo chủ đã uống xong chén rượu có trộn lẫn mị dược rồi ngắt xỉu, người có thể rời đi, phu nhân nhà ta sẽ tự phái người tới đón Liệt bảo chủ về, như vậy người đã hiểu chưa?” Doãn Hoa Nông không có lựa chọn nào khác đành gật gật đầu.

“Nhớ! Chuyện này tuyệt đối không được để cho người thứ ba biết được.” Người áo đen đột nhiên tiến tới trước mặt Doãn Hoa Nông, ánh mắt âm ngoan chăm chú nhìn nàng. “Nhưng nếu như người dám hé lộ với người ngoài, hoặc là không làm theo lời ta nói thì đừng trách ta xuống tay vô tình. Đừng có vọng tưởng chạy trốn, bằng không thiếp thân nha hoàn của người sẽ vì người mà bỏ mạng đấy. Ta sẽ ở trong bóng tối giám thị người.” Loại khí thế phách lối, uy hiếp đe dọa này khiến cho Doãn Hoa Nông không khỏi nhú mào, nhất thời tức giận đầy bụng. Song kẻ thúc thời mới là trang tuần kiệt, trước mắt nàng cần phải giữ được cái mạng nhỏ của mình đã, tuyệt không thể xúc động mà làm việc, nếu không sẽ liên lụy đến Tiểu Hồng vô tội mất.

“Ta làm theo lời người là được, người có thể lấy kiếm ra được chưa?” Doãn Hoa Nông cẩn trọng hỏi.

Người áo đen nhìn nàng một lúc lâu mới hòa hoãn hạ giọng nói: “Chỉ cần người làm theo lời của ta, sau khi chuyện thành công, phu nhân nhà ta sẽ cho người một khoản thù lao kha khá để đền bù tổn thất.”

“Không cần.” Doãn Hoa Nông nhàn nhạt đáp lại: “Chỉ cần lần tới các hạ đừng tìm tới ta nữa thì ta đã vô cùng cảm kích rồi.” Lần này coi như nàng xui xẻo, tự dưng rước lấy một đại sát tinh.

Người áo đen chỉ cười lạnh một tiếng, trong lòng thầm nghĩ: chờ sau khi chuyện thành công, chỉ sợ Doãn Hoa Nông cũng sống không được, đi đâu mà còn lần thứ hai?

Thứ vừa mới đưa cho nàng ta căn bản chẳng phải mị được gì mà là độc được xuyên tràng, với từng ấy liều lượng đủ để kẻ công lực thâm hậu như Liệt Hạo Thiên phải bỏ mình trong chốc lát. Ắt ta bắt quả là mượn đao giết người, mà Doãn Hoa Nông chính là người thay thế giúp ả giết chết Liệt Hạo Thiên, người của Liệt gia bảo chắc chắn không bỏ qua cho nàng ta, vừa lúc thay ả bớt đi phiền toái.

“Ta nói rồi, phải làm như vậy thật sự là do tình thế bất đắc dĩ, muốn trách chỉ có thể trách Liệt bảo chủ vì sao lại coi trọng người. Vì phu nhân, chuyện gì ta cũng làm ra được.” Người áo đen giảo hoạt bổ sung thêm.

“Không cần nhiều lời.” Doãn Hoa Nông có chút không kiên nhẫn nói, “Ta sẽ làm theo lời của người, hiện giờ ta muốn nghỉ ngơi, mời người trở về đi.”

Người áo đen không để tâm, chỉ cười lạnh một tiếng, nhắc nhở lần nữa: “Tốt nhất người đừng quên, ta sẽ để ý tới người đấy!” Dứt lời, ả giống như lúc tới, mau lẹ không một tiếng động tung mình ra ngoài cửa sổ, tan biến trong bóng đêm.

Nhìn thân hình gọn gàng thoăn thoắt của đối phương, trong lòng Doãn Hoa Nông hiểu rõ, võ công của người này tuyệt đối hơn mình rất nhiều, xem ra ngày mai thực sự chỉ còn cách làm theo lời của ả.

Chờ chuyện này xong rồi, có lẽ nàng nên suy tính đến việc trở về núi, rời khỏi Bách Hoa Lâu. Dù sao nàng đã kiếm được không ít tiền, đợi lâu hơn nữa e là khó có thể tránh khỏi chuyện khiến người ta kinh hồn táng đảm như thế này, nàng vẫn còn muốn giữ cái mạng nhỏ của mình để chờ đợi chân mệnh thiên tử đến đón nữa mà!

Nói đến chân mệnh thiên tử, nàng không khỏi khẽ thở dài một hơi. Hơn nửa năm trước, trong hôn lễ của Lâm Phong tỷ, nghĩa phụ từng tính ra được nàng sắp hồng loan tình động, chân mệnh thiên tử không lâu nữa sẽ xuất hiện, vì thế, nàng liền đặc biệt thả đèn hoa đăng cầu nguyện trong đêm nguyên tiêu, thế mà tại sao đến giờ đã nửa năm trôi qua mà một tí xúu dấu hiệu cũng không có chứ?

Đáng chết! Đều là tại cái nam nhân khó hiểu kia, ăn no không có chuyện làm đi nhặt đèn hoa đăng, phá hư ước nguyện của nàng.

Nghĩ đến đây, Doãn Hoa Nông không khỏi ôm một bụng tức. Tốt nhất đừng để nàng gặp lại người đó, nếu không nàng nhất định phải dạy dỗ hẵn một bữa. Nàng cảm giận oán thán trong lòng, lại hoàn toàn quên bém đi ban đầu chính mình là người sợ hãi bỏ chạy trước! Huống chi hình dạng của đối phương tròn méo như thế nào nàng đã sớm quên từ lâu rồi.

2. Chương 2

Gió phương nam từ từ thổi, Lạc Anh rực rỡ.

Bên trong Hồi Hương Uyển, dưới những tán đào tán mạn, sừng sững một mái đình cổ kính được điêu khắc tinh vi, chuyên dùng để dừng chân nghỉ ngơi. Bốn phía được bao bọc bằng những tầng sa mỏng, làn gió nhẹ khẽ lướt qua nghịch ngợm thổi bay chúng khiến cảnh tượng thoát nhìn như đang say trong giấc mộng. Trong lương đình bày một chiếc giường thêu mềm mại, bên trên thạch kỷ có một lư hương và một chiếc đàn ngọc, còn có cả một bầu rượu cùng hai chén dạ quang.

Liệt Hạo Thiên dưới sự hướng dẫn của bà chủ Bách Hoa Lâu đi vào trong hậu uyển. Má mị híp mắt cười, vẻ mặt nhăn nhoe đầy vết chân chim nghênh đón đưa hắn đến chỗ lương đình, hết sức lấy lòng nói: “Liệt đại gia, ngài trước chờ ở đây, một lát nữa Hoa Nông sẽ tới.” Dứt lời, bà ta khẽ cúi người làm lễ rồi uốn éo cái mông rời đi.

Gió nhẹ lướt qua khẽ lay động từng tầng sa mỏng, cảnh sắc hoàng hôn bên ngoài đình nhanh chóng đập vào trong mắt Liệt Hạo Thiên. Giờ phút này thái hà đầy trời, một quãng sáng màu hồng của mặt trời cuối ngày

treo ở phía xa xa trên mặt hồ, chiếu rọi lên mặt nước thứ ánh sáng mờ ảo lấp lờ đẹp không sao tả xiết. Cả đình viện ngập chìm trong ánh nắng hoàng hôn, phảng phất như đang phủ một tầng sáng màu vàng, càng lộ ra vẻ mê ly, mộng ảo khiến người ta không khỏi than thầm.

Tuy nhiên Liệt Hạo Thiên lại không có tâm tình thưởng thức cảnh đẹp động lòng người trước mắt, tất cả tâm tư của hắn đều đã đặt hết trên người Doãn Hoa Nông. Hắn thực sự muốn lập tức nhìn thấy nàng ngay bây giờ để có thể chứng minh rằng cô gái mình đã nhìn thấy trong đêm Thượng Nguyên cách đây nửa năm không phải là hư vô mà là sự thực.

Mặc dù trong lòng nóng nẩy nhưng hắn vẫn rất kiên nhẫn chờ đợi, gương mặt trầm ổn nội liễm lại anh tuấn, không hề nhìn ra cảm xúc đang sôi trào trong thâm tâm một chút nào.

Một hồi lâu sau, phía bên ngoài lớp sa mỏng có động tĩnh, một mùi thơm mềm mại theo cơn gió bay qua, bàn tay tiêm tể trắng nõn nhẹ nhàng vén cao rèm cửa, phía sau tầng sa mỏng chợt hé ra một dung nhan khuyên động lòng người.

Doãn Hoa Nông cúi đầu thật thấp, chậm rãi bước vào trong lương đình. Bất chợt cảm thấy một ánh mắt nóng bỏng kỳ lạ đang không ngừng càn quét về phía mình, nàng từ từ ngẩng đầu lên. Vừa tiếp xúc với tròng mắt đen thâm thúy kia, đầu tiên nàng hơi ngẩn ra trong lòng, nam tử trước mặt phảng phất như đã từng quen biết, nhất là cặp mắt sâu như hồ nước lạnh kia, giống như từng gặp ở đâu đó rồi thì phải?

Nàng hồn nhiên quên đi sự căng thẳng xấu hổ lúc đầu, cùng với sự mềm mại quyến rũ trước nay đã quen bày ra trước mắt mọi người, cứ thế ngây ngốc nhìn hắn. Người này chính là Liệt Hạo Thiên? Vị chúa thuyền nổi danh tiếng tăm lừng lẫy trong giang hồ kia sao? Nghe đâu dưới cờ của hắn có hơn trăm chiếc thuyền buôn bán, thuyền hoa thì càng nhiều không sao kể xiết. Nàng còn tưởng hắn phải có một chòm râu thật dài, vóc người rộng lớn, mập mạp, tuổi đã trung niên, không nghĩ tới đối phương lại là một nam tử tuấn lãng, cao to như vậy! Khó trách Liệt phu nhân quan tâm tới hắn ta thế, còn không tiếc dùng những thủ đoạn cực đoạn để chiếm lấy lòng chồng.

Trong lúc Doãn Hoa Nông chăm chú quan sát, đôi tròng mắt đen sâu của Liệt Hạo Thiên cũng không hề chớp nhìn thẳng vào nàng. Ánh mắt thâm thúy nóng bỏng thủy chung không thể rời khỏi tư nhan xinh đẹp trắng như tuyết kia, càng nhìn gần, nàng càng giống với Điệp Nhi của hắn, trên đời có lẽ cũng chẳng thể nào tìm ra ai tương tự như vậy được!

Doãn Hoa Nông ngẩng đầu nhìn hắn, dưới ánh mắt lấp lánh soi mói kia, nhịp tim đột nhiên đập chệch đi một nhịp. Tròng mắt ấy sâu đen như thế, thâm thúy và sắc bén như thế, giống như có thể nhìn thấu mọi ý đồ của nàng...Nàng vội vàng cúi đầu, che dấu tâm tư bất an trong lòng.

Doãn Hoa Nông đã sớm trộn thuốc mà hôm qua người áo đen đưa cho vào bên trong bầu rượu ở trên bàn, song nàng chỉ thả một chút. Tuy rằng nói đó là mị dược nhưng trong lòng nàng vẫn cảm thấy có phần quái dị, bất an, thế nên nàng không đổ cả túi vào.

“Liệt đại gia, mời ngồi.” Vì che giấu sự sợ hãi trong tâm, nàng vội vàng nở một nụ cười duyên dáng quyến rũ, ôn nhu nói.

Liệt Hạo Thiên theo lời nàng ngồi xuống, ánh mắt sáng quắc vẫn khóa chặt trên người Doãn Hoa Nông. Nàng có dung mạo giống hệt với Điệp Nhi, nhưng đôi mắt đẹp đẽ rạng ngời kia lại sáng rõ động lòng người, nhiều hơn Điệp Nhi một phần lạnh lợi và ranh mãnh. Quanh năm bên ba bên ngoài, hắn tự nhận bản thân rất có con mắt nhìn người, cô gái trước mặt mặc dù cũng có được vẻ ôn nhu uyển chuyển, đáng yêu như Điệp Nhi, nhưng ở một phương diện nào đó mà nói lại hoàn toàn khác biệt, còn về phần khác biệt ở chỗ nào thì tạm thời hắn còn chưa nói ra được.

Doãn Hoa Nông cúi thấp đầu, đi tới trước giường thêu, ưu nhã ngồi xuống, một đôi tay nhỏ bé trắng nõn khẽ đặt trên dây đàn, sau đó chậm rãi đưa mắt về phía hắn; nhận ra tròng mắt thâm thúy sáng ngời của hắn vẫn đang không ngừng nhìn chăm chăm về phía mình, tim nàng bỗng nhiên đua nhau nhảy dựng lên. Ngoại trừ sự chột dạ khi làm chuyện xấu mà sinh ra sự lo sợ bất an ra thì tâm tư tựa hồ còn dâng lên một sự xúc động đầy xa lạ và kì dị.

“Liệt đại gia muốn nghe bài hát gì?” Nàng nhanh chóng thu lại tâm tư của mình, khẽ rũ mi mắt cất tiếng hỏi.

Đôi môi mỏng khô gợt của Liệt Hạo Thiên khẽ mấp máy, tròng mắt đen sáng không hề dời khỏi nàng: “Tùy, cô nương tự mình quyết định là được.” Vừa nói, hắn vừa nâng bầu rượu lên, rót đầy vào hai chiếc chén dạ quang.

Ánh mắt Doãn Hoa Nông bên dưới hàng lông mi cong dài vung trộm nhìn ngấm nhất cử nhất động của hắn, thấy hắn châm rượu, rồi nhẹ nhàng nâng chén lên vuốt ve, nhịp tim nhất thời tăng nhanh hơn trước! Không biết tại sao, nàng cứ có một dự cảm rất xấu, phảng phất như mình sắp rước họa vào thân vậy.

Nàng bất động thanh sắc, ổn định tâm tư bất an của bản thân, trên mặt vẫn duy trì nụ cười mềm mại, nâng tay lên bắt đầu dao động trên dây đàn. Tiếng đàn du dương bay lên, âm phù cứ thế phát ra, dây dưa, uyển chuyển, lan tràn khắp nơi quanh lương đình tịch tịch.....

Vừa chạm vào đàn, lòng Doãn Hoa Nông nhất thời chậm rãi bình tĩnh lại. Nàng để mình hòa tan vào bên trong tiếng đàn du dương, hồn nhiên quên mình, liên tục dao động từng ngón tay nhỏ nhắn. Sau đó, những tiếng hát êm ái dịu dàng như âm thanh của thiên nhiên bật ra khỏi đôi môi đỏ tươi, chấn động lòng người, càng làm nổi bật lên vẻ đẹp đáng yêu mà thanh tao, xuất tục của nàng.

Nhìn nàng quên mình gảy đàn, nhẹ hát, đôi gò má đào lộ ra màu đỏ ửng say lòng người, Liệt Hạo Thiên bỗng dưng cảm thấy sôi trào mãnh liệt, như một cơn sóng thần đang không ngừng đánh tới, Điệp Nhi của hắn cũng luôn vừa đánh đàn vừa hát lẩm nhẩm như vậy! Giờ phút này, hắn phảng phất như đang được nhìn lại hình bóng của ái thiếp đã mất, tròng mắt đen xoay chuyển dấy lên ngọn lửa vô cùng mãnh liệt, chặt chẽ khóa lại bóng dáng của người trước mặt.

Một khúc đàn vừa hết, Doãn Hoa Nông liền thở mãn thở ra một hơi, không tự chủ được lộ ra hai lúm đồng tiền mê người, giống như mọi bất an và lo sợ đêm qua đều đã hóa vào hư không vậy.

Bất chợt, một hồi tiếng vỗ tay thức tỉnh nàng, Doãn Hoa Nông chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía Liệt Hạo Thiên, lập tức tiếp xúc với cặp mắt nóng cháy thiêu đốt như ngọn lửa, trong lòng nhất thời chấn động. Người đàn ông này quả thực là đẹp đến kỳ lạ, thân thể cao to tỏa ra một loại mị hoặc cuồng dã, cặp lông mày tuấn ngạo ẩn giấu một hơi thở lạnh lùng làm người ta phải hoảng hốt, nhưng con người sâu thẳm chất chứa ưu thương kia lại nóng rực đến mức khiến mọi người không tự chủ được mà tìm đập cuồng nhiệt.

Liệt Hạo Thiên giống như mê muội đứng dậy, mắt sáng như đuốc đi về phía Doãn Hoa Nông, không có chút nào báo động trước vươn tay kéo nàng. Một bàn tay to nắm lấy eo nàng thật chặt, một bàn tay khác lại nâng cằm nàng lên, nhìn chăm chú vào gương mặt như sinh cùng một trứng với người vợ đã mất.

Doãn Hoa Nông bị cử động đột ngột của hắn làm cho ngây ngẩn cả người, trong khoảng thời gian ngắn đã quên mất phải chống lại, cũng quên mình chưa từng để cho bất kỳ người đàn ông nào đến cầu hoan đụng chạm được vào thân thể mình, chỉ có thể trợn to cặp mắt trong sáng và linh hoạt, giật mình ngạc nhiên nhìn hắn.

“Giống quá. Thật là quá giống.” Liệt Hạo Thiên lẩm bẩm nói nhỏ, bàn tay khẽ xoa lên gò má nàng, êm ái và yêu thương vuốt ve.

Ngay sau đó, Doãn Hoa Nông liền phục hồi tinh thần lại, khẽ mờ mịt nhíu mày, những lời này hình như nàng đã từng nghe qua ở đâu đó.....Đúng rồi! Người bị mặt áo đen hôm qua cũng nói những lời y như hắn vậy, chẳng qua là, nàng không hiểu rốt cuộc bọn họ đang nói cái gì?

“Liệt đại gia, cái gì giống với không giống cơ? Ta không hiểu.” Nàng mở to cặp mắt tròn, nghi hoặc hỏi.

Bị nàng hỏi như vậy, Liệt Hạo Thiên bỗng nhận ra sự thất thố của mình, hắn vội vàng buông nàng ra: “Không có gì, chẳng qua là cảm thấy cô rất giống một vị cố nhân của tôi mà thôi.”

“Thì ra là như vậy.” Doãn Hoa Nông mỉm cười gật đầu, sau đó bất động thanh sắc kéo dài khoảng cách giữa mình và hắn. Trời ạ? Đến gần mới nhìn thấy rõ được tướng mạo anh tuấn vĩ ngạn cùng thân hình cao ngất ngang tàng của hắn, nàng cảm thấy lòng mình như nai con chạy loạn, điều này đối với nàng mà nói là chuyện chưa bao giờ xảy ra.

Nàng chưa bao giờ từng động tâm qua đối với khách khứa của Bách Hoa lâu, một lòng chỉ chờ đợi chân mệnh thiên tử của nàng xuất hiện. Người đàn ông trước mắt xuất sắc bất phàm, lại phú khả địch quốc*, hoàn toàn phù hợp với điều kiện kén chồng của nàng, nhưng dù sao hắn ta cũng là hoa đã có chủ, cộng thêm

cả sự cảnh cáo của người áo đen hôm qua, nàng dù sao cũng không ngốc đến mức lấy tính mạng của mình ra để nói giỡn được.

Vì vội vàng muốn kết thúc tình cảnh không tầm thường này, nàng cười kiều my nói với Liệt Hạo Thiên: “Liệt đại gia, để Hoa Nông mời ngài một chén.” Dứt lời, nàng một lần nữa ngồi lại trên giường tơ, nâng một chén dạ quang lên hướng về phía hắn, chờ đợi được đáp lại. Chỉ cần hắn uống xong chén rượu này, chuyện gì cũng sẽ chưa từng xảy ra, người áo đen rồi cả Liệt phu nhân kia nữa cũng sẽ không trở lại tìm nàng.

Liệt Hạo Thiên nhếch môi cười, trở về chỗ ngồi của mình, nâng chén rượu lên mỉm cười hướng về phía Doãn Hoa Nông, đang ngửa đầu chuẩn bị uống cạn chén rượu thì hắn đột nhiên dừng lại động tác, chậm rãi để chén rượu xuống, neho mắt nhìn chằm chằm Doãn Hoa Nông....

Doãn Hoa Nông cố kìm nén sự tức giận, mở to mắt, khẩn trương nhìn hắn, thấy hắn ta đặt chén rượu xuống, trái tim không khỏi nhảy loạn liên hồi. Liệu có phải hắn ta cảm thấy rượu này có gì đó không bình thường không? Không thể nào nha! Mị được kia hòa tan trong rượu, không sắc không vị, hương chỉ nàng còn đặc biệt tăng thêm mùi vị và hương thơm của hoa đào, hắn nhất định không phát hiện ra được .

“Sao vậy, Liệt đại gia, rượu này không tốt sao? Đây chính là “Đào hoa nương” nổi danh Bách Hoa Lâu, tiểu nữ đặc biệt dâng lên mời ngài đấy!” Liệt Hạo Thiên vẫn cứ nhìn chằm chằm nàng, cũng không trả lời vấn đề kia. Cặp mắt phảng phất có thể nhìn thấu lòng người khiến Doãn Hoa Nông vô cùng hoảng hốt, khẩn trương đến độ tim muốn vọt ra khỏi cổ họng. Nàng không được tự nhiên khẽ nuốt nước miếng, trong lòng thầm nghĩ: mình thật là xui xẻo mới có thể đụng phải chuyện khó chơi như vậy, xem ra sớm về núi một chút vẫn là tốt hơn.

Ban đầu bởi vì muốn trợ giúp Lâm Phong tỷ dò thăm tin tức nên nàng mới bước vào thanh lâu, sau đó đại thù của Lâm Phong tỷ được báo, đáng lý ra nàng không cần phải ở lại Bách Hoa Lâu nữa, nhưng nơi này kiếm tiền dễ dàng như vậy, lại có thể mượn dịp giáo huấn những kẻ thích trêu hoa ghẹo nguyệt kia một chút, vì vậy nàng mới ở lại lâu hơn một chút.

Nhưng mà hiện giờ gặp phải chuyện thế này, nàng cảm giác mình vẫn nên thu xếp mọi thứ thỏa đáng rồi rời đi thì hơn, dù sao thanh lâu cũng là chốn thị phi, chuyện xảy ra đêm qua khó đảm bảo sẽ không tái diễn lại lần nữa.

“Hoa Nông cô nương, nghe mama nói cô không hề bán mình cho Bách Hoa Lâu, xem như là thân vẫn tự do, đúng không?” Khi nàng vẫn còn đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình thì Liệt Hạo Thiên đột nhiên mở miệng hỏi.

“A!” Doãn Hoa Nông bỗng dưng phục hồi tinh thần lại, vội vàng nặn ra một nụ cười để lộ lúm đồng tiền xinh đẹp, đáp lại hắn: “Tiểu nữ đúng là thân vẫn còn tự do, cũng không hề bán mình cho Bách Hoa Lâu.”

“Vậy xin hỏi cô nương, vì sao vô duyên vô cớ lại nương thân gửi mình vào nơi bướm hoa như thế này?” Liệt Hạo Thiên hơi híp mắt lại, nghi hoặc hỏi, trong tiếng nói thuần hậu mơ hồ toát ra sự lạnh lùng và khinh bỉ.

Doãn Hoa Nông cảm giác được hắn đang khinh thường mình, không biết tại sao điều này khiến nàng có chút tức giận không vui, kích thích ra tính tình bướng bỉnh phản nghịch vốn có. Nàng không chút nghĩ ngợi thốt lên: “Đương nhiên là vì tiền rồi! Nơi này chính là chỗ kiếm tiền dễ dàng nhất còn gì!”

Liệt Hạo Thiên nghe vậy, sự khinh bỉ trên mặt càng thêm rõ ràng hơn, thì ra nàng chỉ là một nữ nhân đắm mình vì tiền mà thôi. Vốn dĩ hắn còn tưởng nàng có chuyện gì đó khó xử hoặc có nỗi khổ tâm bên trong nên mới cam chịu ủy khuất đến thanh lâu bán nghệ chứ.

Đã như thế, hắn cần gì phải khổ sở đè nén dự vọng của mình với nàng nữa? Nàng có dung mạo giống hệt với người vợ Diệp Nhi đã mất của hắn, hơn nữa lại vừa vặn có thể dùng tiền mua chuộc được, thế thì hắn khỏi phải áy náy rồi. Hắn có tiền, thế nên không tiếc vung ra bạc trắng mua thân thể của nàng. Tuy nhiên, nàng sẽ chỉ là một vật thay thế, vĩnh viễn sẽ không có được tình yêu chân thành từ hắn, cũng không thể thay thế được tấm chân tình của hắn dành cho Diệp Nhi.

Nghĩ đến đây, Liệt Hạo Thiên liền nở một nụ cười tà ác lạnh lẽo, trực tiếp nói: “Nếu đã là vì tiền, vậy cô nương có thể ra giá, tôi mua muốn thân thể của cô!”

“Cái gì?!” Doãn Hoa Nông kinh ngạc đến độ suýt chút nữa nhảy dựng lên. Nàng trợn mắt nhìn Liệt Hạo Thiên, lắp bắp hỏi: “Những lời này của anh...là có ý gì?”

Liệt Hạo Thiên khẽ nhưn mày, lười biếng nói: “Cô muốn tiền, mà tôi thì muốn cô, lời đề nghị của tôi chính là một cuộc giao dịch thỏa thuận công bằng giữa hai bên, cô cứ ra giá đi.” Doãn Hoa Nông sững sờ một lát, thoáng chốc, mọi hảo cảm đối với hắn biến mất không còn sót lại chút nào. Người này đã sớm có nhà có vợ, thi thoảng ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt thì thôi đi, giờ còn muốn kim ốc tàng kiều* cơ đấy! Càng ghê tởm hơn chính là, hắn còn coi nàng như cái loại kỹ nữ hạ tiện dễ dàng bán rẻ thân thể mình nữa. Hừ! Hiện tại nàng tuyệt đối không chột dạ hay áy náy với hắn một chút nào hết, còn hận tại sao trong rượu lại bỏ mị dược mà không phải là độc được nữa kia, độc chết tên nam nhân háo sắc lại tự cao tự đại này đi cho rồi!

(*kim ốc tàng kiều: nhà vàng cất người đẹp.)

Cho dù trong lòng đang nổi bão nhưng nàng vẫn không hề thay đổi sắc mặt, thậm chí còn cố ý nở một nụ cười quyến rũ như hoa với hắn, con người xoay chuyển lấp lánh như ánh sao, cực kỳ tà ác trêu chọc, ngọt ngào nói: “Liệt đại gia, vậy ngài muốn lấy giá bao nhiêu đây? Giá trị của Hoa Nông cũng không hề tầm thường như những cô nương trong thanh lâu đâu đấy!”

Liệt Hạo Thiên chỉ lạnh lùng cười một tiếng, nhàn nhạt nói: “Cô cứ ra giá đi, tôi sẽ tự mình kiểm định xem giá trị của cô có đúng với số tiền ấy hay không!”

Doãn Hoa Nông bị chọc tức hoàn toàn, nhất thời sa sầm mặt, nâng cao chân mày đáp lại: “Hừ! Ít nói mạnh miệng đi thì hơn, ta chỉ sợ người không trả nổi số tiền này mà thôi!”

Nhìn gương mặt đỏ hồng của cô, Liệt Hạo Thiên bỗng dưng hứng thú hỏi: “Thế nào? Cô không tự tin với bản thân, không dám ra giá?” Cặp mắt hạnh của Doãn Hoa Nông càng mở to hơn. Hừ! Rõ ràng là kẻ này mắt chó nhìn người thấp thì có, đang muốn mắng cho hắn một trận tơi bời thì bỗng nhiên nàng linh quang chợt lóe. Chẳng phải nàng đã quyết định sẽ quay về trên núi hay sao, thế thì tội gì không nhân cơ hội này vơ vét một khoản lớn, cầm tiền rồi cao chạy xa bay, dù sao chỉ cần hắn uống xong chén rượu kia là được, đến lúc ấy nàng bỏ đi rồi, hắn còn có thể làm gì được nữa chứ!

Quyết định chủ ý xong, nàng nhanh chóng thay đổi lại khuôn mặt tươi cười, hai bên khóa môi cong lên để lộ ra lúm đồng tiền quyến rũ, phong tình vạn chủng liếc nhìn Liệt Hạo Thiên một cái, sau đó dịu dàng thốt ra cái “giá trên trời”: “Ba mươi vạn lượng!”

“Ba mươi vạn lượng?” Liệt Hạo Thiên miễn cưỡng nhưn mày, giọng điệu trầm thấp nói: “Dùng ba mươi vạn lượng để mua một kỹ nữ thanh lâu hình như quá mắc thì phải.” Hắn cố tình chê bai nhằm hạ thấp giá trị của nàng.

Doãn Hoa Nông lập tức không phục trả lời: “Không mắc chút nào, dù gì tôi vẫn còn là một thanh quan, thứ ngài mua chính là lần đầu tiên của hoa khôi nổi tiếng nhất vùng Giang Nam này, giá đó vẫn còn là tiện nghi đấy!” Nàng mặt không đỏ thỏ không gáp nói liền một mạch, dù sao mục đích của nàng chính là tiền, cũng không tính sẽ bán mình cho hắn.

Thấy nàng lớn mật tùy tiện thảo luận giá bán mình như thế, hoàn toàn không có chút xấu hổ nào, sự khinh bỉ của Liệt Hạo Thiên với Doãn Hoa Nông lại sâu thêm mấy phần, chỉ sợ trên đời này không tìm thấy được kẻ nào thấy tiền là sáng mắt hơn nàng nữa, đúng là một nữ nhân có lòng tham không đáy! Người như thế lại có cùng dung mạo với Diệp Nhi, thật sự là quá bồi nhọ nàng ấy mà!

Nghĩ đến đây, Liệt Hạo Thiên liền nheo lại cặp mắt u tối, hai tròng mắt xoay chuyển tán loạn bắn ra những tia sáng của sự toan tính. Đột nhiên hắn đứng dậy đi tới trước mặt Doãn Hoa Nông, ôm nàng vào trong ngực, một tay nâng cao cằm của nàng lên, cặp mắt sâu đen sáng quắc thẳng tắp ngắm nhìn người con gái ấy, tà nịnh nói: “Ba mươi vạn lượng mua một thanh quan thì cũng được, chẳng qua... không biết em có thật sự còn là thanh quan hay không nữa?”

Về mặt tà mị quỷ quyệt cùng lời nói của hắn khiến cho Doãn Hoa Nông hoàn toàn kinh hãi, nàng miễn cưỡng ngẩng đầu nghênh chiến với cái nhìn chói sáng mang theo sự xâm lược kia, lắp bắp hỏi: “Người....người muốn làm cái gì?”

“Làm cái gì ư?” Hắn nhưn mày lộ ra sự đắc ý và trào phúng, trầm thấp nói: “Tốn nhiều tiền như vậy, tôi

đương nhiên phải tự mình kiểm tra xem cô có phải là thanh quan thật hay không, có đáng giá để tôi bỏ ra một số tiền lớn như vậy hay không chứ?”

Doãn Hoa Nông nhất thời đỏ bừng mặt, chuyện này...chuyện này hình như có chút khó chứng minh thì phải. Chẳng lẽ hẳn muốn...bá vương ngành thượng cung* sao?

(*bá vương ngành thượng cung: “bá vương” chỉ những người siêu mạnh mẽ, “ngành thượng cung” hiểu là “xuất ra uy lực còn mạnh hơn cung nỏ”, mà “cường cung” thì hiển nhiên sẽ bắn ra “cường tiễn”. Từ “cường tiễn” [đọc là “qiang jian”] hài âm hoàn toàn với “cưỡng gian”, mà “cưỡng gian” thời xưa là một từ đại kỵ húy, nên người xưa vốn tao nhã vô biên lịch lãm vô vàn, đã dùng năm từ “bá vương ngành thượng cung” thay thế cho hai từ “cưỡng gian”).

Nàng xoay mình trừng mắt, vẻ mặt đề phòng nhìn hắc, giả bộ hung dữ nói: “Này...Người không được làm loạn, ta sẽ không để người vô lễ với ta đâu!”

Nghe vậy, Liệt Hạo Thiên liền bật cười âm ỉ, nhướn cao cặp mày rậm hài hước nhìn nàng: “Em yên tâm, tôi sẽ không lập tức muốn em ngay tại chỗ này đâu, muốn chứng minh em có còn là thanh quan hay không vẫn còn những biện pháp khác đơn giản hơn mà.”

Vừa dứt lời, không để cho Doãn Hoa Nông có thời gian phản ứng, hắc bỗng nhiên đột ngột ôm lấy thân thể nàng, đặt nằm trên giường tơ, nửa người trên nhanh chóng áp sát cơ thể mềm mại phía dưới, một bàn tay cũng mau lẹ khóa chặt hai bàn tay nhỏ bé, kéo cao lên trên đầu nàng.

Doãn Hoa Nông kinh hãi thở dốc, bị động tác bất ngờ của hắc làm cho sững sốt: “Người...người rốt cuộc muốn thế nào?” Nàng hoảng hốt khẽ kêu lên, tròn mắt đen láy ngập nước sợ sệt nhìn hắc.

Liệt Hạo Thiên chỉ cười khẽ một tiếng, không nói câu gì. Một bàn tay chậm rãi di chuyển xuống dưới, trêu chọc lớp quần lụa mỏng manh, một bàn tay khác lại linh hoạt luồn vào bên trong lớp áo ngoài.... Doãn Hoa Nông gấp gáp thở, cặp mắt trong veo vừa phần nộ vừa tức giận nhìn chằm chằm vào hắc, gương mặt nhỏ nhắn không thể khống chế mà phồng hồng, một đường cháy lan tới cả vành tai và chiếc cổ trắng ngần không chút tỳ vết như bạch ngọc của nàng.

“Bỏ tay người ra!” Nàng cắn răng nói. Chưa từng có người nào dám khinh bạc nàng như vậy, mặc dù Doãn Hoa Nông lúc này đang tức giận vô cùng nhưng cũng không tránh được tâm hoảng ý loạn, bởi vì nàng căn bản không thể giãy dụa thoát khỏi sự khống chế của hắc được.

Liệt Hạo Thiên chẳng thèm để tâm, chỉ cười khẽ một tiếng, cúi đầu tiến gần tới gương mặt ửng hồng của nàng, hơi thở nóng rực cứ thế phun lên da thịt Doãn Hoa Nông, còn cặp mắt nóng rực như lửa cháy thì cứ kiên định nhìn chằm chằm nàng, rồi bỗng nhiên hắc đột ngột hôn xuống.

Doãn Hoa Nông tức giận trợn to hai mắt, không nghĩ tới hắc sẽ mặt dày như vậy? Vô sỉ, làm càn, phóng túng, nàng không nhịn được mắng: “Người là cái đồ không biết xấu hổ!”. Đôi môi đỏ mọng vừa mới hé ra, Liệt Hạo Thiên vốn dĩ chỉ đang nhẹ nhàng cọ sát với làn môi liền lập tức tăng thêm lực đạo, thừa cơ đem cái lưỡi linh hoạt tiến vào trong miệng nàng, cuốn lấy cái lưỡi non mềm kia.”Uhm...”. Nàng rên rỉ thành tiếng, thân thể mảnh khảnh thốt tha bắt đầu giãy dụa kịch liệt, nhưng người này giống như được làm từ sắt đá, tránh mãi không ra. Doãn Hoa Nông chỉ còn cách buồn buồn phát ra tiếng thở dốc, để mặc cho cái lưỡi nóng rực của hắc làm loạn bên trong miệng của mình.

Hắc tại sao có thể cưỡng hôn nàng cơ chứ? Đây chính là nụ hôn đầu của nàng đó! Doãn Hoa Nông hốt hên suy nghĩ, sớm biết như thế vừa nãy nên nâng giá cao lên mới phải! Giờ phút này nàng bị hắc hôn đến mức không cách nào hô hấp được, đôi môi đỏ mọng mềm mại bị hắc ta hoàn toàn chiếm đoạt, đầu lưỡi bá đạo linh hoạt xâm nhập vào bên trong, không ngừng khuấy động thăm dò từng tắc từng tắc một, tùy ý mà cuồng vọng khiêu khích khắp nơi.

Doãn Hoa Nông cố gắng lắc lư đầu, rốt cục cũng hé ra được một cái khe hở để nàng có thể hắt hắt thở dốc, lại không ngờ tới một bàn tay của hắc bất chợt giảo hoạt luồn vào trong quần của nàng, dễ dàng đẩy lớp vải mỏng ra, dọc theo bắp đùi trắng mịn như tơ dần dần vuốt ve lên trên.

Trong đầu nàng nháy mắt trống rỗng. Xong đời rồi! Trình tiết quý giá của nàng sẽ bị hủy trong tay người này mất. Doãn Hoa Nông bắt đầu hối hận vì ý đồ muốn kiểm soát một khoản tiền lớn từ trên người hắc,

chỉ e khi đó “trộm gà không được còn mất luôn nắm gạo” a.

“Đừng như vậy. Ta không bán nữa. Buông ta ra!” Nàng nỉ non cầu khẩn, không ngừng giãy dụa muốn thoát khỏi sự kiềm chế của hắn.

“Không còn kịp rồi.” Liệt Hạo Thiên khàn đục nói nhỏ, hơi thở ấm nóng cứ thế phả vào tai của nàng. Hắn không nghĩ tới thì ra tư vị của nàng lại ngọt ngào mê người đến thế, thiếu chút nữa khiến hắn quên mất chuyện cần phải làm.

Hít sâu một hơi, hắn ổn định lại tâm tư kích động đang nhảy loạn của mình, khẽ ngẩng đầu lên, nheo mắt vờn vàng nhìn chằm chằm vào gương mặt đỏ hồng nhỏ nhắn của nàng, ngón tay thô ráp tiếp tục sờ soạng trên da thịt non mềm, lần mò tới cảm địa yếu ớt nhất của người con gái –

“Không. A!” Doãn Hoa Nông bỗng dưng nhíu chặt lông mày kêu lên một tiếng, bởi vì đau đớn bất ngờ ập tới mà thân thể căng cứng lại, thậm chí trên lông mi đã rơm rớm nước mắt.

Khi tay của Liệt Hạo Thiên chạm tới tầng thịt mỏng manh đàn hồi tượng trưng cho thiếu nữ thì ánh mắt bỗng dưng trở nên sâu thẳm, nàng quả nhiên là một thanh quan chưa biết mùi đời. Hải lòng nở một nụ cười tà mị, hắn chậm chạp rút ngón tay của mình ra, giúp nàng sửa sang lại y phục.

Biết được nàng vẫn còn là xử nữ, trong lòng hắn đột nhiên cảm thấy mừng rỡ và thỏa mãn lạ lùng. Mặc dù nàng là một kỹ nữ thấp hèn và nông cạn, thậm chí hư vinh và ngu ngốc, nhưng hắn vẫn muốn nàng. Dù sao Doãn Hoa Nông cũng chỉ là vật thay thế, hắn cũng không trông cậy nàng sẽ trở nên ôn nhu hiền thực, thông minh, thanh tú làm gì; nàng đối với hắn mà nói chỉ có tác dụng giúp hắn phát tiết dục vọng và nỗi lòng mong nhớ với ái thể của mình mà thôi.

Ổn định tâm tư xong, hắn rời khỏi người nàng, đứng lên đi về phía thạch kỷ rồi ngồi xuống, mặt không chút thay đổi nói: “Rất tốt, cô quả nhiên là một thanh quan, giao dịch của chúng ta chính thức được thành lập, hơn nữa sẽ bắt đầu có hiệu lực từ ngày hôm nay.”

Tiếp đó, hắn móc từ trong vạt áo ra một xấp ngân phiếu đặt trên bàn trà: “Đây là ba mươi vạn lượng, cô cầm lấy đi! Sau đấy lập tức thu dọn vật dụng cá nhân đi theo tôi.”

Doãn Hoa Nông vừa thẹn vừa tức ngồi dậy, trong cặp mắt to tròn xinh đẹp lóe ra những giọt nước trong suốt. Nàng chưa từng bị ai đối xử như vậy, mặc dù thân là danh kỹ hoa khôi nhưng nàng chưa bao giờ để ai có cơ hội bừa bãi làm càn, ô nhục thân thể mình. Nàng cũng chưa từng coi mình là một kỹ nữ hạ tiện, nhưng mà người đàn ông đáng chết trước mắt lại chỉ trong một thời gian ngắn ngủi đã khiến nàng ném phải tư vị khó chịu khi bị người làm nhục thế này!

Nàng hận không thể đào hết mắt, lột hết da của hắn ra để phát tiết sự phẫn nộ của lòng mình! Thế nhưng, khi nhìn thấy xấp ngân phiếu trên bàn, tâm tình tức giận của Doãn Hoa Nông giảm bớt đi rất nhiều. Con gái tốt không cần so đo thiệt thòi trước mắt, ba mươi vạn lượng kia là nàng phải trả giá rất nhiều mới có được, tất nhiên sẽ không ngu ngốc đẩy nó ra bên ngoài. Khẽ hít mũi một cái, Doãn Hoa Nông đứng dậy, nắm lấy xấp ngân phiếu trị giá ba mươi vạn lượng trên bàn, chuẩn bị nhét chúng vào vạt áo của mình....

“Khoan đã!” Liệt Hạo Thiên đột nhiên cầm lấy tay của nàng.

“Ba mươi vạn lượng này không chỉ mua lần đầu tiên của cô, mà còn bao gồm cả nửa đời sau này nữa.”

Nghe vậy, Doãn Hoa Nông tức giận mở to hai mắt nhìn hắn. Có làm không vậy! Chỉ với ba mươi vạn lượng đã muốn mua nửa đời sau của nàng rồi, chẳng phải quá tiện nghi cho hắn à?! Nàng cũng không muốn làm một cuộc giao dịch thua lỗ đâu, giá tiền cần phải thương lượng lại lần nữa mới được.

Đang lúc nàng muốn mở miệng đòi giá cao hơn thì chợt tỉnh táo lại. Ai nha! Ngu ngốc, nàng đâu có tính bán mình thật, cùng hắn ta nói chuyện nghiêm túc để làm gì cơ chứ?! Nên sớm cầm tiền rồi để hắn uống xong chén rượu kia, sau đó thu thập châu báu nhanh chóng trốn đi mới phải.

“Tôi hiểu rồi.” Nàng vội vã ngẩng đầu cười mềm mại đối phó với hắn, sau đó lặng lẽ thu tay về, đem mọi tâm tình bất mãn nuốt trở về trong bụng. Liệt Hạo Thiên không gây khó dễ cho nàng nữa, thế nên Doãn Hoa Nông liền vươn tay ra cầm lấy xấp ngân phiếu, gấp lại cẩn thận rồi nhanh chóng cất vào trong vạt áo.

“Bây giờ cô lập tức đi chuẩn bị hành lý, tôi ở chỗ này chờ cô.” Thấy nàng cất tiền xong rồi, hần liền mở miệng ra lệnh.

Doãn Hoa Nông kinh ngạc sững sờ trong chốc lát, sau đó nhanh chóng phản ứng lại. Đi cùng hần? Nàng đâu có胆 như vậy! Tiền cũng đã lừa được tới tay, giờ chỉ cần dụ dỗ hần uống hết chén rượu “Đào Hoa Nhưỡng” có pha mị thuốc kia là được, tự nhiên sẽ có người tới thay nàng dọn dẹp mọi việc.

Tính toán xong xuôi trong lòng xong, đầu óc của nàng liền nhanh chóng vận hành, cặp mắt linh hoạt trong sáng liếc nhìn hần một cái, thân hình thướt tha tiến tới gần Liệt Hạo Thiên, nâng một chén rượu lên yếu ớt cười với hần:

“Trước hết hãy để tiểu nữ kính Liệt đại gia một chén, may nhờ có ngài đã xem trọng tiểu nữ, sau này Hoa Nông nhất định sẽ toàn tâm toàn ý hầu hạ ngài.” Liệt Hạo Thiên cũng không cự tuyệt, thế nhưng cánh môi vẫn cong lên mang theo nụ cười lạnh lùng khinh miệt. Hần nâng một chiếc chén dạ quang khác lên, không chút nghi ngờ ngửa đầu uống cạn.

Doãn Hoa Nông thừa dịp hần không chú ý, len lén đổ sạch rượu trong chén, rồi mở to mắt, nín thở nhìn Liệt Hạo Thiên chăm chú, chờ đợi mị thuốc trong rượu phát sinh tác dụng.

Liệt Hạo Thiên uống rượu xong, mới vừa đặt chén xuống liền cảm thấy lục phủ ngũ tạng* của hần khí huyết sôi trào, ghê tởm muốn ói. Trong lòng chợt lạnh, rượu vừa rồi đã bị người hạ độc, hần ngẩng đầu, trừng mắt nhìn Doãn Hoa Nông.

(*lục phủ ngũ tạng: xem chú thích cuối chương)

“Người...người dám hạ độc vào trong rượu?” Vừa mới dứt lời, khóe miệng của hần đã mơ hồ rỉ ra tia máu, làn môi cũng biến thành màu đen.

Thấy thế, Doãn Hoa Nông cũng bị dọa cho hết hồn. Không phải đó chỉ là mị dược thôi hay sao? Vì sao hần lại không giống như đang hôn mê mà lại giống như bị trúng độc vậy! Nguy rồi! Chẳng lẽ nàng bị người ta lừa gạt, trúng phải quỷ kế “Mượn dao giết người” của người áo đen kia, cứ thế trở thành...hung thủ giết người.

Xong rồi! Doãn Hoa Nông cảm thấy lòng nặng trĩu, mồ hôi lạnh nhanh chóng thấm ướt lòng bàn tay, miễn cưỡng mở miệng giải thích với hần: “Ta...ta không cố ý, ta cũng là bị ép buộc...cô ta nói đó chỉ là mị dược, ta không biết...có thể lấy mạng người...” Nàng quả thật đã gặp đến độ sắp rơi nước mắt rồi.

Liệt Hạo Thiên giận giữ, hung tợn lườm nàng một cái sau đó lui về ngồi trên giường tơ, dùng nội lực ép độc khí đọng lại một chỗ, trì hoãn sự vận hành của máu độc.

Doãn Hoa Nông chỉ có thể vừa luống cuống vừa lo lắng nhìn hần, không nghĩ tới lời nguyên rửa của mình khi này lại trở thành sự thật! Nàng không phải cố ý, chỉ trách nàng đã nhẹ dạ tin lời người áo đen kia mà thôi. Nếu như Liệt Hạo Thiên thật sự chết đi thì nàng chính là hung thủ giết người, sẽ không ai tin rằng nàng vô tội hết!

Nghĩ đến đây, lòng của nàng càng rối loạn hơn, không biết nên đi hay ở lại. Nếu cứ bỏ đi như vậy, nàng sẽ rất bất an, nhưng nếu không đi thì có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch tội ác giết người này!

Doãn Hoa Nông vẫn còn đang do dự thì bất chợt một thân ảnh màu đen xuất hiện trong lương đình, giờ trường kiếm lên muốn đâm về phía Liệt Hạo Thiên. Nàng định thần nhìn kỹ, đó chính là người bịt mặt áo đen hôm qua, nàng có thể nhận ra bà ta qua cặp mắt.

“Cẩn thận!” Doãn Hoa Nông lập tức hô lên để Liệt Hạo Thiên có thể kịp thời tránh thoát một kiếm trí mạng từ người áo đen.

Nhưng thế công bén nhọn không ngừng tiến tới khiến cho kẻ thân trúng kích độc là hần không thể chống đỡ mà nhanh chóng lâm vào hiểm cảnh.

Rèm vải mỏng manh đang tung bay phất ngơ nháy mắt đã bị chém đứt.

Doãn Hoa Nông thấy thế, vội vàng hắt chiếc đàn về phía người kia, cố gắng giúp Liệt Hạo Thiên tránh khỏi công kích của người áo đen. Nàng tự biết mình không phải đối thủ của bà ta nên vội vàng lớn tiếng kêu lên: “Có ai không! Cứu mạng a, giết người!”.

Tiếng hô vừa dứt, một thân ảnh màu lam đã nhanh chóng bay vọt tới, ngọc tiêu cầm trong tay dễ dàng hóa giải những chiêu thức bén nhọn của người áo đen kia, chỉ trong vòng mấy chiêu, người nọ đã có phần thất thủ.

Mất thấy tình thế không ổn, người áo đen liền quay người bỏ chạy, nhẹ điểm mũi chân, chỉ trong nháy mắt đã rời khỏi Hồi Hương Uyển.

Chú thích- Lục phủ ngũ tạng: Ngũ: Năm, thứ năm. Tạng: bộ phận trong vùng ngực và bụng. Lục:sáu. Phủ: bộ phận trong vùng bụng.

- Ngũ tạng là năm bộ phận quan trọng trong vùng ngực và bụng của con người. Ngũ tạng gồm: tâm, can, tỳ, phế, thận.

Tâm là tim, can là gan, tỳ là lá lách, phế là phổi, thận là hai quả cật.

- Lục phủ là sáu bộ phận quan trọng trong vùng bụng của cơ thể con người. Lục phủ gồm: Vị, đởm, tam tiêu, bàng quang, tiểu trường, đại trường.

Vị là bao tử, đởm là mật, bàng quang là bọng đái, tiểu trường là ruột non, đại trường là ruột già. Tam tiêu là ba tiêu: thượng tiêu là miệng trên của bao tử, trung tiêu là khoảng giữa bao tử, hạ tiêu là miệng trên của bàng quang.

3. Chương 3

Sau khi người áo đen rời đi, Hồi Hương Uyển lại khôi phục sự yên tĩnh như trước.

Lúc này trời chiều đã sớm tan, màn đêm buông xuống, ánh sáng từ những chiếc đèn Bích La có chao đèn bằng vải lụa chiếu rọi sáng cả lương đình, nơi có ba người với ba tâm sự khác nhau đang ngồi.

Nam tử mặc áo lam nhanh chóng chạy đến bên người Liệt Hạo Thiên, mày rậm nhíu chặt, nói: “Cậu trúng độc rồi!”, sau đó hần móc từ trong ngực một bình sứ màu trắng, đổ ra một viên đan dược màu đỏ đưa vào trong miệng bạn tốt. Thì ra nam tử áo lam này chính là cánh tay phải đắc lực của Liệt Hạo Thiên, người vẫn hay được gọi với cái tên “Ngọc tiêu công tử” Cốc Thanh Phong.

Bởi vì tò mò với chuyện của Doãn Hoa Nông nên hắn mới bám đuôi Liệt Hạo Thiên tới Bách Hoa Lâu này, sau đó len lén chạy tới hậu viện Hồi Hương Uyển, nơi Doãn Hoa Nông hay tiếp khách, không ngờ vừa bước vào đã nghe thấy tiếng kêu cứu, Cốc Thanh Phong không chút nghĩ ngợi liền vọt tới, trong tình thế vô cùng nguy cấp cứu được một mạng của Liệt Hạo Thiên.

“Giờ tôi sẽ giúp cậu vận công trừ độc.” Hắn đỡ Liệt Hạo Thiên dậy, hai người cùng ngồi xếp bằng, hai tay Cốc Thanh Phong để ở sau lưng Liệt Hạo Thiên. Sau đó, ánh mắt của hắn đảo qua Doãn Hoa Nông vẫn còn đang sững sờ đứng ở bên cạnh: “Làm phiền cô nương canh giữ giúp tôi, chỉ cần nửa canh giờ là được.” Dứt lời, hắn không đợi nàng trả lời đã nhắm mắt vận công giúp Liệt Hạo Thiên trừ độc.

Doãn Hoa Nông ngây ngốc nhìn bọn họ, biết rõ đây là thời cơ chạy trốn tốt nhất của mình, nhưng nàng không có cách nào làm bộ như không có việc gì liên quan đến ta rồi phẩy tay bỏ đi được, dù sao việc hần trúng độc nàng cũng phải gánh một phần trách nhiệm.

Nhưng bây giờ không đi, đợi Liệt Hạo Thiên khôi phục như cũ thì tám phần sẽ không thể chạy được, hần nhất định cho rằng nàng cùng một phe với người áo đen kia, tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua cho nàng.

Trong nội tâm giãy dụa không ngừng, vài lần thiện ác giao chiến xong, nàng quyết định ở lại canh giữ giúp bọn họ, nhưng một khi xác định được Liệt Hạo Thiên bình an vô sự xong thì lập tức liền bỏ chạy. Vô công

của nàng mặc dù không tốt cho lắm nhưng khinh công lại mười phần tự tin, đi lại trên giang hồ, thứ cần luyện tập đầu tiên chính là bản lĩnh chạy trốn chết mà, điểm này nàng hết sức nghe lời.

Quyết định mọi chuyện xong, nàng chọn một chỗ cách xa bọn họ nhất, đứng đó canh giữa, một đôi mắt to không hề chớp cảnh giác nhìn chăm chú vào Liệt Hạo Thiên và Cốc Thanh Phong.

Nửa canh giờ trôi qua, Cốc Thanh Phong chậm rãi thu hai tay lại, điều hòa khí tức rồi từ từ mở mắt.

Doãn Hoa Nông thấy thế vội vàng hỏi: “Hắn...Hắn không làm sao chứ?”

Phảng phất như muốn đáp lại lời của nàng, Cốc Thanh Phong còn chưa kịp mở miệng trả lời đã thấy Liệt Hạo Thiên xoay mình mở hai mắt ra, trên gương mặt anh tuấn thấm ướt mồ hôi bao phủ một tầng sát khí lạnh lùng băng giá, hai tròng mắt cũng bắn ra ánh nhìn sắc bén và lợi hại, chiếu thẳng vào nụ cười trên mặt Doãn Hoa Nông.

Doãn Hoa Nông kinh hãi thở hổn hển, lão đảo lui về sau mấy bước, gương mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt trắng xanh. Nàng sợ hãi mở to mắt, lắp bắp nói: “Không liên quan đến ta...Chuyện không liên quan đến ta, ta không biết đó là độc được...”

Cốc Thanh Phong đứng ở một bên nghe vậy, có chút giật mình kinh ngạc hỏi: “Là cô hạ độc?” Doãn Hoa Nông liếc chết lắc đầu, đang muốn mở miệng giải thích tiếp thì lại thấy Liệt Hạo Thiên có vẻ như muốn đứng lên, Doãn Hoa Nông kinh sợ, không chút suy nghĩ lập tức thi triển khinh công chạy trốn chết, trong nháy mắt đã không còn thấy bóng dáng nhỏ nhắn ấy đâu nữa.

“Tuyệt vời, khinh công của cô nương này thật là đẹp mắt!” Cốc Thanh Phong không nhịn được khen.

Về mặt Liệt Hạo Thiên âm trầm nhìn theo phương hướng Doãn Hoa Nông rời đi, lạnh lùng nói: “Một cô gái thanh lâu lại biết võ công, cậu không hề cảm thấy khả nghi sao?” Cốc Thanh Phong nhanh chóng thu lại nụ cười, đưa mắt nhìn hắn, nghiêm túc hỏi: “Cậu cho rằng cô ấy và người áo đen hành thích mình ban nãy là một phe?” Dừng một chút, hắn lại chau mày nói: “Về lý điều này có vẻ không được đúng lắm, nếu bọn họ là một phe, cô ấy không cần thiết phải ra tay giúp cậu, còn giúp chúng ta giữ cửa nữa.”

Liệt Hạo Thiên nheo mắt hừ lạnh, vẻ mặt hung ác ngoan độc nói: “Bất kể thế nào, độc này đúng là cô ta hạ, cô ta nhất định không thoát khỏi liên can, tôi sẽ không dễ dàng bỏ qua đâu.” Hơn nữa nàng vẫn còn cầm theo ba vạn lượng của hắn, hừ! Muốn cứ thế cao chạy xa bay? Không dễ dàng như vậy!

“Cậu định làm gì?” Cốc Thanh Phong cảm giác Doãn Hoa Nông không giống như một nữ nhân che giấu dã tâm của mình.

“Truyền lệnh xuống, yêu cầu tất cả người của chúng ta phải để ý đến hành tung của Doãn Hoa Nông, chỉ cần có tin lập tức phải báo về.” Liệt Hạo Thiên lạnh lùng ra lệnh: “Còn nữa, mời tri huyện Hàng Châu đến đây. Chúng ta sẽ dán cáo thị bắt người, tội danh sẽ là...trộm cắp!” Liệt gia bảo ở Giang Nam có ảnh hưởng và thế lực không hề nhỏ, ngay cả quan phủ cũng phải kính hắn mấy phần, muốn bắt một tiểu nữ tử có gì là khó khăn?

Cốc Thanh Phong khẽ giật mình kinh ngạc nhìn hắn. Đi theo bên cạnh Liệt Hạo Thiên nhiều năm như vậy, hắn chưa từng thấy qua bạn mình hao công tốn sức, thậm chí không tiếc vận dụng lực lượng quan phủ chỉ vì đuổi bắt một tiểu nữ nhân!

“Bắt được cô ấy rồi, cậu có tính toán gì?” Hắn không nhịn được hỏi.

Liệt Hạo Thiên chỉ giữ nguyên vẻ mặt lạnh lùng, nở một nụ cười tà mị u lãnh liếc nhìn Cốc Thanh Phong một cái.

Nhìn vẻ mặt lạnh lùng băng giá của bạn tốt, Cốc Thanh Phong không khỏi cảm thấy đồng tình với Doãn Hoa Nông, không nhịn được nói giúp nàng vài câu: “Có lẽ cô ấy thật sự là vô tội, cậu nên cho cô ấy một cơ hội thanh minh, coi như là nể tình gương mặt của cô ấy có vài phần giống với chị dâu như thế...”

“Đừng có so sánh cô ta với Điệp Nhi!” Cốc Thanh Phong còn chưa nói xong, Liệt Hạo Thiên đã xoay người quát to lên, chặn lời của hắn: “Cô ta không có tư cách có được dung mạo giống với Điệp Nhi như thế!” Cốc Thanh Phong không khỏi sâu kín thở dài trong lòng. Hắn cứ tưởng rằng Liệt Hạo Thiên quyết định tới

Bách Hoa lâu thì may ra có cơ hội giúp bạn tốt mở rộng trái tim đã bị phong bế nhiều năm qua, để cho cậu ta tìm thấy được mùa xuân thứ hai của cuộc đời, không nghĩ tới lại xảy ra chuyện như vậy.

Ai! Doãn Hoa Nông kia chẳng những không vì khuôn mặt tuyệt mỹ giống với Diệp Nhi mà nhận được sự đối đãi đặc biệt của Liệt Hạo Thiên, ngược lại còn bởi vậy mà rước lấy sự phẫn nộ ngút trời của hắn. Xem ra, nàng chỉ có thể tự cầu phúc ỉn mà thôi...

Doãn Hoa Nông một tay vuốt ngực, một tay nhấc cao váy, hoảng hốt đi thật nhanh về phía trước. Lúc thì khe khẽ bước, lúc thì co cẳng chạy như điên, chỉ trong vòng hai canh giờ ngắn ngủi nàng đã vừa mệt vừa tức giận thở hổn hển rồi.

Xác định sau lưng không có người nào đuổi theo, nàng mới dừng lại lấy hơi, ngồi xuống một thềm đá trước ngưỡng cửa của một chỗ nào đó. Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy bầu trời đã có những vì sao lấp lánh, a! Hóa ra đã muộn thế này rồi, người trên đường qua lại thưa thớt, có vẻ đặc biệt vắng lặng.

Ai, nàng nên đi nơi nào đây? Doãn Hoa Nông không khỏi thở dài một cái, không nghĩ tới thân là hoa khôi Giang Nam như nàng lại phải lưu lạc đến tình trạng bi thảm như thế này.

Bách Hoa Lâu đã không thể trở về rồi, Liệt Hạo Thiên kia chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua cho nàng như vậy, thế lực Liệt gia bao phủ khắp Giang Nam, muốn đuổi bắt nàng là chuyện hết sức dễ dàng, xem ra nàng phải cải trang một phen mới không để người ta nhận ra được.

Nhưng mà, hiện nay việc quan trọng nhất là phải tìm được lối ra, trước mắt chỉ có Tuyết tỷ tỷ và Băng Nguyệt là có thể giúp nàng. Song nghĩ tới Băng Nguyệt nhất định sẽ thừa cơ trách móc, cười nhạo mình, nàng liền do dự.

Hay là, nàng đi tìm một gian khách điểm nào đó nghỉ ngơi một đêm trước, sáng mai thăm dò động tĩnh trong thành một chút, nói không chừng Liệt Hạo Thiên sẽ thay đổi quyết định, không truy cứu nàng nữa.

Đúng lúc đó, bụng của nàng xoay mình phát ra từng tiếng ục ục, nhất thời khiến Doãn Hoa Nông nhớ ra cả tối ngày hôm nay nàng chưa ăn được cái gì.

Mặc kệ! Nàng quyết định phải đi tìm một gian khách điểm nghỉ ngơi một đêm đã, thuận tiện cúng tế miếu ngũ tạng một chút*, chạy ngược xuôi suốt đêm đã khiến nàng đói bụng lắm rồi.

(*tế miếu ngũ tạng chắc là đi ăn đấy)

Quyết định xong rồi, nàng vừa mới đứng lên liền nhìn thấy phía trước có một khách điểm nhỏ đang chuẩn bị đóng cửa hết giờ.

"Tiểu nhị, đợi một chút!" Doãn Hoa Nông vội vàng kêu lên, trước khi tiểu nhị đóng cửa liền bước vào trong quán.

"Cho tôi một phòng, tôi muốn tìm nơi ngủ trọ, thuận tiện mang tới chỗ tôi một bát mì." Tiểu nhị kia kinh ngạc nhìn nàng, hắn chưa từng nhìn thấy cô nương nào xinh đẹp như vậy, trong khoảng thời gian ngắn càng nhìn càng choáng váng, sau một lúc lâu mới phục hồi tinh thần lại.

"Cô nương, phòng vẫn còn, nhưng sư phụ nhà bếp đã nghỉ rồi, không có ở đây, chỉ còn lại ba chiếc bánh bao thôi."

"Vậy à...Thôi được rồi! Ba chiếc bánh kia tôi lấy toàn bộ." Giờ nàng chỉ cần có thể lấp đầy bụng của mình mà thôi, còn kén chọn làm gì!

Tiểu nhị gật đầu một cái, khom người cúi xuống: "Cô nương xin mời đi theo ta." Dứt lời, hắn liền đi lên trước dẫn đường.

Doãn Hoa Nông đói đến hoa mắt choáng đầu, toàn thân vô lực đi theo sau lưng tiểu nhị đến một gian phòng nhỏ.

Khi tiểu nhị giúp nàng mở cửa phòng, đang chuẩn bị rời đi, Hoa Nông chợt nhớ tới một chuyện, vội vàng kêu hắn quay lại: "Tiểu nhị ca, phiền toái huynh giúp tôi lấy một bộ quần áo vải thô cùng mũ vải rách như trên người huynh, bao nhiêu tiền sáng sớm mai tôi sẽ tính toán tất cả cùng huynh." "Không thành vấn đề, không thành vấn đề!" Tiểu nhị cười híp mắt gật đầu, nhanh chóng xoay người đi xuống thu xếp.

Một lát sau, tiểu nhị đem bánh bao cùng xiêm áo trở về.

Đội tiểu nhị rời đi, Doãn Hoa Nông lập tức cầm bánh bao lên hung hăng gặm, cùng với nước trà trôi tuột hết xuống bụng, hai ba miếng đã đem toàn bộ bánh bao trong mâm giải quyết nhanh gọn.

Nàng thỏa mãn vỗ bụng đứng lên. Ăn no rồi thì phải đánh một giấc thật ngon mới có khí lực và tinh thần để có thể ứng phó với những chuyện xấu xảy ra ngày mai.

Vỗ vỗ cái bụng, nàng đi về phía giường, tư thái vô cùng bất nhã bò lên trên. Vừa nằm xuống đệm giường mềm mại, nàng không khỏi phát ra một tiếng rên rỉ thoải mái, giăng co cả đêm, bây giờ có thể an ổn nằm trên giường nghỉ ngơi đối với nàng mà nói đã là phúc phận lớn lao rồi.

Từ khi bước vào Bách Hoa Lâu tới nay, nàng chưa bao giờ từng mệt nhọc khổ sở giống như tối nay. Trải qua một phen chiến đấu cùng người áo đen cùng một cuộc chạy trốn trước chạy trốn sau đến suýt mất mạng, giờ phút này thân thể của Doãn Hoa Nông mơ hồ đau nhức lắm! Nàng thả lỏng cơ thể, cơn buồn ngủ nồng nặc lập tức kéo tới, gần như vừa chạm vào gối đã ngủ thật say. Về phần chuyện ngày mai, thì để ngày mai hãy phiền não đi...

Có thể là do đêm qua quá mức mệt mỏi nên hôm sau khi Doãn Hoa Nông tỉnh dậy thì đã gần đến ban trưa, bên ngoài không khí đã bắt đầu náo nhiệt hẳn lên.

Đây không phải chuyện đùa, Doãn Hoa Nông vội vàng rời giường rửa mặt, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất thay xiêm áo vải thô mới mua từ tiểu nhị, đội chiếc mũ vải rách nát lên, cuốn mái tóc dài mềm mại nhét vào trong mũ.

Chuẩn bị thỏa đáng ình xong, nàng hài lòng cong môi cười một tiếng. Nhìn bộ dáng nàng bây giờ chỉ giống như một người bán hàng rong bình thường trên phố, như vậy ra ngoài thăm dò động tĩnh sẽ an toàn hơn nhiều.

Từ trong quần áo lấy ra ngân phiếu ba mươi vạn lượng mà Liệt Hạo Thiên đã đưa nhét vào người mình xong, nàng thoải mái ngâm nga câu hát, mở cửa phòng đi xuống lầu.

Vừa mới xuống lầu, nhắc mắt nhìn lên đã thấy tiểu nhị hôm qua, đang định gọi hẩn tới tính tiền thì hai nam tử mặc đồ đen đột nhiên xuất hiện, nhìn qua đã biết là người luyện võ đã tới gần, trong tay không biết đang cầm thứ gì, vẻ mặt nghiêm túc nói chuyện cùng hẩn ta.

Trong lòng Doãn Hoa Nông nhất thời nảy sinh một dự cảm xấu, nàng vội vàng kéo thấp vành mũ, thân thể cúi xuống, lặng lẽ đi về phía cửa khách điếm. Khi nàng kinh hãi đi qua bên cạnh tiểu nhị thì không nhận được liếc mắt nhìn trộm một chút xem thứ mà nam tử áo đen đang cầm trên tay là cái gì.

A! Trong lòng nàng cả kinh, thứ bọn họ cầm trong tay là một bức họa, hơn nữa rất rõ ràng, người được vẽ trong tranh chính là nàng – Doãn Hoa Nông!

“Hai vị quan gia, vị cô nương mà các ngài tìm vừa lúc nghỉ trọ ở chỗ chúng tôi tối qua, để tiểu nhân đưa hai người lên tìm nàng.” Tiểu nhị mở miệng nói.

Tất cả lời nói đều truyền toàn bộ vào trong tai Doãn Hoa Nông không sót một chữ nào, nàng cúi thấp đầu lần nữa, cố ổn định trái tim đang nhảy liên hồi, trấn định đi qua người bọn họ.

Đội tiểu nhị và nam tử áo đen xoay người đi lên lầu, nàng liền giơ chân lên, dùng tốc độ nhanh nhất chạy khỏi khách sạn.

Chạy được một lúc sau, nàng dừng ở con phố bên cạnh thờ đốc, vươn bàn tay nhỏ bé vỗ mạnh ngực mình. Mới vừa rồi thật là nguy hiểm quá, không nghĩ tới động tác của Liệt gia bảo lại nhanh như vậy, xem ra Liệt Hạo Thiên không định sẽ bỏ qua cho nàng rồi.

Nàng suy nghĩ thật nhanh trong bụng, trước mắt chỉ có thể trông cậy vào Tuyết tỷ mà thôi, trước tiên qua chỗ nàng tránh đi một chút. Sau khi ra quyết định, nàng vội vàng cúi đầu đi nhanh về phía trước, lại thấy ở cách đó không xa có rất nhiều người tụ tập, ai nấy đều chỉ chỗ, líu ríu nói không ngừng.

Doãn Hoa Nông nghĩ thầm, tám phần là khách giang hồ đang bán thuốc để lừa gạt người ta rồi, nên lơ đãng bước về phía trước.

‘Ai nhà, cô nương Hoa Nông của Bách Hoa Lâu này thế mà lại làm ra cái chuyện giết người cướp của thất đức như vậy, thật là khiến cho không ai có thể ngờ tới mà.’ Trong đám người vây xem nhất thời truyền ra một câu nói như vậy, Doãn Hoa Nông nhất thời như bị sét đánh, giật mình dừng bước lại.

“Nghe nói vật mà nàng ta xuống tay chính là của Liệt gia bảo Bảo chủ Liệt Hạo Thiên đấy, àiz, người nào không chọc lại đi chọc vào Liệt gia bảo, dám ở dưới mắt Thái tuế xúc phạm người có quyền, không phải là tự tìm đường chết hay sao?” Một thanh âm khác liền theo sau cất lên.

“Haha, chuyện ta nghe còn không chỉ có như vậy đâu! Nghe nói, Doãn Hoa Nông thường xuyên dùng thuốc mê với những vị khách đến tìm mình, sau đó thừa cơ hạ thủ cướp sạch đồ, bây giờ chuyện vỡ lở ra, khó trách quan phủ cùng Liệt gia bảo bắt tay nhau, chuẩn bị bắt nàng ta về quy án.” Lại một tiếng nói khác tham gia vào bàn tán.

Doãn Hoa Nông vừa nghe vậy, cả khuôn mặt nhỏ nhắn đã trắng xanh, nàng lặng lẽ chui vào trong đám người muốn nhìn thử xem nguyên nhân khiến dân chúng vây xem bàn tán là gì.

Lúc này mới phát hiện, thì ra là bọn họ không phải đang nhìn người ta bán thuốc, mà là nhìn cáo thị bắt người của quan phủ.

Cái...c...á...i gì! Người được vẽ trên tờ giấy trắng kia vô cùng quen thuộc, đó chẳng phải là...nàng hay sao?!

Trời ạ! Chỉ mới có một buổi tối mà thôi, nàng cứ nhiên từ hoa khôi Giang Nam diễm danh lan xa biển thành kẻ trộm cắp khiến quan phủ toàn lực tập trung truy nã!

Doãn Hoa Nông chỉ cảm thấy sự lạnh lẽo từ sống lưng mình vọt thẳng vào tim phổi, lạnh đến mức phát run. Đây nhất định là do Liệt Hạo Thiên kia giở trò quỷ! Nàng đúng là bị hãm hại, về phần ba mươi vạn lượng kia là chính hấn mở miệng can tâm tình nguyện cho nàng, làm sao có thể nói là nàng trộm cắp được chứ?

Vì thế mà hấn dám “cấu kết” với quan phủ, cùng nhau “chèn ép” nàng!

Việc đã đến nước này, xem ra nàng phải nhanh chóng rời khỏi thành Hàng Châu mới được, chỗ của Tuyết tỷ cũng không thể qua được, đến đó chỉ sợ sẽ làm nàng liên lụy. Liệt Hạo Thiên tài cao thế lớn, ngay cả chuyện cấu kết với quan phủ mà hấn cũng làm được, không dám bảo đảm hấn sẽ không giận chó đánh mèo lên người khác.

Việc này không nên chậm trễ, tẩu vi thượng sách*! Nàng thừa dịp mọi người đang chụm đầu rỉ tai nhau, nhao nhao ầm ĩ, vội vàng chạy như bơi dẫu vào lòng bàn chân, hy vọng có thể thần không biết quỷ không hay ra khỏi thành.

(*ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách)

Nhanh chóng chui ra khỏi đám người xong, nàng vội vàng đi về phía cửa thành, đi được nửa đường, nàng lơ đãng ngẩng đầu liền nhìn thấy phía bên kia đường có một cửa hàng, tấm chiêu bài* “Phú lai ngân lâu” ở dưới ánh nắng trưa chiều rọi đang lấp lánh tỏa sáng.

(*chiêu bài: hình như là tên biển hiệu, là cửa hàng bạc Phú Lai)

Nàng nhất thời nhớ tới, mang theo ngân phiếu ba mươi vạn lượng căn bản trông được mà không dùng được, hay là trước đổi chút ngân lượng mang theo trên người làm lộ phí đi đường thì tốt hơn? Vừa thổ đáng lại thực tế.

Chủ ý vừa định, nàng liền móc ngân phiếu một ngàn lượng ra, cẩn trọng hết nhìn đông lại nhìn tây một lúc lâu mới vội vàng xoay người tiến vào cửa hàng bạc.

Vừa bước vào trong cửa hàng, một nam tử trung niên trông trầm ổn liền mang theo nụ cười trên mặt, tiến lên chào đón.

“Vị tiểu nhị ca này, cần gì sao?” Tiểu nhị ca! ? Doãn Hoa Nông hơi sững sờ, ngay sau đó kịp thời phản ứng lại, vội vàng nở một nụ cười, nói hòa theo đối phương.

“Đại gia ngài khỏe chứ, chương quỹ nhà chúng ta bảo ta cầm tấm ngân phiếu này đến chỗ ngài để đổi ngân lượng.” Nàng đem ngân phiếu đưa cho nam tử trung niên kia.

Nam tử trung niên cầm ngân phiếu xem một chút, chỉ vào ấn chương(con dấu) màu đỏ trả lời: “Đây là ngân phiếu của Liệt gia bảo, sáng sớm ngày hôm nay, Liệt gia bảo đã phái người thông báo cho tất cả ngân lâu, nếu gặp người cầm trong tay ngân phiếu của Liệt gia bảo, không những không được đổi ngân lượng à còn phải lập tức thông báo cho người của Liệt gia bảo nữa.” Nghe vậy, lòng của Doãn Hoa Nông nhất thời lạnh buốt. Liệt Hạo Thiên chết tiệt, không bức chết nàng chắc chắn hẳn sẽ không từ bỏ phải không!

“Xin hỏi tiểu nhị ca đến từ khách điểm nào?” Nam tử trung niên bất chợt hỏi, lại cẩn thận nhìn vị tiểu nhị đáng dấp trắng trẻo trước mắt, giống như một cô nhóc vậy.

Doãn Hoa Nông bị hấn nhìn khiến cả người không được tự nhiên, sợ bị nhìn ra sơ hở , vội vàng đưa tay đoạt lại ngân phiếu, thuận miệng nói một câu: “Chính là khách điểm Cao Thăng phía đằng trước, nếu ngân phiếu này không đổi được, ta liền đi đây!” Lời vừa dứt, thân ảnh mảnh khảnh của nàng đã nhanh chóng chạy như bay ra khỏi cửa hàng bạc.

Khách điểm Cao Thăng? Nam tử trung niên nhíu mày nghi hoặc, hẳn ở Hàng Châu vài chục năm nay cũng chưa từng nghe qua có khách điểm nào tên như vậy, tiểu nhị kia khẳng định có vấn đề. Suy tư chốc lát, hẳn lập tức sai người đi đến nơi nghỉ của Liệt Hạo Thiên thông báo tin tức.

Nếu hẳn không nhìn lầm, tiểu nhị vừa nãy tuyệt đối là một cô nương cải trang thành! Hơn nữa tám chín phần chính là cô nương Doãn Hoa Nông – người mà Liệt gia bảo đang dốc toàn lực đuổi bắt!

Doãn Hoa Nông trốn đông núp tây tựa như con chuột qua đường, vất vả chạy tới được cửa thành, mắt thấy ‘con đường lớn rộng thênh thang’ đang ở trước mắt, chỉ cần bước ra khỏi thành Hàng Châu, nàng liền có thể sống sót. Nghĩ đến đây, trong lòng nàng không nhịn được kích động một hồi, suýt chút nữa thì rơi lệ.

Hít sâu một hơi, nàng mở rộng bước chân chuẩn bị đi tới cửa thành. Hy vọng của nàng đang ở phía trước, qua được cửa thành, an toàn sẽ tăng thêm.

Thế nhưng trời không toại lòng người, nàng vừa đến gần cửa thành đã thấy Liệt Hạo Thiên cùng nam tử cầm tiêu đêm qua đứng ngay chỗ đó, híp mắt nhìn dòng người đi lại.

Khá lắm, đúng là kẻ âm hồn bất tán, Doãn Hoa Nông tức giận thầm rửa trong lòng. Nàng căn bản không có dũng khí làm bộ như chưa có chuyện gì mà đi về phía trước, con mắt sắc bén lợi hại của tên Liệt Hạo Thiên kia nhất định nhìn một lần liền nhận ra nàng ngay, nàng không thể mạo hiểm như vậy được!

Cố gắng nhẫn nhịn cơn tức trong lòng, đem tâm tư liễu lĩnh miễn cưỡng đè xuống, nàng quyết định quay trở về, tìm một chỗ tránh nạn trước rồi tiếp tục tính kế sau này.

Ai ngờ nàng vừa mới xoay người, chân trước vừa bước, phía sau lưng đã truyền đến tiếng quát ngắn gọn mà có lực

“Đứng lại!”

Doãn Hoa Nông nhận ra giọng nói ấy, sợ rằng cả đời sau này cũng khó lòng quên được, thanh âm trầm thấp hùng hậu ấy chính là của Liệt Hạo Thiên.

Nguy rồi, bị phát hiện rồi?

Trong lòng nàng bỗng dưng rét lạnh, không dám tiếp tục chần chờ, lập tức co cẳng chạy biến.

Chạy được một lúc, tới bờ Tây Hồ, nàng rốt cục không chịu đựng được đành dừng lại, mệt mỏi thở hồng hộc, hai chân như nhũn ra, không chút suy nghĩ đã ngồi lên một tảng đá lớn để tạm nghỉ, trong lòng nghĩ ngợi mông lung, may mà khinh công của nàng tốt, có thể bỏ rơi sự truy đuổi của Liệt Hạo Thiên.

Nàng nặng nề thở ra một hơi, đảo mắt liếc qua liền nhìn thấy phía bên cạnh mình hình như có một cái cây, khẽ nhích người, thân thể nhỏ bé mệt mỏi lập tức mềm nhũn dựa vào nó, tựa trên thân cây thở hổn hển gấp gáp.

Đợi ổn định tinh thần xong, nàng mới hoảng sợ giật mình phát hiện ra cái cây sau lưng mình quá mềm mại, lại còn có độ ẩm, nàng vội vàng xoay người nhìn lại, thì ra đó không phải một cái cây khô, mà là...một đôi chân nam nhân. Tầm mắt của nàng chậm rãi dời lên trên, lập tức cảm thấy trước mắt tối sầm, chủ nhân của đôi chân đó hóa ra là Liệt Hạo Thiên!

Ngay cả sức lực để thét lên cũng không còn, Doãn Hoa Nông chỉ có thể kinh ngạc nhìn gã nam nhân đã bức nàng đến đường cùng bằng mọi cách, bất luận thể nào cũng không chịu buông tha kia.

“Người.” Nàng muốn mở miệng cầu xin hẩn thả nàng, nhưng cổ họng lại khô khốc không thốt ra được một câu.

Liệt Hạo Thiên híp mắt, vẻ mặt âm u lạnh lẽo nhìn vào nàng, lạnh lùng thốt lên: “Người cho rằng mình thoát được sao? Tối hôm qua nếu không phải thân thể của ta trúng độc bị thương, sao có thể thả người đi được, muốn đuổi kịp kẻ như người đối với ta mà nói là chuyện quá dễ dàng.” Dứt lời, hẩn đột ngột vươn tay nắm lấy cổ áo, nhấc nàng lên. Khăn trùm đầu của Doãn Hoa Nông bị hẩn xé tung, một đám vải thô rơi tán loạn trên mặt đất, mái tóc đen dài như suối nước lập tức tung ra, nhu thuận rủ xuống trước ngực, sau lưng của nàng.

Liệt Hạo Thiên đưa mặt lại gần chớp mũi nàng, cặp mắt nhìn chăm chú gương mặt dù không chút phấn son vẫn thanh lệ tròn trịa như cũ kia, con người híp chặt lại càng thêm thâm thúy và u ám.

“Xin. Xin anh buông tôi ra. Tôi sắp không thở được rồi!” Doãn Hoa Nông khó khăn nuốt nước miếng, bởi vì cổ áo bị nắm chặt nên khuôn mặt nhỏ nhắn dần đỏ lên, đôi mắt to tròn ngập nước đáng thương nhìn hẩn.

Liệt Hạo Thiên nhìn dáng vẻ nhu nhược thở gấp của nàng, trong lòng bỗng có chút thương tiếc và lưu luyến, bóng hình người vợ hiền xinh đẹp trong kí ức hòa cùng người trước mặt khiến hẩn không đành lòng mà buông tay.

Doãn Hoa Nông thấy thời cơ đã đến, lập tức cúi thấp người chui qua nách hẩn, tinh thần hăng hái* xông lên phía trước chỉ nghe bùm một tiếng, nàng lập tức rơi vào trong hồ Tây. Thì ra vừa nãy nàng gấp gấp đến độ không kịp chọn đường mà chạy, quên mất trước mặt là một khoảng không đầy nước hồ xanh ngắt.

(*nhất cổ tác khí: tinh thần hăng hái [1])

“Cứu. Cứu tôi với!” Doãn Hoa Nông không biết bơi, hai tay không ngừng quẫy đạp trên mặt nước, cố gắng vùng vẫy không để mình chìm xuống đáy hồ.

Liệt Hạo Thiên vòng tay ôm ngực, lạnh lùng nhìn dáng vẻ khổ sở giãy giụa của nàng, vẻ mặt kiên quyết đứng trên bờ, giống như một vị thần oai nghiêm vững chãi.

Doãn Hoa Nông ngẩng đầu lên, liếc thấy gương mặt anh tuấn góc cạnh của hẩn, không nhịn được lên tiếng cầu xin: “Làm ơn, anh cứu tôi đi. Tôi thề sau này tuyệt đối không chạy trốn nữa!” Cho dù bị hẩn một kiếm giết chết nàng cũng nguyện ý, chuyện đó so với việc chết chìm trong đáy hồ lạnh như băng còn tốt hơn, dù sao cũng chỉ có một con đường chết, sao nàng không được lựa chọn cách chết thoải mái ỉn chứ?

Liệt Hạo Thiên vẫn không hề nhúc nhích nhìn nàng, cho đến khi nàng liên tục uống vài ngụm nước hồ, thể lực dần dần không chống đỡ được thì hẩn mới đưa tay cầm lấy cổ tay nàng, dùng chút sức lực kéo nàng lên bờ.

Doãn Hoa Nông ngay cả đứng cũng không vững, cả người thẳng tắp ngã vào trong ngực hẩn. Liệt Hạo Thiên kịp thời vươn tay ra, đỡ lấy thân thể của nàng, nàng liền thuận thế mềm nhũn dựa vào trong lòng hẩn.

Liệt Hạo Thiên khẽ nhíu mày, cảm thấy không vui, muốn đẩy thân thể Doãn Hoa Nông ra, nàng ta không xứng nằm trong ngực hẩn. Nhưng khi hẩn nhìn thấy thân thể yếu đuối của nàng bởi vì làn gió lùa qua mà khẽ run lên, cánh môi vốn non mềm cũng bởi vì quá mức kinh hãi mà trở nên nhợt nhạt, hẩn phát hiện mình không cách nào ác tâm đẩy nàng ra được, trong lòng thậm chí còn dâng lên một cảm giác thương yêu luyến tiếc.

“Cái mạng ta là của người rồi.” Nàng mang chút bi thương, chấp nhận số phận mà nói, cái đầu nhỏ vô lực rủ xuống tựa vào trước ngực hẩn. Hẩn không để nàng chết đuối dưới hồ, đã là một ân đức vô cùng lớn lao. “Ta chỉ cầu xin người...Cho ta một cái chết nhẹ nhàng mà thôi!” Hu hu. Không nghĩ tới, nàng năm nay chỉ mới mười bảy tuổi, cái tuổi như hoa như ngọc lại có thể chết vì âm mưu quỷ kế của kẻ khác một cách không rõ ràng như vậy!

“Ai nói ta muốn mạng của người?” Liệt Hạo Thiên rũ mắt khẽ nói. Ôm thân thể mềm mại không xương của nàng trong lòng, vậy mà hắn lại không thể khống chế được sự nóng lên của bản thân.

“Người. . . . Không giết ta?” Vừa nghe hắn nói như thế, nàng lập tức tỉnh táo lấy lại tinh thần, trong đôi mắt dễ thương lóe ra ánh sáng của hy vọng.

“Đừng quên người vẫn còn cầm của ta ngân phiếu ba mươi vạn lượng, giết người, tiền của ta không phải là mất trắng sao?”

“Ôi trời!” Nghe hắn nói như vậy, nàng mới nhớ tới xấp ngân phiếu ba mươi vạn lượng giấu trong vạt áo mình. Nàng vội vã đưa tay móc ngân phiếu ra, chỉ thấy một xấp giấy bị ngâm trong nước hồ nát thành một đồng, thê thảm không nỡ nhìn, cũng không còn cách nào dùng được nữa.

Doãn Hoa Nông lập tức suy sụp cúi đầu, tiếc hận không dứt nhìn đám giấy vụn trong tay. Đột nhiên, khuôn mặt nhỏ nhắn đang sa sút tinh thần của nàng bỗng bừng trở nên sáng sủa. Nàng ngẩng đầu, nhìn Liệt Hạo Thiên nói: “Ba mươi vạn lượng này đã không còn dùng được, ta cũng không hề sử dụng một phân tiền nào trong đó, giao dịch giữa chúng ta cũng không còn nữa, ta có thể đi được rồi chứ?”

“Hừ! Người nghĩ nghe hay thật, tiền ta đã cho người, làm hỏng nó là chuyện của người, đừng tưởng dễ dàng thoát khỏi tay ta như vậy!” Liệt Hạo Thiên giữ chặt nàng, híp mắt nhìn gương mặt tái nhợt nhỏ bé kia, lạnh lùng thốt lên.

“Huống hồ, chuyện người hạ độc ta trong chén rượu, ta vẫn còn chưa tính sổ với người đâu!” Hắn hung tợn bồi thêm một câu khiến Doãn Hoa Nông áy náy rũ mắt xuống, cố gắng biện giải: “Chuyện đó quả thực lỗi là ở ta, nhưng ta cũng là người bị hãm hại giống người mà! Ta thực sự không biết thứ người kia đưa cho ta là độc được, nếu biết, người ấy nói cái gì ta nhất định cũng sẽ không cho nó vào trong rượu.”

Liệt Hạo Thiên xem thường khẽ hừ một tiếng: “Đây chỉ là lời nói một chiều từ phía người mà thôi.”

“Vậy người muốn ta chứng minh như thế nào chứ?” Doãn Hoa Nông hốt hoảng hỏi, “Không bằng, người cho ta một chút thời gian, ta sẽ bắt được người áo đen che mặt kia, tẩy sạch oan tình này ỉn.”

Liệt Hạo Thiên chỉ khẽ lạnh lùng cười một tiếng: “Người đang muốn nhân cơ hội này chạy trốn đúng không? Ta sẽ không để người có cơ hội đó đâu, chuyện này tự ta sẽ tra xét.” Lời nói vừa thốt ra, hắn liền bắt ngờ khiêng nàng lên trên vai.

“A!” Doãn Hoa Nông thét lên một tiếng, vội vàng nói: “Thả ta xuống, người muốn làm gì?” Tay chân cùng nhau hoạt động, quyền đâm cước đá như mưa rơi, nhưng vẫn không thoát khỏi sự kiềm chế của hắn.

Liệt Hạo Thiên khẽ cười một tiếng, “Người đã đem mình bán cho ta, đồ vật của mình ta tuyệt đối sẽ không bỏ phí đâu.”

“Ta là người, không phải đồ vật!” Doãn Hoa Nông thấp giọng la hét, sao hắn có thể cứng đầu không chịu nói lý lẽ như vậy chứ, ba mươi vạn lượng kia một chút nàng cũng không cầm được cơ mà.

“Không công bằng, không công bằng, ba mươi vạn lượng của ta không còn, giao dịch giữa chúng ta đương nhiên cũng không còn hiệu lực, người không có quyền mang ta đi!” Nàng không nhịn được lại hô lên lần nữa.

“Người không có quyền lên tiếng phản đối! Nếu như người vẫn kiên trì không chịu đi theo ta, vậy ta không thể làm gì khác ngoài chuyện đưa người vào nha môn, để cho quan phủ quyết định nên xử trí người như thế nào!” Liệt Hạo Thiên không chút lưu tình nói, chẳng tốn nhiều công sức khiêng nàng trên vai, quay đầu đi về phía nha môn thật.

“Người. . . . Người không thể làm như vậy, người biết rõ ta là bị người hãm hại cơ mà.” Doãn Hoa Nông kinh hoàng nói. Nàng không muốn vào nha môn, nghe nói trong đại lao nha môn vừa dơ vừa thối, còn có rất nhiều chuột. Nàng sợ nhất là chuột.

“À?” Liệt Hạo Thiên không cho là đúng, nhướn cao cặp mày rậm, tiếng nói đầy giễu cợt và khinh miệt vang lên: “Mỗi ngày núp ở trong phòng dùng thuốc mê hại người, đây cũng là bị kẻ khác hãm hại sao?”

Cả người Doãn Hoa Nông lập tức cứng đờ, tròn tròn mắt nhìn hần: “Làm sao ngươi biết?” Nàng làm chuyện đó rất kín đáo mà! Ngay cả mama của Bách Hoa Lâu cũng không biết, sao hần lại có thể biết được chứ?

“Hừ! Nếu muốn người không biết, trừ phi đừng có làm?!” Hành vi dè tiện vì tiền của nàng, càng khiến hần thêm xem thường người con gái này.

Doãn Hoa Nông cũng biết làm vậy có chút không được minh bạch rõ ràng lắm, nhưng chuyện này không thể trách nàng được, nếu những khách nhân kia không nổi lòng háo sắc, muốn ăn đậu hũ của nàng, còn muốn bá vương ngành thượng cung[2], nàng cũng sẽ không dùng thuốc mê chuốc cho bọn chúng, luôn tiện cướp sạch đồ. Đây chẳng qua là ấy kẻ đó một chút giáo huấn thôi mà!

Nghĩ đến đây, nàng liền không phục cãi lại: “Những người kia bị trừng phạt là đáng, ai bảo bọn chúng lòng dạ độc ác muốn hãm hại ta! Huống hồ ta chỉ đánh thuốc mê bọn chúng, cũng đâu có đả thương đến tính mạng người nào chứ.”

“Những lời này ngươi hãy nói cho quan phủ đại nhân nghe đi!” Liệt Hạo Thiên không chút động lòng nói, đảo mắt đã đi tới cửa lớn của nha môn.

Doãn Hoa Nông vừa nhìn thấy, trong lòng nửa sợ hãi nửa vội vàng, cuống quýt cầu khẩn nói: “Đừng đưa ta vào nha môn, ta không muốn bị nhốt trong đại lao đâu!” Nàng gấp gấp đến độ muốn chảy nước mắt ra rồi.

“Thế tức là ngươi chịu đi theo ta? Cũng thừa nhận đã bán mình cho ta, không còn dị nghị gì nữa?” Mặc dù bận bịu nhưng hần vẫn ung dung như cũ, vẻ mặt lạnh lùng hỏi.

Doãn Hoa Nông vội vàng gật đầu. “Ngươi nói cái gì cũng đúng, toàn bộ ta đều nghe theo.” Thay vì bị đưa vào nha môn, nàng tình nguyện đi cùng hần còn hơn, ít nhất sẽ không có một đồng chuột to dùng chạy đến bắt nạt, hơn nữa cũng dễ tìm cơ hội chạy trốn. Kể thừ thời là trang tuần kiệt, nàng không ngại làm con rùa đen rứt đầu trong chốc lát đâu, mặc dù lúc này trong lòng thật sự rất oan ức.

“Tốt lắm, ngươi cũng đừng quên những lời mình đã nói.” Liệt Hạo Thiên hài lòng lên tiếng.

“Nhớ kĩ, thân thể của ngươi, cùng với nửa đời sau của ngươi, tất cả đều thuộc về ta, đời này trừ phi ta đồng ý thả ngươi, nếu không nơi nào ngươi cũng không thể đi, hiểu chưa?” Tiếng nói của hần oai nghiêm lạnh lùng đến thấu xương, có sự kiên quyết không cho phép phản đối và cay nghiệt hà khắc.

“Hiểu rồi.” Doãn Hoa Nông hữu khí vô lực trả lời. Trải qua một cuộc chạy trốn kịch liệt và nổi kinh hoàng khi rơi xuống nước, giờ phút này nàng chỉ cảm thấy vừa lạnh vừa đói lại mệt mỏi, căn bản không còn tâm trí đâu mà cãi cò cùng hần nữa, ai bảo nàng chọc phải một người đàn ông lạnh lùng lại còn khó chơi như hần chứ.

Nhận được câu trả lời thuận phục của nàng, lúc này Liệt Hạo Thiên mới quay đầu rời khỏi nha môn, đi về hướng bờ Tây hồ phía trước...

[1] Nhất cổ tác khí: Chữ “cổ” ở đây là chỉ trống trận, còn “Tác khí” có nghĩa là tinh thần hăng hái. Nguyên ý của câu thành ngữ này là chỉ khi bắt đầu chiến đấu thì tinh thần binh sĩ rất hăng hái. Nay thường dùng để ví về nhân lúc tinh thần mọi người đang dâng cao thì làm ngay cho xong việc. Đây có hàm ý khuyến khích.

Câu thành ngữ này có xuất xứ từ “Tả truyện-Trang Công thập niên”.

[2] Bá vương ngành thượng cung: là thành ngữ xuất phát từ điển cổ về một trận giao tranh giữa Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ và Hán Cao Tổ Lưu Bang. Nôm na là cường bức

Momo: Cuối cùng cũng có thời gian để tiếp tục đăng bộ này. Cố gắng hoàn thành sớm ^^

Tớ đã dụ khị được nàng Shizu edit cho, nên từ chương 5 trở đi chỉ cần beta là xong việc

Truyện của Tâm Lam vừa dài vừa rắc rối Ơ_____Ơ

4. Chương 4

“Người muốn dẫn ta đi đâu?” Doãn Hoa Nông mặt mũi vô lực nằm trên vai Liệt Hạo Thiên hỏi. Mặc dù nàng đã thôi giãy giụa, nhưng nàng không biết số mạng ngày sau của mình sẽ như thế nào.

“Trở về Liệt Gia Bảo.” Liệt Hạo Thiên trả lời ngắn gọn. Một mạch khiêng nàng đi tới bờ Tây Hồ, chỉ thấy tay phải hấn vung lên, một chiếc thuyền hoa lệ trên mặt hồ lập tức dừng hết tốc lực tiến về phía bên này.

“Đó là thuyền của nhà ngươi?” Doãn Hoa Nông mở to mắt không dám tin. Lời đồn đại Liệt Hạo Thiên là phú khả địch quốc, xem ra quả thật không phải giả.

Liệt Hạo Thiên không đợi thuyền cập bờ, trực tiếp ôm nàng nhảy lên khoang thuyền.

“Cuối cùng cậu cũng tìm được nàng ấy!” Cốc Thanh Phong đã sớm chờ ở trong khoang thuyền, cười tủm tỉm nhìn Liệt Hạo Thiên.

Liệt Hạo Thiên nhàn nhạt liếc hắt một cái, thả Doãn Hoa Nông xuống, một tay vẫn ôm chặt eo nhỏ của nàng.

Doãn Hoa Nông chớp đôi mắt to tròn nhìn mọi thứ trong khoang thuyền. Bên trong nó quả thật giống như một cung điện thu nhỏ vậy, bố trí cực kì thanh nhã và hoa lệ, khắp nơi đều được chạm khắc tinh tế, xa hoa làm người khác phải sợ hãi than thán.

“Hoan nghênh đến chơi, Hoa Nông cô nương, cô trông thế nhưng là vị khách đầu tiên xuất hiện trên khoang thuyền này đấy!” Ánh mắt Cốc Thanh Phong lộ vẻ ca ngạo nhìn Doãn Hoa Nông. Cho dù nàng chỉ mặc một thân xiêm áo giản đơn, nhưng vẫn không thể giấu được vẻ đẹp tuyệt sắc trời ban của mình.

Doãn Hoa Nông thu hồi ánh mắt đang đảo khắp nơi lại, nhìn nam tử mặc bạch y lộ ra vẻ tuấn tú và thư thái trước mặt. Nàng nhận ra hấn, đây là người lần trước trong lúc nguy cấp đã xuất hiện cứu nàng. Thấy hấn cầm ngọc tiêu trong tay, gương mặt thanh nhã và đẹp mắt như nho sinh, mang theo một nụ cười ung dung mê đắm người khác, khí chất như vậy, thần thái như vậy cực kỳ giống với nghĩa phụ, khiến cho nàng không khỏi phát sinh hảo cảm với người này, không khỏi nở một nụ cười chân thành, để lộ lúm đồng tiền đáng yêu xinh xắn.

“Vị công tử này xưng hô như thế nào vậy?” Doãn Hoa Nông mỉm cười, chấp tay về phía hấn.

“Tại hạ Cốc Thanh Phong, là quản lí của Liệt gia bảo, kì thực chỉ là một kẻ không phận sự, nhờ Liệt huynh không chê, nhiều năm qua lấy tình huynh đệ đối đãi.” Doãn Hoa Nông liếc Liệt Hạo Thiên một cái, thì ra là huynh đệ kết bái của hấn. Hai nam nhân này là điển hình của hai loại người khác nhau, thế nhưng từ ánh mắt của họ lại có thể thấy được tình cảm sâu đậm như những người tri kỷ.

“Cốc công tử, đa tạ huynh hôm đó đã ra tay cứu giúp.” Doãn Hoa Nông chân thành cảm tạ. Nếu không phải có hấn, chỉ sợ nàng đã thành hung thủ giết người rồi.

Cốc Thanh Phong có lẽ đã hiểu được ý của nàng, mỉm cười nói: “Chuyện hôm ấy, Thanh Phong tin tưởng cô nương tuyệt đối không phải là chủ mưu, trong đó nhất định là có ẩn tình khác.”

Doãn Hoa Nông vừa nghe hấn nói như thế, đôi mắt đẹp lập tức sáng bừng, cảm kích nhìn hấn.

“Cốc công tử là người đầu tiên chịu tin tưởng Hoa Nông là người vô tội, khiến ta thật sự rất vui mừng.” Nếu không phải Liệt Hạo Thiên vẫn còn đang ôm chặt hông của nàng, nàng suýt chút nữa đã xông lên trước cầm tay Cốc Thanh Phong, vì nàng đã nhận định hấn chính là đồng minh tại Liệt gia bảo trong tương lai của mình rồi.

Liệt Hạo Thiên không chút cảm xúc nhìn hai người trước mặt nói cười qua lại, hoàn toàn gạt hấn sang một bên. Hơn nữa điều khiến hấn không vui nhất là, sự chân thành tin cậy và thân thiện mà Doãn Hoa Nông lộ ra với Cốc Thanh Phong, là thứ hấn chưa từng cảm nhận được trên người nàng trước đây, điều này làm cho hấn cực kì khó chịu.

“Các người nói đủ chưa!” Hấn không nhịn được quát khẽ, vẻ mặt nặng nề nhìn Doãn Hoa Nông.

“Đừng quên người chỉ là kỹ nữ mà ta mua về, công việc của người là hầu hạ ta, lấy lòng ta.”

“Người!” Mặt Doãn Hoa Nông đỏ bừng nhìn hấn chăm chăm, giận không nói nên lời. Vì sao hấn cứ thích làm nhục nàng như vậy, khiến nàng khó chịu, mà lại còn ở trước mặt người khác nữa chứ.

Cốc Thanh Phong thấy thế, trong lòng chợt hiểu ra. Bạn tốt của hấn chưa bao giờ thất thố như vậy, xem ra ảnh hưởng của Doãn Hoa Nông này đối với hấn quả thật không hề nhỏ. Giờ phút này nếu hấn biết ý, thì nên tạm thời rời đi, để lại không gian cho họ, nhưng hấn lại không nhịn được muốn đứng lại nhìn tiếp.

“Ta cảnh cáo người đừng có mà quá phận!” Doãn Hoa Nông nuốt không trôi cơn tức này, ngẩng đầu phồng má, hung hăng trợn mắt nhìn liệt Hạo Thiên. “Nếu không phải ta tự nhận thẹn về lý, ta còn lâu mới ngoan ngoãn đi theo người! Có bản lĩnh thì người cho ta thêm ba mươi vạn lượng, ta liền thừa nhận người là chủ nhân của ta, cả đời này sẽ nghe theo tất cả những gì người nói.”

Tung ra tuyên bố ‘dùng cảm’ xong, nàng liền cảm thấy thoải mái hơn hấn, oán khí tích tụ lâu nay cuối cùng cũng có cơ hội bùng phát, không thèm quan hấn nghe xong có giận tím mặt, sau đó lại uy hiếp muốn đem nàng đưa đến nha môn hay không.

Không nghĩ tới Liệt Hạo Thiên không những không tức giận, ngược lại còn cười rất tà mị, thấp giọng nói: “Được! Ta sẽ cho người ba mươi vạn lượng, từ nay về sau, người phải hoàn toàn phục tùng ta, mặc ta sai sử, chuyên tâm làm nữ nhân của ta.” Cặp mắt đen lấp lánh của hấn cất giấu tia nguy hiểm và sự điên cuồng nhìn về phía nàng.

Hấn sẽ dùng nàng để thay thế người vợ ngày đêm mong nhớ, vĩnh viễn không thể quên! Hấn đã quyết định không lập gia đình cả đời này, muốn giữ lấy nàng ta chẳng qua chỉ bởi vì thương tiếc người vợ đã mất sớm mà thôi. Huống chi nàng ta còn là một nữ nhân có thể dùng tiền mua được, cho nàng ta làm vật thay thế, hấn cũng không cần thiết phải cảm thấy áy náy, tránh được những chuyện phức tạp không cần thiết.

Doãn Hoa Nông nhất thời ngẩn người, hấn. nghiêm túc sao? Nhìn vào cặp mắt đen sáng chói, thâm thúy đến đoạt hồn người khác của hấn, thái độ trời không sợ đất không sợ, thích dùng vẻ nhẹ nhõm tùy ý để đối mặt với mọi việc từ trước đến nay của nàng bỗng chốc bị mê hoặc, phải lùi bước.

“Người. Người điên rồi! Tồn sáu mươi vạn lượng mua một nữ nhân!” Chẳng qua nàng chỉ thuận miệng nói một chút để phát tiết sự phẫn nộ của mình mà thôi. Mặc dù tiền của hấn rất nhiều, nhưng sáu mươi vạn lượng vẫn là một con số đắt giá làm cho người ta phải mở to mắt ngóng nhìn, trên đời này làm gì có ai chịu bỏ ra chứ? Vì một kỹ nữ, không tiếc tung tay rải xuống một đồng bạc trắng to dùng trắng xóa, thật là không thể tưởng tượng nổi!

Liệt Hạo Thiên nhướn mày, ẩn giấu nét cười, vẻ mặt không chút quan tâm nói: “Tiền ta có nhiều, không quan tâm tốn thêm ba mươi vạn lượng nữa, huống chi ta đã chứng thực người thật sự là một thanh quan, số tiền này đáng giá.”

Doãn Hoa Nông lập tức đỏ bừng mặt, nam nhân hư hỏng ghê tởm này, loại chuyện tư mật khiến người ta xấu hổ như vậy mà hấn cũng có thể nói ra trước mặt người khác được! Nàng không nhịn được khẽ nhìn qua khóe mắt, chỉ thấy vẻ mặt Cốc Thanh Phong vô cùng hứng thú, nửa cười nửa không nhìn mình, khiến àu ò òng trên mặt nàng càng lan rộng. Nàng nổi nóng muốn thoát khỏi cái ôm của Liệt Hạo Thiên, nhưng làm kiểu gì cũng không đẩy được kẻ này ra, trong cơn tức giận, dứt khoát giơ bàn chân nhỏ hung tợn đạp vào chân hấn.

Liệt Hạo Thiên căn bản không đau không ngứa chút nào, đôi mắt đen từ đầu đến cuối vẫn luôn dừng lại trên mặt Doãn Hoa Nông. Hấn không cách nào phủ nhận, giờ phút này nhìn gương mặt đỏ bừng của nàng, cả cái dáng vẻ hờn dỗi vừa thẹn vừa cáu, bỗng khiến lòng hấn dâng trào một lần sóng không rõ nguyên do. Suốt bốn năm nay, đây là lần đầu tiên hấn có thể nghe thấy nhịp đập con tim mình rõ ràng đến thế, hơn nữa còn là điên cuồng mà đập.

Thấy hấn vẫn không chịu thả mình ra, nàng phồng má, muốn mở cái miệng nhỏ nhắn định bụng quát ầm lên, không ngờ lỗ mũi đột nhiên ngứa ngáy, ngay sau đó lập tức ắt xì một tiếng thật to, cả người cũng không ngừng run rẩy.

Liệt Hạo Thiên thấy thế, bỗng nhăn đầu lông mày lại. Đáng chết! Cả người nàng vẫn còn ướt nước, nếu không thay quần áo ra rồi đi tắm nước nóng ngay, nhất định sẽ mắc bệnh. Không nói hai lời, hấn đột ngột

bể ngựa nàng lên, đi về phía bên trong khoang thuyền, hoàn toàn quên đi sự tồn tại của Cốc Thanh Phong bên cạnh.

“Buông ta ra, buông ta ra, người lại muốn làm cái gì?” Doãn Hoa Nông luống cuống la hét.

Đây là thanh âm cuối cùng Cốc Thanh Phong còn nghe được, bởi vì vừa tiến vào bên trong khoang thuyền, Liệt Hạo Thiên liền đem cửa phòng khép lại.

Nở một nụ cười hiểu rõ trong lòng, Cốc Thanh Phong chậm rãi bước ra khoang thuyền, nhìn một khoảng không nước hồ xanh biếc, cuối cùng cũng sáng tỏ, Liệt Hạo Thiên kiên trì muốn bắt lấy Doãn Hoa Nông, thậm chí không tiếc sử dụng cả lực lượng của quan phủ, không phải bởi vì chuyện nàng hạ độc trong rượu của hắn, mà nguyên nhân chủ yếu chính là hắn muốn Doãn Hoa Nông.

Thế nhưng, hắn muốn nàng, thật sự chỉ bởi vì nàng có một dung mạo quá giống với Thẩm Diệp Nhi thôi sao?

Liệt Hạo Thiên ôm Doãn Hoa Nông tiến vào bên trong khoang thuyền, ngay sau đó liền có hai tỷ nữ bước lên đón, thái độ mặc dù hết sức kính cẩn, nhưng vẫn không nhịn được tò mò nhìn trộm cô gái trong ngực chủ nhân của mình một chút.

“Dem bồn tắm vào, đun cho ta một thùng nước nóng.” Liệt Hạo Thiên vẫn tắt ra lệnh, hai nha hoàn lập tức lĩnh mệnh lui xuống.

“Cởi quần áo trên người người ra!” Hắn đặt Doãn Hoa Nông xuống, ra lệnh cho nàng, sau đó mở cánh cửa tủ gỗ lê hoa ngay bên cạnh ra.

“Cái gì?” Doãn Hoa Nông níu chặt vạt áo của mình theo bản năng, mở to mắt sợ hãi nhìn hắn.

“Người. Người nghĩ làm gì, tại sao muốn. Muốn ta cởi quần áo?” Nàng lắp bắp nói, cẩn thận nhích người lùi về phía sau.

“Ta bỏ một số tiền lớn ra mua người, không phải để cho người sinh bệnh mang đến cho ta phiền toái.” Hắn chau mày tỏ vẻ không vui nhìn nàng, chẳng biết từ lúc nào trong tay đã cầm theo một chiếc áo choàng lụa nhưng màu đen.

“Cởi quần áo ướt trên người người ra, mặc tạm cái áo choàng này trước, đợi chút nữa là nước nóng sẽ có.” Hắn ra lệnh lần nữa, thân thể cao lớn từ từ tiến tới gần nàng.

“Không. Không cần làm phiền người, tự ta cởi cũng được.” Doãn Hoa Nông cười khan nói. Đùa sao! Nàng tuy là danh kỹ thanh lâu, nhưng lại chưa từng cởi áo tháo thắt lưng ở trước mặt nam nhân đâu đấy, hảo ý của hắn nàng xin nhận.

“Người muốn tự mình làm, hay muốn ta cởi giúp?” Sắc mặt Liệt Hạo Thiên trầm xuống, giọng nói cũng trở nên quyết liệt hơn, trông mắt đen sáng chói nheo lại lộ vẻ không vui, cho thấy sức kiên nhẫn của hắn còn sót lại không nhiều.

Doãn Hoa Nông xoay người, có chút chần động, nam nhân này luôn có cách để uy hiếp, hù dọa nàng. Nàng tự nhận lá gan mình không nhỏ, nhưng vừa chạm vào cái thân hình hung hãn cao to, mơ hồ tức giận kia, lòng của nàng sẽ không tự chủ được tranh đấu một hồi, toàn bộ lời phản kháng đi đến bên môi đều âm thầm nuốt hết xuống bụng.

Khó khăn nuốt xuống một ngụm nước bọt, nàng không chút tình nguyện, bĩu môi nói: “Cởi thì cởi chứ sao, làm gì mà hung dữ vậy.” Nàng vừa lẩm nhẩm vừa cởi bỏ xiêm áo vải thô trên người ra, không lâu sau, toàn thân từ trên xuống dưới chỉ còn sót lại một cái yếm màu vàng hơi đỏ và tiết lộ mềm mại.

Liệt Hạo Thiên căn bản không có cách nào dời tầm mắt được, cô gái xinh đẹp trước mắt có một thân thể như băng cơ ngọc phụ*, dẻo dai mà sáng bóng, xương quai xanh tú lệ tỏa ra sự quyến rũ khác thường, dây buộc yếm vòng qua sau cổ, che kín sắc xuân rực rỡ trước ngực, nơi đầy đà mềm mại dưới lớp vải áo gấm có màu vàng hơi đỏ không ngừng phập phồng theo quy luật hô hấp, làn da nõn nà lộ ra bên ngoài khiến người ta ý tình mê loạn.

(*băng cơ ngọc phu: da băng ngọc, thịt băng băng, gần giống với ‘băng cơ ngọc cốt’)

Dường như cảm nhận được ánh mắt chăm chú của hắn, Doãn Hoa Nông vừa quay đầu lại liền đối diện với cái nhìn nóng bỏng ấy. Nàng bất ngờ tròn tròn hai mắt, kêu lên một tiếng: “Ồi trời! Sao ngươi lại có thể nhìn lên ta cỡi quần áo chứ!” Phản ứng quá khích của nàng khiến Liệt Hạo Thiên không khỏi bật cười: “Ngươi đâu có bảo ta không được nhìn.” Hắn cong khoe môi lộ ra vẻ vừa gian tà lại vừa hài hước.

Doãn Hoa Nông vươn tay cướp lấy chiếc áo khoác ngoài trong tay hắn ta, quấn quanh thân mình chặt chẽ, chỉ lộ ra gương mặt đã sớm đỏ bừng.

“Đạo lý phi lễ chớ nhìn người không hiểu hay sao? Còn cần người khác nhắc nhở nữa chứ!” Nàng tức giận trừng mắt nhìn hắn.

Nhưng lời nói của nàng lại khiến hắn bật cười một lúc, khiêu khích hướng về phía nàng: “Quan hệ giữa ngươi và ta cũng đâu dừng lại ở chỗ này, đừng quên ngươi đã bán mình cho ta rồi đây.” Hắn đưa mặt kề sát chóp mũi nàng, hơi thở ấm áp trực tiếp phun lên mi mắt, ý đồ làm rối loạn suy nghĩ và lý trí của nàng.

Mặc dù Doãn Hoa Nông đã ở Bách Hoa Lâu một thời gian khá dài, nhìn đủ mấy trò suồng sã đùa giỡn của những gã nam nhân xấu xa, thế nhưng giờ khắc này nàng lại không biết phải chống đỡ kiểu gì.

“Ngươi. Ngươi đừng tiến tới đây nữa!” Nàng bị hắn ép lui về phía sau, đôi mắt đẹp sáng ngời cẩn thận, cảnh giác liếc về phía hắn.

Thế nhưng Liệt Hạo Thiên lại cười một cách hết sức không đành lòng, bàn tay bất ngờ vươn ra, giữ lấy vòng eo nhỏ nhắn của nàng thật chặt, kéo nàng vào trong ngực, để thân thể mềm mại ấy dán lên cơ thể mình.

“Ta đã là chủ nhân của ngươi, thì thích làm gì liền có thể làm cái đó, ngươi không được phép phản đối, chỉ có thể tuyệt đối phục tùng mà thôi.” Nụ cười của hắn gian tà chứa đựng sự bá đạo, sau đó vươn tay nâng cằm của nàng lên, cẩn thận nhìn gương mặt như hoa như ngọc, cực kỳ giống với người vợ đã mất của mình.

Ủm, thật là đẹp!

Lông mày như trăng non mới nhú, con ngươi tựa màn đêm với những vì sao rơi từng giọt đắm say lòng người, còn có cánh môi non mềm như đóa hoa, cùng với gò má cánh sen trắng mịn như sứ, đích thực chính là một phiên bản hoàn hảo của Điệp Nhi mà hắn luôn yêu mến.

Chớp mắt ngay sau đó, hắn đã vong tình in lên đôi môi nàng một nụ hôn.

“Ừm.” Doãn Hoa Nông buồn bực thấp giọng kêu lên, trái tim không khỏi đập liên hồi, toàn thân giống như đang dậy sóng. Nàng thở hổn hển muốn đẩy hắn ra, lại không có chút sức lực nào.

Liệt Hạo Thiên nhân cơ hội này ôm lấy nàng, dùng môi lưỡi tham lam cướp lấy sự ngọt ngào trong miệng, hắn có thể cảm giác được rõ ràng trái tim đập liên hồi của nàng đang dán lên ngực hắn, nơi đây đã mềm mại cũng tựa vào trước ngực.

Doãn Hoa Nông bị hắn hôn khiến toàn thân vô lực, hơi thở trong người cũng trở nên rối loạn.

“Đợi. Đợi đã nào!” Nàng thật vất vả mới tránh ra được một chút, trong giọng nói lộ ra vẻ lúng túng.

Liệt Hạo Thiên nhếch miệng mỉm cười, đôi môi nóng rực lại cẩn thận hôn lên vành tai mịn màng như tuyết của nàng, khẽ mút vào rồi gặm cắn.

Da thịt nóng bỏng và hơi thở bao xung quanh nàng, sức nóng của hắn từ trên xuống dưới giống như một ngọn lửa, bao gồm cả cái thứ giữa chân hắn nữa. Nàng bất ngờ tròn tròn đôi mắt, kinh hãi thở dốc một phen. Dục vọng nam tính chạm tới nơi mềm mại nhất của nàng, nhẹ nhàng ma sát, khiến thân thể nàng không ngừng run rẩy kịch liệt.

“Đừng. Đừng như vậy, sẽ bị người khác nhìn thấy mất.” Phen này nàng gặp trở ngại thật rồi. Nàng chưa từng thân mật kề sát thân thể của một nam nhân như thế, cảm giác rõ ràng được dục vọng kinh người của đối phương, khiến nàng thực sự sợ hãi.

Đúng lúc này, sau lưng bất ngờ truyền tới tiếng mở cửa phòng, phá tan ma chú, đồng thời cũng đánh thức thần trí Liệt Hạo Thiên đang trong cơn mê loạn.

Hắn hít sâu mấy lần để phục hồi lý trí, cánh tay đàn ông cường tráng vẫn nắm chặt vòng eo nhỏ nhắn của nàng, để khuôn mặt nhỏ nhắn nóng bừng đỏ rực kia tựa vào khuôn ngực rộng rãi của mình.

Đội nha hoàn hầu hạ đem thùng gỗ vào, rót thêm nước nóng, chuẩn bị mọi thứ chu đáo xong đồng thời lui ra khỏi phòng, hẳn mới buông nàng ra.

“Tắm rửa thật sạch sẽ, ở trong phòng chờ ta.” Tiếng nói của hắn trầm thấp mà khàn đặc, đôi mắt đen và sâu vẫn còn lưu lại ngọn lửa dục tình, không hề chớp mắt nhìn gò má xinh đẹp đỏ ửng của nàng.

“A?” Doãn Hoa Nông hoang mang nhìn hắn, trong ánh mắt có sự mơ màng. Nàng không hiểu ý tứ của hắn.

Dường như nhìn thấu những nghi ngờ của nàng, Liệt Hạo Thiên hơi cong khóe môi, lộ ra một nụ cười xinh đẹp, thấp giọng nói: “Tối nay ngươi nhất định phải tận tâm làm tròn nghĩa vụ của mình, hầu hạ ta cho thật tốt đấy.”

“Cái gì?!” Doãn Hoa Nông xoay người, trợn tròn đôi mắt với con người trong veo đen bóng như nai con, sững sờ thật lâu, “Ngươi. Ngươi không thể làm như vậy. Ta.” Trong khoảng thời gian ngắn, đầu óc nàng trống rỗng, không biết nên cự tuyệt thế nào.

Liệt Hạo Thiên cúi đầu cười tà, nâng cằm của nàng lên. “Ta tốn sáu mươi vạn lượng trên người ngươi, thân thể của ngươi, con người của ngươi đều là của ta hết, vì sao ta không thể làm vậy?”

“Ta. Ta.” Lòng dạ nàng rối bời, quanh co hoảng loạn không nói được một câu, lập tức mượn tạm cái cớ: “Ta vẫn chưa thấy ba mươi vạn lượng kia, giao dịch giữa chúng ta còn chưa xác định.” Coi như hắn có tiền, cũng không thể lúc nào cũng mang theo một khoản lớn bên người được!

Liệt Hạo Thiên vẫn cười nhạt như cũ, kéo tấm áo choàng nhưng tơ màu đen trên người nàng xuống mà không hề báo trước, động tác linh hoạt tiếp tục cởi bỏ cái yếm cùng tiết khố còn sót lại trên thân thể mềm mại, rồi vươn tay ôm lấy nàng trước khi Doãn Hoa Nông kịp thời lên tiếng, ném vào trong thùng tắm.

“Tối nay ngươi sẽ nhận được ba mươi vạn lượng kia!” Bỏ lại câu nói cuối cùng, hắn phẩy tay áo bỏ đi, để lại Doãn Hoa Nông phía sau với vẻ mặt ngây ngốc.

Doãn Hoa Nông hoảng hốt tẩy rửa cơ thể mình, không biết tắm đã bao lâu, đến lúc nàng giật mình tỉnh lại thì nước trong thùng cũng đã nguội lạnh.

Nàng vừa mới chuẩn bị đứng dậy, cửa phòng đã động dậy mở ra. Đưa mắt nhìn sang, thì ra là một trong hai nha hoàn vừa xuất hiện trước đó.

“Doãn cô nương.” Nha hoàn này đi tới trước thùng nước tắm, hơi cúi người phúc thân với nàng.

“Ta là Tiểu Liên, được đặc biệt gọi tới hầu hạ cô nương tắm rửa thay quần áo, từ nay về sau, Tiểu Liên sẽ trở thành thiếp thân nha hoàn của cô nương.” Doãn Hoa Nông mỉm cười gật đầu với nàng ta, để Tiểu Liên đỡ mình đứng dậy, bước ra khỏi thùng nước. Đối với tất cả những chuyện này, nàng còn có thể làm thế nào được nữa? Bây giờ nàng đã là con cá nằm trên thớt của Liệt Hạo Thiên rồi, căn bản không có quyền lợi được nói không nữa.

Tiểu Liên khéo léo lau khô mái tóc dài của nàng một cách cẩn thận, buộc cho nàng cái yếm màu đỏ tươi, cuối cùng giúp nàng phủ lên người một lớp lụa mỏng Yên La màu tím nhạt.

Xử lý mọi chuyện xong xuôi rồi, Tiểu Liên không khỏi sợ hãi than lên thành tiếng, cô gái trước mắt giống như mỹ nữ bước ra từ trong tranh, mái tóc như mây được ánh mặt trời sắp lặn chiếu rọi trở nên kiều diễm đến mức không giống người phàm. Chẳng qua dung mạo ấy quá giống với bảo chủ phu nhân đã mất trước đó.

Thấy Tiểu Liên nhìn mình không chớp mắt, Doãn Hoa Nông không nhịn được hỏi: “Trên mặt tôi dính vật gì không? Sao cô cứ ngây người nhìn tôi mãi thế?”

Tiểu Liên vội vàng phục hồi tinh thần, ngượng ngùng nở nụ cười.

“Không phải thế, là bởi vì Doãn cô nương thật sự rất đẹp, hơn nữa dung mạo của cô nương rất giống với...” Nói đến đây, nàng ta vội vàng ngừng lại, giống như có điều gì cấm kỵ vậy.

“Với cái gì?” Doãn Hoa Nông thuận miệng hỏi.

“Bảo chủ chưa nói cho cô nương sao?” Tiểu Liên do dự hỏi ngược lại, thân là nô tì không phải bắt đắc dĩ không nên nhiều chuyện nói linh tinh, nàng vội vàng lảng sang chuyện khác: “Doãn cô nương đói bụng rồi sao? Giờ vẫn còn cách bữa tối một chút thời gian, để tôi đi chuẩn bị chút đồ lót dạ cho cô nương.”

Nghe nàng ta nhắc thế, Doãn Hoa Nông mới nhớ tới việc mình chưa ăn cơm trưa, lúc này bụng vẫn còn đang hát vang khúc ca “không thành kế” đây này! Nàng vươn tay vuốt bụng, khẽ chảy nước miếng nói: “Vậy thì làm phiền cô, đúng là tôi đang cực kỳ đói bụng đây!” Tiểu Liên mỉm cười gật đầu, vội vàng lui ra ngoài đi chuẩn bị thức ăn.

Tiểu Liên vừa rời khỏi, Doãn Hoa Nông liền nhàm chán đi tới đi lui trong phòng, lúc này nàng mới phát hiện mình đang ở trong một khoang thuyền vừa rộng rãi vừa lộng lẫy, trừ tiểu sảnh bên ngoài dùng bức rèm che làm nơi ngăn cách ra thì bên trong chính là gian phòng ngủ hết sức rộng lớn. Đồ trang trí đơn giản, nhưng cách sắp xếp lại vô cùng trang nhã.

Trên vách treo một cuộn thư họa “Xích Bích Phú” của Tô Đông Pha, phong cách viết lễ độ mà mạnh mẽ, lúc thì giản dị mộc mạc, lúc lại phóng khoáng tự do, khiến cho gian phòng có thêm vài phần nam tính.

Bất ngờ, tầm mắt của nàng dời đến chiếc giường gấm ở góc tường, nhịp tim không khỏi tăng nhanh. Nhớ đến những lời ban nãy Liệt Hạo Thiên để lại, cả người nàng bỗng run lên bần bật, không thể nghĩ ra cách gì để trốn thoát tối nay, chẳng lẽ lời nguyện rửa của Băng Nguyệt lão yêu với nàng đã linh nghiệm rồi sao, đi đêm lắm quá nên cuối cùng cũng đến ngày gặp quỷ? Nhưng mà lần này người ta thật sự rất vô tội mà!

Lần này nàng thật sự quá mức xui xẻo, chẳng hiểu gặp người ra sao, lại còn phải công theo một cái nồi đen thui nữa. Không những mất đi tự do đáng quý, kể tiếp còn có khả năng mất đi cả trình tiết gìn giữ bao lâu nay cũng nên, thế mà chẳng mò mẫm được thứ tốt gì. Càng khiến người ta bức mình nữa là, bao nhiêu vàng bạc châu báu, ngân phiếu vạn lượng nàng kiếm được ở Bách Hoa Lâu đều không kịp mang theo, cứ thế để lại một món hời ụ tú bà đó.

Trong lúc nàng đang chau mày ủ rũ cố sức suy nghĩ, Tiểu Liên đã đẩy cửa bước vào, để cho những nha hoàn khác bưng thức ăn đến. Chỉ chốc lát sau, trên chiếc bàn tròn đã bày đầy hạt hồ đào[1], bánh ngọt, trái cây và những đồ ăn nhẹ hợp khẩu vị khác, cùng với một bình Bích Loa Xuân đang tỏa mùi hương thơm ngát nhàn nhạt.

Doãn Hoa Nông nhìn thấy một bàn đầy thức ăn ngon, tâm tình buồn bực lập tức biến mất sạch sẽ, dù sao cũng không còn cách nào cả, trước mắt cứ lấp đầy bụng đã rồi tính sau.

Không đợi Tiểu Liên mời, nàng đã bắt đầu động thủ, giăng co hơn nửa canh giờ, nàng thật sự đã đói bụng lắm rồi. Hai ngày nay bụng của nàng phải chịu đựng cảm giác đói khó chịu nhất trong suốt chục năm qua, không tới chốc lát, như gió quét lá khô, nàng đã ăn hết một mâm điểm tâm, vài đĩa trái cây cùng với một ấm trà.

Ăn uống no say xong, nàng vắn vắn cái lưng mỏi, chậm rãi ngáp một cái, cảm giác buồn ngủ lập tức kéo tới, khiến cho cả người nàng trở nên mềm nhũn, chỉ muốn nằm gục xuống bàn đánh một giấc đi gặp Chu Công ngay.

Tiểu Liên thấy thế vội nói: “Doãn cô nương muốn ngủ sao? Để ta đỡ cô nương lên giường nghỉ ngơi.” Nàng ta vội vàng đỡ Doãn Hoa Nông dậy, tiến về phía chiếc giường gấm rộng lớn.

“Ừm!” Doãn Hoa Nông mơ màng đáp lại. Vừa nằm lên giường, nàng liền cuộn tròn người lại ngủ thật say.

Tiểu Liên mỉm cười, đắp kín chăn mỏng cho nàng, sau đó lặng lẽ rời khỏi phòng, nhẹ nhàng khép cửa lại.

Ngoài cửa sổ, mặt trời lặn dần về phía Tây, hoàng hôn từ từ buông xuống, vầng trăng mỏng manh liền nhú lên như muốn vén cao bức màn đêm tối.

Giờ Hợi*, Liệt Hạo Thiên trở lại phòng ngủ, đi tới trước giường, vén lớp màn lụa đang phấp phới bay bay, cặp mắt đen sâu như đầm nước chăm chú nhìn Doãn Hoa Nông đang say ngủ trên giường.

(*giờ Hợi là tầm khoảng 9 – 11h tối)

Trên người nàng chỉ mặc một tấm lụa mỏng màu tím nhạt, thân thể mảnh khảnh mềm mại sạch sẽ đến mê người, lụa mỏng vén cao đến thắt lưng, lộ ra đôi chân dài trắng nõn. Tầm mắt của hắn chậm rãi chuyển dời, tấm lụa mỏng trên người khiến từng động tác của nàng trở nên uyển chuyển dịu dàng, vòng eo mảnh mai cùng với những đường cong mềm mại trước ngực như muốn ám chỉ bên dưới lớp yếm kia đang che giấu nơi đầy đà vừa đủ nắm trong tay như thế nào.

Ánh sáng trong đôi mắt đen của Liệt Hạo Thiên dần trở nên sâu kín, thân thể to lớn khẽ chuyển động ngồi xuống mép giường, ngón tay thô ráp lưu luyến chạm vào gò má phần non mềm của nàng, rồi tiếp tục dời đến cặp lông mi dài và cong vút.

Hắn thừa nhận, dung mạo xinh đẹp của nàng quả thật khiến hắn động lòng, bởi trừ bỏ vẻ ngoài rất giống với người vợ yêu đã mất của hắn, trên người nàng còn có sự thông minh lanh lợi khiến người ta say đắm thật nhiều.

Hắn dùng đầu ngón tay dịu dàng vuốt ve nàng, mang đến cảm giác tê ngứa nho nhỏ, trêu chọc làm cho nàng phát ra những tiếng rên khe khẽ trong giấc ngủ, khuôn mặt vui vào chần mông theo bản năng như muốn né tránh.

Chỉ thấy gương mặt đang say ngủ của nàng, lông mi dày như phiến lá non, vẽ nên hai đường cong trên gò má cánh sen mềm mại, môi anh đào hồng nộn khẽ chu lên, vẻ mặt thuần khiết ngây thơ giống như đứa trẻ không chút đề phòng vậy.

Thuần khiết ngây thơ? Liệt Hạo Thiên lập tức cảm thấy buồn cười với cái ý nghĩ của mình. Nàng chỉ là một cô kỹ nữ thấy tiền là sáng mắt, mặc dù vẫn còn là thanh quan, nhưng bản tính tham lam đó không hề có dính dáng gì đến mấy chữ thuần khiết ngây thơ hết.

Chỉ cần có người nguyện ý vung tiền như rác, ra được giá cao nhất, nàng liền có thể dễ dàng trao gửi thân mình. Mỗi khi nghĩ tới bất cứ kẻ nào cũng có thể thấy được thân thể duyên dáng của nàng, hắn liền có cảm giác xúc động muốn giết người.

Nhận thấy được sự thất thường của mình, hắn vội vàng hít sâu một hơi. Vì sao hắn lại phát hỏa vì một nữ nhân chứ, mà nữ nhân này thậm chí còn là tên sát thủ cất giấu nhiều dã tâm, có ý đồ bất chính với hắn nữa, thật là quá buồn cười!

Nghĩ đến đây, bao nhiêu tình cảm dịu dàng của hắn đều biến mất không còn một chút, tối nay là lúc để hắn đòi lấy thù lao của mình cơ mà. Mặc kệ nàng là người vô tội hay bị hãm hại, hắn cũng quyết định phải muốn nàng! Bàn tay bất ngờ sờ soạng, xé tấm lụa mỏng đầy quyến rũ trên người nàng thành hai nửa, tiếp đó bàn tay chiếm cứ lấy nơi mềm mại trước ngực nàng, cay nghiệt bóp một cái, không ngần ngại hay lo lắng nó sẽ làm nàng đau.

Doãn Hoa Nông vốn đang say sưa chìm trong mộng đẹp, bị hắn dùng sức bóp một cái như thế, tròng mắt ngập nước liền mở to, lông mày kẻ đen không khỏi cau lại, mờ mịt nhìn Liệt Hạo Thiên đang ngồi ở mép giường. Trong con người xinh đẹp trong veo chứa đầy sương mù, thần trí phảng phất vẫn còn đang trôi nổi trong giấc mộng. Nàng đưa tay xoa mắt, dáng vẻ ngái ngủ đáng yêu khiến người ta sinh lòng yêu mến.

“Tỉnh rồi?” Liệt Hạo Thiên lạnh lùng cười khẽ một tiếng, tăng lực đạo trên tay thêm lần nữa.

Doãn Hoa Nông bất ngờ kêu lên, ý thức cũng dần thanh tỉnh. Nàng cúi đầu nhìn nơi truyền đến cảm giác đau đớn, kinh hãi thấy một đôi bàn tay ngăm đen đang chiếm lấy bộ ngực sữa của mình, đưa mắt lên nhìn thì thấy vẻ mặt thâm trầm của Liệt Hạo Thiên đang chăm chú theo dõi mình. Dưới ánh nền mờ lung, gương mặt tuấn tú cương nghị của hắn pha lẫn chút điên cuồng hung hãn và tràn ngập hơi thở cướp bóc, xâm lược.

“Người...người vào đây từ lúc nào?” Nàng ngồi dậy lúi dúi vào góc tường, cố gắng kéo dài khoảng cách với hắn. Thật đáng chết! Đến lúc nào rồi mà nàng vẫn còn không ý thức được nửa điểm nguy cơ, đặt đầu xuống liền ngủ bất tỉnh nhân sự, Doãn Hoa Nông không khỏi thầm rửa mình trong lòng.

“Ta vào đây từ lúc nào không quan trọng, quan trọng là ta nghĩ muốn cái gì.” Liệt Hạo Thiên nở một nụ cười tà ác, bất ngờ vươn tay cầm lấy mắt cá chân của nàng, kéo nàng trở về trước người hắn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Doãn Hoa Nông trắng bệch, miến cưỡng nuốt nước miếng, cẩn thận nhìn hắn nói: “Người...người muốn cái gì?” Lời vừa ra khỏi miệng, nàng liền ảo não gần như muốn đánh một đấm vào đầu mình. Đây không phải là câu hỏi vô ích sao, ý đồ của hắn rõ ràng như thế, ai cũng nhìn ra được. Xong rồi! Tối nay nàng nhất định không chạy thoát khỏi bàn tay quỷ dữ của hắn.

Giọng của Liệt Hạo Thiên mang theo ý chế cười, móc ra một xấp ngân phiếu vạn lượng từ trong ngực: “Đây là ba mươi vạn lượng cho người.”

“Cái gì?” Doãn Hoa Nông lập tức mở to mắt, thật sự không thể tin được hắn lại cho nàng ba mươi vạn lượng. Theo bản năng, nàng đưa tay nhận lấy xấp ngân phiếu, ngồi đếm trước mặt hắn... Oa oa! Thật sự là ba mươi vạn lượng liền! Nàng tròn to đôi mắt trong, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch vì kinh hoàng, lần này phải làm sao bây giờ, hắn thật sự đã lấy tiền ra, thế thì...chẳng lẽ nàng thật sự phải bán mình sao?

Liệt Hạo Thiên cho rằng nàng đang mừng rỡ không nói ra lời, trong đôi mắt đen khê thoáng qua một tia chán ghét.

“Tiền đã tới tay người, hiện tại, nên hoàn thành nghĩa vụ của mình cho tốt.” Hắn ác độc nói xong, bất ngờ vươn tay đẩy ngã nàng, nhanh chóng đè nàng xuống dưới.

Doãn Hoa Nông bị hành động bất ngờ của hắn làm cho sợ hãi, buông tay ra, vài chục tấm ngân phiếu cứ thế bay tán loạn trên chiếc giường gấm lớn.

Nàng ngửi thấy được rõ ràng luồng hơi thở cuồng mãnh trên người hắn, ngẩng đầu lên vừa lúc bắt gặp ánh mắt sáng quắc đầy tính xâm lược. Trong đôi đồng tử thâm thúy lóe ra lệ khí thâm trầm, giống như đang tức giận vậy. Dưới cái nhìn nóng rực soi mói của hắn, lòng nàng bỗng run rẩy, không nhìn được thốt lên rằng: “Ta không cần ba mươi vạn lượng kia nữa, người thả ta đi có được hay không?”

“Được!” Ngoài dự đoán của nàng, Liệt Hạo Thiên lại nói.

“Trừ phi người đem ba mươi vạn lượng kia lập tức trả lại cho ta.” Một câu nói lập tức đem Doãn Hoa Nông đánh vào Địa Ngục.

“Người biết rõ ta không thể làm được!” Doãn Hoa Nông mím môi, đáng thương nói. Căn bản hắn không hề tính sẽ thả nàng, tám phần là vì chuyện nàng hạ độc hắn trong chén rượu kia, nên muốn nhân cơ hội này trả thù nàng, trừng phạt nàng.

“Vậy thì dùng thân thể người bồi thường lại đi!” Liệt Hạo Thiên gầm nhẹ, bất ngờ vươn tay kéo tấm lụa mỏng màu tím nhạt trên người nàng đã sớm bị hắn xé rách từ trước đó, ném xuống dưới giường.

“A” Nàng kinh hoàng kêu lên, đôi môi đỏ mọng lập tức bị hắn giam kín.

Liệt Hạo Thiên vừa mãnh liệt lại đói khát cúi người hôn lên môi nàng, trần trọc ma sát. Tiếp đó, cái lưỡi nóng bỏng trượt vào trong miệng nàng, dây dưa quấn quýt không ngừng, bàn tay cũng đưa vào trong chiếc yếm mỏng, cầm lấy nơi đầy đặn trước ngực, dùng đầu ngón tay chà sát đỉnh nhon hồng hào.

Doãn Hoa Nông khẽ run rẩy, một cảm giác tê dại xa lạ chạy khắp toàn thân, khiến nàng cảm thấy vừa mềm yếu vừa sợ hãi, không thể làm gì khác ngoài nhắm mắt lại, không nhìn thấy cảnh tượng khiến mình kinh hãi này nữa.

Mặc dù nàng gửi thân ở chốn thanh lâu diễn đủ trò, trải qua cuộc sống đón tiếp khách mỗi ngày, nhưng chưa từng lĩnh giáo qua dục vọng thâm sâu của nam nhân là thế nào, bởi vì nàng chưa từng cho những nam nhân kia cơ hội, chỉ cần phát hiện đối phương có ý đồ bất chính, nàng liền dùng thuốc mê ngăn cản bọn họ.

“Mở mắt ra!” Hắn trầm giọng ra lệnh, muốn nhìn thấy bóng dáng của mình trong đôi mắt trong sáng của nàng. Cho dù biết rằng nàng chỉ là một nữ nhân vừa nông cạn vừa tham lam, nhưng dục vọng ham muốn nàng của hắn lại chưa từng giảm xuống.

Doãn Hoa Nông không còn lựa chọn nào khác, sợ hãi mở mắt ra, đối diện với tầm mắt nóng cháy, lấp lánh ánh sáng kia thêm lần nữa, thân thể mềm mại khẽ run rẩy. Con tim cuồng nhiệt không ngừng đập trong

lồng ngực, nàng hoảng hốt cup mắt không dám nhìn thẳng hấn.

“Nhìn ta, toàn tâm toàn ý nhìn ta!” Tay của hấn bỗng gạt bỏ cái yếm trên người nàng, nắm lấy một bên mềm mại, tàn khốc bóp một cái.

“A!” Bởi vì bị đau, cặp mắt to tròn của Doãn Hoa Nông liền hoảng sợ, như khóc như cầu khẩn nhìn về phía hấn. Trong lòng nàng buồn bã nghĩ, thật ra hấn chính là gã nam nhân bá đạo nhất, điên cuồng nhất mà nàng từng gặp! Chỉ cần một ánh mắt, một động tác của hấn đã có thể khiến nàng hoảng loạn, mất hết cả hồn vía rồi. Nàng không biết vì sao trước mặt hấn mình lại trở nên vô năng mềm yếu như vậy, chẳng lẽ đây là trừng phạt mà trời cao cố ý cho nàng?

Nhìn dáng vẻ đau đớn đáng thương của nàng, cảm giác đau xót lạnh lẽo lướt qua trong lòng Liệt Hạo Thiên, hấn vùng vẫy, rồi ngay lập tức bỏ thứ tâm trạng không đáng có này sang một bên. Hấn cúi đầu xuống, hung hăng chiếm lấy đôi môi non mềm kia một lần nữa, đưa lưỡi vào cuồng nhiệt quần quít mút hôn...

Momo said: Chương sau có H rồi, hớ hớ khà khà >v

Lâu lắm mới lại có chương mới cho hớ này, nàng Shiyu đã gửi cho tớ các chương cuối của bộ nè rùi nhá, thế nên chỉ cần beta xong là có thể đăng lên hết rồi, hí hí...xD

Thời gian tới tớ sẽ cố làm truyện này cho xong, 1 chương của nó dài ơ là dài nên đâm ra mình cũng lười ~.

~Mà bộ này H chi ít dữ, Tâm Lam ăn chay rùi sao??? =)))

~[1] Quả hồ đào: hay còn gọi là quả óc chó.

5. Chương 5

Liệt Hạo Thiên căn bản không cách nào khống chế được mình. Bốn năm nay, đây là lần đầu tiên hấn vội vã đến thế, không còn chút lý trí, chỉ mong nhanh chóng có được nàng. Một chút vấn vương trong lòng cùng những chuyện cũ không ngừng kéo đến làm cơn phẫn nộ của hấn dâng lên, trong chớp mắt biến mất không còn gì, chuyển hóa thành ham muốn và đòi hỏi vô độ.

Hấn gần như cắn nát môi của nàng, gặm cắn cổ nàng, giống như một con mãnh thú điên cuồng ngoạm lấy con mồi.

Doãn Hoa Nông vô lực chống đỡ, nàng cố gắng giãy dụa nhưng vẫn bị thân thể cường tráng của hấn giữ chặt, đôi bàn tay ma quỷ suông sã không ngừng cướp đoạt từng tấc da thịt của nàng, làm cho cơ thể nàng run rẩy, từ sâu bên trong như có từng đợt khó chịu nóng ran xông đến cùng với sự ngứa ngáy không nói nên lời.

Nàng cam chịu số phận mà nằm dưới người người hấn, mặc hấn làm gì thì làm, bởi vì thân thể nàng đã sớm mềm nhũn vô lực, thở gấp không ngừng dưới sự đòi hỏi mạnh mẽ của hấn; gương mặt nhỏ nhắn đỏ ửng đầm say lòng người, đôi môi đỏ thắm dưới nụ hôn nóng bỏng càng thêm mê người và quyến rũ.

Liệt Hạo Thiên neho mắt nhìn mỹ nhân xinh đẹp kiêu diễm dưới thân, con ngươi đen cháy rực ngọn lửa sắc tình.

“A...a! Đau!...” Doãn Hoa Nông run rẩy dưới ánh nhìn chăm chú của hấn, chịu đựng tất cả của hấn, cơn đau kéo đến làm nàng rơi lệ.

Nàng mím môi, đáng thương nhìn Liệt Hạo Thiên. Sớm biết đau đớn như thế này thì dù hấn có nói gì nàng cũng không cho hấn chạm vào mình, nàng sợ nhất là đau đớn.

Nhìn những giọt nước mắt trong suốt cùng dáng vẻ đau đớn tủi thân của nàng, trong lòng Liệt Hạo Thiên bỗng dâng lên cảm giác dịu dàng đã lâu không có được.

“Ngoan, nhẫn nại một chút, Tiểu Hoa Nhi của ta, nhẫn nại vì ta một chút.”

Lúc này đây, nhìn thân hình nhỏ nhắn mảnh mai của nàng, hẳn thật sự không đành lòng thương tổn.

“Đừng...” Doãn Hoa Nông giãy dụa vặn vẹo eo thon nhưng vẫn không thoát khỏi sự chiếm giữ của hắn.

Dưới trời sao mênh mông, trên mặt nước xanh biếc, một chiếc thuyền lặng lẽ trôi, bên trong thuyền vang lên những tiếng gầm nhẹ của chàng trai cùng với những tiếng rên rỉ yêu kiều của cô gái, kéo dài mãi trong đêm thâu...

Ngày hôm sau, khi Doãn Hoa Nông tỉnh lại thì mặt trời đã lên cao.

Vừa mở mắt, nàng lập tức giật mình nhìn cơ thể loà lổ của mình. Chuyện phát sinh đêm qua nhanh chóng ủa về trong kí ức, nàng nghiêng đầu nhìn sang bên cạnh, trên giường không còn thấy bóng dáng Liệt Hạo Thiên. Nàng vén rèm, xúc chấn mông lên, chạm rãi ngồi dậy.

Thử cử động một chút, đúng lúc này cảm giác đau nhức khó chịu liền truyền đến khiến nàng không khỏi nhú mảy, kêu lên thành tiếng. Trời ạ, thật sự là bị thảm, giống như vừa bị người ta đánh ột trận vậy, toàn thân không chỗ nào là không chua xót đau đớn. Cái tên Liệt Hạo Thiên kia, nhìn qua thì có vẻ đứng đắn nghiêm túc, không nghĩ tới lại là một con sói háo sắc, tưng dục quá độ! Đêm qua hắn không ngừng dây dưa ép buộc, khiến nàng khổ không thể tả.

Doãn Hoa Nông cố gắng đứng dậy, bỗng nhìn thấy trên khăn gấm trải giường lưu lại một vết máu đỏ chói, nàng lập tức sững sờ. Xong rồi! Nàng thực sự đã đem trinh tiết quý giá bán đi, nếu chuyện này mà để Băng Nguyệt tỷ cùng Tuyết tỷ biết được thì các nàng ấy nhất định sẽ cảm thấy rất đau lòng, nhất là Băng Nguyệt tỷ, tỷ ấy nhất định sẽ mắng nàng té tát để cho nàng hiểu rõ mọi chuyện cũng nên. Điều là do nàng tự mình đưa tới trước cửa, không đáng thông cảm.

Từ trước tới nay, nàng luôn làm việc theo cảm tính, còn tự nhận tâm tư mình giảo hoạt, không nghĩ tới ngày hôm nay lại gặp phải đối thủ, từng bước gặp sai lầm. Hừ! Nếu để cho nàng gặp lại người áo đen kia lần nữa, nàng nhất định sẽ không tha cho hắn. Nếu không phải tại hắn thì nàng cũng không gặp kết quả bị thảm như bây giờ.

Doãn Hoa Nông thầm nguyên rửa kẻ kia hàng trăm lần trong lòng cho đã cơn tức mới cảm thấy thoải mái hơn một chút, đang chuẩn bị ngồi dậy bước xuống giường thì tầm mắt bị xấp ngân phiếu ở đầu giường hấp dẫn.

Đó là ba mươi vạn lượng mà hôm qua Liệt Hạo Thiên đưa cho nàng. Nhìn thấy một số tiền lớn như vậy, trong lòng nàng cảm thấy phức tạp khó tả thành lời, trăm mối cảm xúc đan xen. Nàng là người luôn luôn yêu tiền như mạng, vậy mà giờ này, nàng lại không cảm thấy một chút vui sướng nào khi kiếm được món tiền này, bởi vì nàng phải trả giá bằng cả cuộc đời.

Khẽ thở dài một hơi, nàng vẫn vươn tay nhặt mấy tấm ngân phiếu rơi vãi xung quanh, xếp lại cho ngay ngắn chỉnh tề; số tiền này dù thế nào cũng là do nàng dùng trinh tiết quý giá của mình để đổi lấy, nàng sẽ không ngốc đến độ chê tiền, huống chi, giữ lại số tiền này có thể đề phòng bất cứ tình huống nào xảy ra.

Mới cất xong tập ngân phiếu, nha hoàn Tiểu Liên đã mỉm cười tủm tỉm bưng khay thức ăn đi vào trong phòng, đặt bát cháo tổ yến vẫn còn nóng hổi cùng với một bộ bát đĩa xuống bàn.

“Doãn cô nương, cô nương đã tỉnh rồi sao? Ăn một chút cháo đi!” Tiểu Liên sẵn sóc múc một chén cháo, bưng tới trước giường phục vụ nàng.

“Cám ơn cô.” Doãn Hoa Nông lập tức ngồi dậy, bỗng cảm thấy trên người hơi lạnh, lúc này nàng mới ý thức được bản thân mình không một mảnh vải che người, nàng hốt hoảng muốn lấy chăn mỏng che lại cơ thể.

Tiểu Liên thấy thế, vội vàng cầm một cái áo choàng nhung đen chạy đến khoác lên vai của nàng.

“Trước tiên cô nương mặc y phục vào đã, tránh để nhiễm lạnh.” Doãn Hoa Nông kéo áo choàng, thân thể vừa mới động dậy bước xuống giường đã ngay lập tức cảm nhận được cơn đau truyền tới từ bụng dưới. Nàng nhú mảy nói: “Tôi muốn ngâm mình trong nước nóng đã.” Tiểu Liên hiểu ý gật đầu, ngay lập tức xoay người lui xuống chuẩn bị.

Thùng gỗ to sau tấm bình phong đã được đổ đầy nước nóng, hơi bốc lên nghi ngút, Doãn Hoa Nông khoả thân ngâm mình bên trong, sắc mặt dần ửng hồng.

Tiểu Liên nâng khay quần áo cùng các loại đồ dùng đặt ở nơi Doãn Hoa Nông chỉ cần vươn tay là có thể lấy được.

“Doãn cô nương, để ta giúp cô nương chà lưng nhé.” Tiểu Liên đi lên phía trước, vươn tay muốn cầm lấy chiếc khăn trắng giúp Doãn Hoa Nông chà lưng, nhưng nàng lại lắc đầu từ chối.

“Không cần, cô đi xuống đi! Tôi muốn ngâm mình một lúc nữa.”

“Vậy lát nữa Tiểu Liên sẽ vào hầu hạ cô nương mặc quần áo.”

Doãn Hoa Nông ngâm mình trong nước nóng lâu, có chút uể oải buồn ngủ, phát ra vài thanh âm vô nghĩa xem như là trả lời Tiểu Liên, toàn thân nàng rã rời ngâm trong nước, ngay cả chút sức lực để nói chuyện cũng không có.

Tối hôm qua nàng căn bản không ngủ được bao nhiêu, giờ phút này toàn thân mềm nhũn bủn rủn ngâm trong nước nóng mới thấy thoải mái đôi chút, cảm giác dễ chịu khiến nàng muốn nghỉ ngơi nhiều hơn. Không cưỡng được cơn buồn ngủ, nàng dựa đầu trên thùng gỗ nhắm mắt thiếp đi trong chốc lát....

Trong lúc mơ màng, dường như nàng nghe thấy tiếng cửa mở vang lên, nghĩ rằng đó là Tiểu Liên nên lười không mở mắt, tham lam luyến tiếc cảm giác dễ chịu này, tiếp tục ngủ say.

Liệt Hạo Thiên đi vào trong phòng, đôi mắt đen đảo qua chiếc giường trống không, hắn do dự một chút rồi nhìn chèn chát tổ yến chưa được động đến trên bàn, đáy mắt xẹt qua chút u ám, xoay người chuẩn bị gọi Tiểu Liên đến hỏi, thế nhưng ánh mắt bất ngờ nhìn thấy một bóng dáng thướt tha như ẩn như hiện phía sau tấm bình phong voan mỏng phía trước.

Thân thể căng thẳng của Liệt Hạo Thiên lập tức buông lỏng xuống, hắn lặng yên không một tiếng động đi tới phía sau tấm bình phong, từng bước từng bước đến gần bóng người đang ngâm trong thùng tắm. Trong không khí thoang thoảng mùi hương hoa nhài khiến hắn có chút ngẩn ngơ mê say, mùi hương này giống như mùi hương Điệp Nhi hay dùng trước kia, thậm chí đến cả mùi hương nàng cũng sử dụng giống với Điệp Nhi của hắn.

Khẽ ổn định lại tâm trí mình, hắn phát hiện người đang ngâm trong nước kia không hề có chút phản ứng, ngồi xổm xuống nhìn xem thì mới phát hiện Doãn Hoa Nông đang ngủ ngon lành. Hắn không khỏi nhếch môi cười, không nghĩ tới nàng đang tắm mà cũng có thể ngủ được.

Xem ra tối qua hắn thật sự đã làm nàng mệt mỏi. Hắn giống như một con thú đói khát, không có cách nào kiềm chế ngừng đòi hỏi nàng; sáng nay lúc tỉnh dậy, hắn cảm thấy hết sức buồn phiền vì hành vi mất khống chế của mình tối qua, hắn không nên trầm mê tới độ quên mình như vậy.

Thế nhưng giờ phút này, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn ngọt ngào, ngây thơ xinh xắn của nàng, hắn phát hiện bản thân không có cách nào giả vờ hờ hững nữa. Da thịt tuyết trắng mềm mại của nàng như mỡ đông, ở trong nước trông bóng mượt, lấp lánh; cơ thể trắng nõn cân đối ngâm mình trong thùng tắm to càng làm nổi rõ vẻ nhỏ nhắn, yếu đuối, nhìn trông vô cùng mê hoặc.

Bỗng dưng, tầm mắt hắn nhìn đến cái gáy trắng ngọc của nàng, bên trên in một dấu ấn màu tím đỏ, hắn biết rõ đó là do mình lưu lại đêm qua. Bốn năm nay không gần nữ sắc, hắn đã quên mất da thịt con gái mềm mại, tinh tế đến mức nào.

Suốt một lúc lâu, hắn gần như ngây ngốc ngắm nhìn bóng hình bé nhỏ làm người ta si mê ấy, trong ngực lặng lẽ có một dòng nước ấm chảy qua, trái tim lạnh lẽo từ bốn năm trước lại một lần nữa xuất hiện thứ tình cảm dịu dàng.

Nhưng mà hắn không muốn tìm hiểu thứ tình cảm không tên, không nên có ấy là gì, thu lại tâm tư vào lòng, hắn tự tay vỗ nhẹ gò má đỏ ửng của Doãn Hoa Nông đang say sưa an giấc.

“Mau tỉnh, người sẽ làm bản thân nhiễm lạnh đấy.”

Hắn nhúu mày, nước trong thùng gỗ đã lạnh dần, hắn không muốn nàng bị cảm lạnh.

Một tiếng quát khê đã thành công đem kẻ nửa tỉnh nửa mê trong thùng gỗ tỉnh dậy.

“A, tại sao lại là ngươi?” Nàng mở to đôi mắt đẹp còn mờ sương liếc nhìn hắn, sau đó thân thể quyến rũ bỗng đứng lên, lộ ra bộ ngực cao vút, kích thích dục vọng sâu thẳm trong cơ thể hắn thêm một lần nữa.

“Đứng lên!” Liệt Hạo Thiên u ám ra lệnh. Hắn đưa tay cầm lấy áo khoác trắng vắt trên tấm bình phong, nhằm mục đích phân tán nội tâm đang dao động như sóng triều cuốn tới của mình.

Doãn Hoa Nông không hề dị nghị mà đứng thẳng người dậy, nước trong thùng tắm cũng đã bắt đầu lạnh rồi. Cơ thể hoàn toàn lộ liễu bên ngoài, nàng có chút run rẩy, không khỏi vươn tay ôm lấy thân thể mình.

Tầm mắt của Liệt Hạo Thiên dừng lại trên tấm thân trắng nõn mềm mại, tinh tế mê người của nàng, chỉ trong chốc lát ánh nhìn ấy đã chuyển sang sâu thẳm âm u, đôi mắt đen rơi vào một khoảng không mờ mịt ham muốn.... “Đáng chết!” Hắn rửa thắm trong bụng, tức giận với chính bản thân mình vì không có cách nào khống chế dục vọng đối với nàng. Hắn hết sức ảo não, vội vàng lấy áo choàng trắng bao bọc lấy thân thể trần trụi xinh đẹp kia, sau đó thô lỗ ôm ngang người nàng đứng dậy.

“Lần sau không được phép ngủ trong khi tắm nữa.” Thanh âm của hắn không những trầm thấp mà còn mang vẻ khấn trương căng thẳng, mặt không đổi sắc đặt nàng ở trên giường.

Doãn Hoa Nông không kịp phản ứng trong nháy mắt, chỉ có thể kinh ngạc nhìn hắn. Hắn đang lo lắng cho nàng sao? Nàng còn tưởng hắn cực kỳ chán ghét nàng cơ mà. Bởi vì mỗi lần nàng nói chuyện cùng hắn thì giọng điệu cùng với ánh mắt của hắn đều mang theo ý dè phòng, chung quy chính là sự khinh bỉ và đặc ý.

Giờ phút này, khuôn mặt tuấn lãng của hắn sáng ngời dưới ánh mặt trời, bớt đi hơi thở lạnh lẽo âm u, nàng bỗng phát hiện ra hắn có đôi mắt thật đẹp, vừa sắc bén lại vừa có thần thái. Nhìn hắn chuyên tâm lau người sạch sẽ ỉnh, nàng không khỏi mê muội thật sâu, trong lòng như có ngàn chú nai con đi lạc.

Bỗng nhiên, nàng đột ngột vươn tay bắt lấy cánh tay hắn, một đôi mắt to tròn, sáng trong nghiêm túc nhìn hắn rồi vội vàng nói: “Ta thực sự không cố ý muốn đầu độc ngươi, ta tưởng rằng đó là thuốc mê, ngươi tin tưởng ta được không?” Nàng không đầu không đuôi nói, ánh mắt nhìn hắn vừa chuyên chú vừa gấp gáp, không hiểu vì sao nàng lại để ý đến cái nhìn của hắn đối với mình đến vậy, nàng chỉ biết mình không muốn để hắn chán ghét, xem thường mà thôi.

Liệt Hạo Thiên dừng động tác trên tay, nhìn về phía nàng, khi bắt gặp ánh mắt tràn ngập thành khẩn cùng với sự chân thành ngây thơ ấy thì con tim vốn bình lặng của hắn liền lặng lẽ sụp đổ. Tuy nhiên, hắn vẫn không chút biểu tình, cup mắt lại lạnh nhạt trả lời nàng: “Ta đã nói rồi, chuyện này ta sẽ điều tra rõ.” Doãn Hoa Nông có chút thất vọng, nàng cắn chặt cánh môi. Từ đầu đến cuối hắn vẫn không tin nàng là người vô tội. Đắm chìm mãi trong suy nghĩ của mình, nàng không hề phát hiện hắn đã kéo áo choàng trắng trên người nàng xuống, đôi tròng mắt đen và sâu phát ra ánh nhìn nóng bỏng, chăm chú vào những vết xanh tím trên thân thể tuyết trắng của nàng.

Liệt Hạo Thiên chậm rãi vươn tay khê vuốt ve những vết xanh tím kia, tâm trạng ngổn ngang phức tạp vô cùng, có chút ảo não, hối hận, tự trách và thương tiếc, trong lúc hoan ái hắn chưa bao giờ cuồng dã đến mức khống chế như vậy, ngay cả đối với Điệp nhi cũng chưa từng, đêm qua dường như hắn đã mê muội mất rồi.

“Có đau không?” Hắn hiếm khi dịu dàng hỏi.

Doãn Hoa Nông hơi ngẩn người, không biết hắn có ý gì, sau đó nàng mới cảm giác được ngón tay hắn chạm vào mình. Nàng cúi đầu nhìn vào chỗ ánh mắt hắn đang chăm chú, lúc này mới để ý thấy thân thể mình đầy những vết xanh tím loang lổ, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ ửng, nàng lúng túng nói:

“Không... không đau.”

“Thật xin lỗi, ta không nghĩ tới sẽ như vậy.” Hắn khàn giọng nói nhỏ, bàn tay to ấm áp thương tiếc không ngừng nhẹ nhàng vuốt ve da thịt tuyết trắng của nàng. Cho dù nàng chỉ là người con gái được hắn mua về, hắn cũng chưa từng muốn cố ý thương tổn nàng bao giờ.

Lần đầu tiên nhìn thấy sự dịu dàng của hắn, Doãn Hoa Nông có chút bối rối không biết phải làm sao, chỉ có thể đỏ mặt hoảng hốt ngăn cản bàn tay không thành thật đang chạy loạn trên cơ thể mình, nhỏ giọng nói: “Đừng... thật sự không sao mà.”

“Để ta đền bù lại cho ngươi.” Liệt Hạo Thiên vươn tay ôm lấy nàng, tách hai chân nàng ra để nàng ngồi trên đùi mình, cánh tay cường tráng ôm nàng thật chặt, bờ môi nóng rực dịu dàng lướt qua cằm cổ trắng như bạch ngọc.

Doãn Hoa Nông thở dốc, hai tay tự nhiên vòng lên cổ hắn. Nàng không rõ hắn làm thế nào để đền bù ỉn, chỉ cảm thấy cơ thể hắn nóng bỏng như một cái bàn ủi đang đốt cháy nàng mà thôi.

Hoàn toàn không có chuẩn bị, hắn lại thành công bắt nàng làm tù binh thêm một lần nữa.

Doãn Hoa Nông choáng váng nghĩ, đây chính là đền bù mà hắn nói? Nàng căn bản không thể đưa ra lời kháng nghị, bởi vì từng đợt sóng ái tình cứ như cơn thủy triều dồn dập vừa ầm ập vừa dày đặc đánh thẳng vào khiến nàng thở hổn hển không sao nói nên lời.

Đợi hắn dốc hết tất cả vào cơ thể nàng xong, Doãn Hoa Nông gần như đã hao hết khí lực toàn thân, mềm nhũn nằm trước ngực hắn thở gấp không ngừng.

Hoan ái qua đi, hắn đẩy nàng ra, vẻ mặt lập tức khôi phục sự lạnh lùng, hờ hững như lúc trước, hắn nhanh chóng sửa sang lại y phục của chính mình.

“Nhớ kỹ, ta là ông chủ của ngươi, chỉ cần ngươi an phận thủ thường, ta sẽ không tính toán chuyện lúc trước.” Hắn đột nhiên xoay người lại, vẻ mặt lạnh như băng nói với nàng: “Từ nay về sau, ngươi nhất định phải trung thành với ta, hiểu chưa?”

Doãn Hoa Nông sững sờ trong chốc lát, không nghĩ tới tâm trạng hắn thay đổi nhanh chóng đến vậy, phảng phất giống như sự dịu dàng tràn đầy tình ý lúc trước chỉ là một giấc mộng mà thôi. Thái độ đối xử của hắn với nàng giống như đang nói với người hầu vậy, Doãn Hoa Nông có chút tức tối, không nhịn được lên tiếng chống lại: “Trung thành? Ngươi không cảm thấy yêu cầu đó của ngươi đối với một kỹ nữ mà nói là quá cao sao?” Nàng cố ý chọc giận hắn, ai bảo hắn bày ra cái vẻ mặt lãnh lùng coi thường nàng làm chi.

Liệt Hạo Thiên nheo mắt, vươn tay thô lỗ nắm lấy cằm nàng, ép nàng ngẩng đầu lên nhìn hắn.

“Không làm được?” Bàn tay hắn siết chặt thêm một chút, thanh âm lạnh lẽo phát ra: “Ta sẽ nghiêm khắc trừng trị ngươi, đau đến không còn muốn sống nữa mới thôi.” Doãn Hoa Nông đau đến mức cau mày, đôi mắt trong suốt đã phấp phấp, nhưng vẫn bĩu môi không phục, phồng má, trừng mắt nhìn hắn một cách tức tối.

Khuôn mặt nhỏ nhắn giận dữ, không chịu khuất phục của nàng làm cho lòng hắn nao nao, con ngươi đen nhanh chóng thoáng qua một tia sáng phức tạp. Cô gái bé nhỏ giảo hoạt thông minh, lại bướng bỉnh quật cường này hoàn toàn khác nhau một trời một vực với Diệp Nhi dịu dàng, điềm đạm, hòa nhã, nhưng hắn lại phát hiện bản thân có chút mê đắm nàng... “Uy hiếp đủ chưa? Có thể buông ra để ta mặc quần áo được chưa?” Doãn Hoa Nông oán hận nghiêng răng nói, nghĩ tới vừa nãy tim đập liên hồi vì sự dịu dàng của hắn, nàng không khỏi tự rửa thắm mình.

Lời nói của nàng khiến Liệt Hạo Thiên đang thất thần tỉnh lại, hắn xoay người thả nàng ra, trầm giọng nói: “Ngươi tốt nhất nhớ kỹ lời ta nói, đừng nghĩ giở trò. Mặc y phục cho đàng hoàng, qua một canh giờ nữa sẽ tới Liệt Gia Bảo.” Doãn Hoa Nông không để ý đến hắn, xoay người tự mặc quần áo vào, nhưng trong lòng đã có tính toán khác. Nàng nghĩ nếu đi theo hắn, chỉ sợ sẽ mãi mãi không thoát thân được, nàng còn lâu mới suốt đời đi theo một nam nhân đã không thương lại còn coi thường mình, nghĩa phụ cũng đã từng nói, chân mệnh thiên tử của nàng không những tài cao thế lớn mà còn tuần tú kiệt xuất, như rồng giữa biển người, thế gian hiếm có, còn là một kẻ si tình nữa cơ. Làm sao nàng lại bỏ qua đức lang quân như ý vậy, chịu thiệt đi theo một nam nhân vừa bá đạo, vừa quái gở lại còn lãnh khốc như hắn chứ?

(Momo: anh si tình mà, mỗi tội anh không si tình với chị mà với vợ anh cơ =))

Mặc dù nàng đã đánh mất trinh tiết quý báu, đã có lỗi với chân mệnh thiên tử tương lai của mình, nhưng đối phương là gã tình si, sao có thể để ý chút chuyện nhỏ nhặt này chứ, huống chi nàng còn bị ép buộc nữa mà!

Nghĩ đến đây, nàng quyết định cho dù đến Liệt Gia Bảo rồi cũng sẽ tìm cơ hội chạy trốn, có lẽ nên quay trở về núi Tiên Hà của nghĩa phụ tạm tránh một thời gian trước.

Liệt Hạo Thiên thấy nàng không nói một lời, không chút nào để ý đến uy hiếp của hắn thì cảm dưới liền hơi chuyển động. Nàng là người đầu tiên dám quay lưng lại khi hắn ra lệnh, hơn nữa còn là một người con gái.

Đang nổi giận đùng đùng muốn đưa tay bóp chết cô gái này thì ánh mắt hắn vô tình liếc thấy những vết cắn đỏ đỏ, tím tím trên vai nàng, trái tim lập tức mềm nhũn. Được rồi, tạm tha cho nàng lần này vậy! Nhìn bóng lưng mảnh khảnh của nàng lần cuối, hắn xoay người bước nhanh rời khỏi phòng.

Đắm chìm trong suy nghĩ của mình nên Doãn Hoa Nông không phát hiện ra hắn đã rời khỏi phòng, nàng vẫn còn đang trầm tính toán chuyện khác. Nàng tin tưởng chỉ cần thoát khỏi Liệt Hạo Thiên, chẳng bao lâu nữa sẽ tìm thấy chân mệnh thiên tử của mình....

Liệt gia bảo, Giang Nam đệ nhất đại bảo, nằm ở chân núi đất đai rộng lớn, phía sau hồ nước, kiến trúc sừng sững nguy nga dưới ánh nắng chói chang trông thật tráng lệ và hùng vĩ, chiếu rọi lên những mái ngói lưu ly lấp lánh ánh kim, cứ như một toà cung điện nhỏ.

Liệt Hạo Thiên dẫn theo Doãn hoa Nông cùng một nhóm hạ nhân xuống thuyền xong, thuận theo con đường lát đá xanh đi về phía hai con sư tử đá trước cửa lớn của Liệt Gia Bảo.

Doãn Hoa Nông trợn mắt há mồm nhìn khu nhà rộng lớn trước mắt, mặc cho Liệt Hạo Thiên mạnh mẽ nắm chặt cổ tay, đem nàng dẫn mang vào trong nhà.

Hai tên hộ vệ trước cổng vừa thấy chủ tử về, lập tức kính cẩn khom người hô: “Bảo chủ”. Liệt Hạo Thiên khẽ vuốt cằm, không hề dừng chân, tiếp tục kéo Doãn Hoa Nông đi vào bên trong.

Giữa ban trưa, ánh mặt trời xuyên qua đám mây chiếu ánh sáng rực rỡ chói chang xuống vạn trượng bên dưới, bao phủ cả tòa nhà Liệt Gia Bảo trong xuân ý dạt dào, rừng xanh như tô điểm cho toà đình ngói hồng thêm nổi bật tựa như tiên cảnh nơi trần thế.

Đạp vào mắt đều là rường cột chạm khắc tinh xảo, hành lang gấp khúc, uốn lượn cùng với nhà cửa xa hoa, Doãn Hoa Nông nghẹn họng chăm chú nhìn những thứ trước mặt, không sao nói nên lời, toàn bộ những thứ này đều là của Liệt Hạo Thiên hay sao? Nam nhân này quả nhiên là người rất có tiền, sớm biết vậy nàng sẽ nâng giá cao thêm một chút, hung hăng chém hắn một khoản để xoa dịu nỗi phẫn hận trong lòng.

Liệt Hạo Thiên hình như đang có ý trốn tránh gì đó, không đưa nàng đi về phía đại sảnh mà ngược lại tiến về chỗ hậu viện.

Đứng sừng sững sau hậu viện là một toà lầu đơn độc, nằm ngay chính giữa, phía trên treo một tấm biển tạc nhả đề ba chữ ‘Úc Điệp Lâu’ khiến Doãn Hoa Nông sinh lòng hiếu kỳ! ‘Úc Điệp Lâu’, nghĩa cũng như tên, nhất định là vì tưởng nhớ một người nào đó mà đặt nên cái tên này, có lẽ là một người con gái! Đúng là tình thơ ý họa, rất cảm động lòng người nha!

“Úc Điệp Lâu này dùng để tưởng niệm đến người con gái như thế nào vậy?” Nàng không nhịn được mở miệng hỏi. Trong toà lầu này nhất định đã từng diễn ra một mối tình lưu luyến si mê dây dưa không dứt, sẽ không phải là hắn và một vị cô nương khác đã từng trải qua một đoạn tình cảm ôm ấp ở đây đấy chứ? Không hiểu sao, suy đoán như vậy lại khiến đáy lòng nàng dâng lên cảm giác ghen tuông khó hiểu.

Về mặt Liệt Hạo Thiên tối sầm, hắn lạnh lùng thốt lên: “Người không cần biết điều này, từ nay về sau người sẽ ở trong Úc Điệp Lâu, không có lệnh của ta, không cho phép người chạy loạn khắp nơi.” Doãn Hoa Nông lập tức chu miệng không vui nói: “Tại sao? Ta mặc dù bán thân cho người, nhưng cũng không phải là một tù nhân, người không thể nhốt ta ở trong phòng, tốt xấu gì cũng phải cho ta đi thăm thú xung quanh Liệt gia bảo tiện thể chào hỏi mọi người trong đây luôn chứ?”

“Không cần!” Liệt Hạo Thiên chém đinh chặt sắt cự tuyệt: “Chủ tử của người chỉ có một mình ta, không cần biết đến những người khác; vả lại xuất thân của người sẽ gây ra nhiều phiền phức.”

“Hừ!” Doãn Hoa Nông tức giận hừ một tiếng. “Nói thẳng ra là người cho rằng ta không phải người bình thường, sẽ làm tổn hại đến tôn nghiêm của người, sẽ khiến người cảm thấy nhục nhã đúng không?” Thế nên vừa nãy hắn mới không dẫn nàng đi vào đại sảnh? Nếu đúng là lý do này thì thật quá ghê tởm mà! Mặc dù nàng ở thanh lâu bán nghệ nhưng cũng chưa từng làm ra chuyện gì để người khác phỉ nhổ hết.

“Tuỳ người muốn nói gì cũng được, dù sao không có sự cho phép của ta thì không được phép bước ra khỏi Ước Diệp Lâu một bước!” Dứt lời, hắc thô lỗ kéo nàng đi vào trong.

Doãn Hoa Nông không cam lòng liên tục giãy dụa, nhưng khi nàng vừa bước chân vào căn nhà, cả người lập tức ngây ngẩn.

Nàng chưa từng nhìn thấy toà lầu nào đặc thù như thế này, rộng rãi, thoáng mát lại thâm thúy, dưới mái hiên cong cong, phía bên trái có một hành lang vươn dài hướng về phía tây, bước ra ngoài liền thông đến một tiểu lầu khác, nhìn cứ như nối liền với lầu chính, thật ra vốn là hai toà nhà tách biệt riêng rẽ, chỉ dựa vào hành lang quanh co, uốn lượn để nối thông với nhau.

“Đợi lát nữa, ta sẽ phái mấy nha hoàn tới đây hầu hạ giúp người xử lý mọi chuyện, trước tiên người nghỉ ngơi một chút, cơm trưa lát nữa sẽ có người tự nhiên mang tới.” Thông báo ngắn gọn mấy câu, hắc không nhìn nàng lấy một lần, xoay người rời khỏi Ước Diệp Lâu.

“Này, người đừng đi!” Doãn Hoa Nông hô to, chỉ có điều không còn kịp nữa, nàng tức giận dậm chân dầy ả não. Hắc đừng tưởng giam được nàng trong này, nàng nhất định sẽ đấu tranh vì quyền lợi của mình.

Đột nhiên một sáng ý chợt xẹt qua trong đầu, trên môi nàng chậm rãi hiện ra một nụ cười tinh quái. Hắc càng không muốn nàng xuất đầu lộ diện, thì nàng lại càng xuất hiện cho hắc xem.

Nàng cũng không có ý định dùng cơm trưa trong phòng mà muốn quang minh chính đại đi vào đại sảnh dùng bữa cùng mọi người. Mặc dù nàng không quen biết những người khác, nhưng cái này không quan trọng, nàng muốn cho hắc biết, nàng không phải người có thể để hắc tùy ý sỉ nhục, ép buộc hay sai khiến, tốt nhất là làm hắc tức chết mới thôi.

Nghĩ đến đây, nàng cười càng vui vẻ hơn, gần như đã tưởng tượng ra lúc hắc nhìn thấy mình đi vào đại sảnh thì sẽ tức giận mà không cách nào phát cáu, rồi chỉ có thể tận lực kiềm nén đến khi mặt tái mét như thế nào...

6. Chương 6

Đại sảnh của Liệt Gia Bảo được canh phòng nghiêm ngặt, từ sớm đã bày ra một cái bàn tròn, đặt hơn mười món cao lương mỹ vị, rượu và thức ăn lên trên, chỉ đợi chủ nhân đến tận tình thưởng thức.

Một bàn rượu và đồ ăn này là chuẩn bị cho Liệt Hạo Thiên, cũng là do một tay Nhị nương Tần Mị Nương của hắc đặc biệt dặn phòng bếp làm để mở tiệc tẩy trần cho hắc. Lần này vì xử lý chuyện thuyền vụ ở vùng nọ mà hắc đã bỏn ba ở bên ngoài gần ba tháng trời, thân là trưởng bối, bà ta thấy nên làm một bữa tiệc thăm hỏi sức khỏe hắc một lần.

Xung quanh bàn cơm đã có mấy thành viên quan trọng trong Liệt gia bảo ngồi tụ tập, ngoại trừ Tần Mị Nương và Liệt Hạo Thiên, còn có hai người em trai em gái cùng cha khác mẹ là Liệt Vân Bằng và Liệt Chỉ Dung, cùng với vị tổng quản giống như thân nhân trong gia đình, Cốc Ứng và người bạn tốt Cốc Thanh Phong.

“Người đâu! Mau đến rót rượu cho đại thiếu gia.” Cặp mắt phượng của Tần Mị Nương khê cong lên, khuôn mặt mang theo vẻ tươi cười nịnh nọt mở lời ra lệnh cho hạ nhân. Năm nay bà ta mới 40 tuổi nhưng vẫn còn rất đẹp, là người vợ kế mà Liệt lão gia cưới về sau khi đã mất đi vợ trước. Bà ta vốn là hòn ngọc quý trong tay bang chủ bang Bạch Giao, chẳng qua cũng chỉ là một bang phái hạng ba, nhưng bởi vì được kết thông gia với Liệt gia bảo nên thanh thế tăng lên rất nhiều.

Nha hoàn hầu hạ đứng ngay bên cạnh, các nàng rót rượu ọi người rồi lui về phía sau.

“Chúng ta cùng kính Hạo Thiên một ly nào!” Tần Mị Nương giơ ly rượu lên cười nói.

Đúng lúc mọi người giơ ly rượu lên chuẩn bị cạn chén thì đột nhiên có một giọng nói nũng nịu, mềm mại truyền vào đại sảnh.

“Ôi chào! Thành thật xin lỗi, tôi đến trễ.” Doãn Hoa Nông mặc một bộ váy lụa màu tím nhạt, chất liệu tơ tằm mềm mại, cắm một cây trâm dương chi bạch ngọc trên búi tóc, buông xõa phần còn lại của mái tóc tựa mây xuống bờ vai nhỏ nhắn của mình, bước vào tựa như tiên giáng trần. Chẳng qua nàng chỉ mới vẽ lại mi mắt, tô lại môi son, thế nhưng đã có được cái vẻ đẹp long lanh tươi sáng không gì sánh được đến vậy.

Nàng nhẹ nhàng bước vào trong đại sảnh, ngay lập tức làm kinh diễm bốn phương, mọi người không ai là không si ngốc nhìn nàng chăm chú. Chỉ có sắc mặt Liệt Hạo Thiên là trở nên nặng nề ngay lập tức, đôi mắt nhắm lại tỏ ý không vui, còn vẻ mặt Cốc Thanh Phong thì trở nên hứng thú như đang muốn xem kịch.

Hắn không thể không bội phục tinh thần can đảm hơn người của Doãn Hoa Nông, dám chống lại mệnh lệnh của Liệt Hạo Thiên, đến chỗ đại sảnh lộ diện trước mắt mọi người.

Đột nhiên, trên bàn tiệc vang lên một tiếng thở kinh sợ, ngoại trừ Liệt Hạo Thiên và Cốc Thanh Phong, không ai là không trợn mắt nhìn vào Doãn Hoa Nông hết. Không chỉ bởi dung mạo xuất chúng hấp dẫn mọi người, mà còn bởi vì khuôn mặt quá giống một ai đó của nàng.

Người ấy chính là ái thiếp đã mất của Liệt Hạo Thiên – Thẩm Diệp Nhi.

Dưới cái nhìn kinh ngạc của mọi người, Doãn Hoa Nông cười tủm tỉm đi tới phía đối diện. Người hầu ở bên giống như mê muội tự động giúp nàng lấy ghế và thêm một bộ bát đĩa.

Một lúc lâu sau, bữa tiệc vẫn là một khoảng không gian lặng ngắt như tờ, Liệt Hạo Thiên nhắm mắt, vẻ mặt u ám nhìn Doãn Hoa Nông. Đáng chết, nàng không thèm đếm xỉa đến lời cảnh báo của hắn, dám chống lại mệnh lệnh hắn đưa ra! Diệp Nhi trước giờ chưa từng làm trái ý của hắn, nàng là người con gái yếu đuối luôn luôn dựa vào chồng, mà nàng lại to gan lớn mật muốn khiêu khích quyền uy của hắn.

Doãn Hoa Nông có thể cảm nhận được ánh mắt sắc bén của Liệt Hạo Thiên đang chăm chú nhìn mình, nhưng nàng cố tình không thèm để ý, cũng không thèm nhìn hắn lấy một lần, chỉ nâng chén rượu lên, khéo léo cười duyên đáng nói với mọi người: “Tiểu nữ Doãn Hoa Nông xin kính các vị một ly, từ nay về sau mong các vị chiếu cố nhiều hơn.” Nói xong, nàng nâng cốc lên uống cạn đầu tiên.

Tần Mị Nương đầu sao cũng là người từng trải, hơn nữa lại là kẻ mạnh vì gạo bạo vì tiền, có thủ đoạn cao tay hơn người khác, bà ta nhanh chóng phục hồi tinh thần, tỏ vẻ tươi cười lên tiếng: “Xin hỏi cô nương đến từ nơi nào, tới Liệt gia bảo có chuyện gì không vậy?” Thật ra bà ta đã sớm biết hết mọi chuyện, trong đám thuộc hạ của Liệt Hạo Thiên có không ít tai mắt do bà ta sắp xếp, nhất cử nhất động của hắn đều được bà nắm rõ như lòng bàn tay, đương nhiên cũng biết chuyện hắn mua một nữ tử thanh lâu có dung mạo giống hệt Thẩm Diệp Nhi quá cố. Chẳng qua thân là chủ mẫu trong gia đình, xét về tình hay về trách nhiệm, bà ta cũng nên hỏi lại cái vấn đề mà mình đã biết rõ này. Huống hồ, cô gái trước mắt có thể ảnh hưởng đến tâm trạng của Liệt Hạo Thiên, đương nhiên sẽ rất có tác dụng cho kế hoạch về sau, bà ta phải lợi dụng tốt điểm này, cẩn thận không để cô ta nảy sinh những nghi ngờ và phiền toái không cần thiết.

Doãn Hoa Nông cố ý che miệng cười nhẹ một tiếng, liếc mắt nhìn vết gân xanh mờ mờ ẩn hiện trên gương mặt đen sì của Liệt Hạo Thiên. Xem ra hắn thực sự đã bị chọc tức, nhưng bởi vì giờ phút này không thể nổi giận với nàng nên sắc mặt mới thối đen như thế. Trong lòng nàng cảm thấy thật sướng khoái, nhưng lúc này nàng còn chưa có ý định dừng lại đâu!

Nàng ngẩng đầu nhìn về phía Tần Mị Nương, giả bộ thở dài mà nói: “Hoa Nông đến từ Bách Hoa Lâu trong thành, vốn bán nghệ để mưu sinh, tình cờ có duyên gặp gỡ Liệt bảo chủ, may mắn thay bảo chủ không chê thân phận thấp hèn, giúp thiếp thân chuộc thân, thiếp thân không cách nào hồi báo, liền đáp ứng hầu hạ Liệt bảo chủ suốt đời.” Lời này vừa nói ra, sắc mặt của mọi người trong bữa tiệc đều có vẻ không thể tin được. Liệt Hạo Thiên, bảo chủ của Liệt gia bảo nhiều năm nay không gần nữ sắc, không nói chuyện tình yêu mà lại bằng lòng giúp một nữ tử thanh lâu chuộc thân? Chẳng lẽ do cô gái trước mắt này có dung mạo giống với Thẩm Diệp Nhi sao?

(thiếp thân: xưng hô bản thân một cách khiêm nhường của người phụ nữ thời xưa)

“Nếu đã như vậy, từ nay về sau thiếp thân sẽ ở đây lâu dài, cho nên thiếp thân muốn cùng các vị chào hỏi trước, mong mọi người về sau chiếu cố nhiều hơn.” Doãn Hoa Nông cúi thấp đầu, giả vờ yếu đuối ngượng ngùng nói, đồng thời kín đáo nhướn mày lên quan sát sắc mặt mọi người.

Cốc Thanh Phong vừa xem vừa nhin nỗi xúc động muốn bật cười ầm ĩ lại. Doãn cô nương này diễn kịch thật tốt, tâm tư ranh mãnh, vừa trong sáng vừa không sợ ánh mắt của người đời, hành vi thẳng thắn, không giống những cô nương bình thường, tính cách riêng biệt này tuyệt đối không thể tìm thấy trên người của Thẩm Diệp Nhi.

Liệt Hạo Thiên ngồi một bên, từ đầu đến cuối không nói một câu nào, bắp thịt dưới cằm khê run, cho thấy hắn đang cố kìm chế cơn thịnh nộ của mình, bàn tay bên dưới nắm chặt thành quyền, lúc thì giống như đang hết sức ẩn nhẫn trước cơn giông bão, lúc thì lại giống như chuẩn bị lật bàn mà đứng dậy.

Thật ra, mọi người đều biết rõ Doãn Hoa Nồng là hoa khôi cấp cao của thành Hàng Châu, diễm danh đã sớm lan xa, tuy nhiên nàng chỉ bán nghệ không bán thân, nghe đâu vẫn là một thanh quan thì phải.

Lúc này, Tần Mị Nương lại mở miệng: “Nếu cô nương đúng là do Hạo Thiên mang về, thân là nhị nương của hắn, ta đây cũng không tiện can thiệp. Chỉ có điều, Liệt gia bảo không phải là Bách Hoa lâu, xin cô nương hãy chú ý cách đi đứng, cử chỉ phù hợp với lễ nghĩa, giữ bản thân mình trong sạch.” Trên mặt bà ta vẫn giữ nguyên nụ cười có lễ, nhưng giọng nói lại mang theo vài phần lạnh nhạt, trong đôi mắt phượng mơ hồ lóe lên suy nghĩ khác.

Doãn Hoa Nồng nhìn bà ta một cái, sau đó cụp mắt, ngoan ngoãn đáp lời: “Hoa Nồng hiểu rồi.” Không biết tại sao, nàng không có thiện cảm với người phụ nữ trung niên ăn mặc kiêu diễm, hơi chút dầy dả này, tất cả mọi thứ từ ánh mắt đến thái độ của bà ta đều khiến cho người khác cảm thấy như đang bị tính kế.

“Hoa Nồng cô nương, cô đẹp quá, đây là lần đầu tiên ta được thấy một hoa khôi đấy!” Phía bên kia bàn, một cô nương tầm mười sáu tuổi, gương mặt thanh tú đáng yêu đang mỉm cười, vẻ mặt có chút say mê và hâm mộ nhìn ngắm Doãn Hoa Nồng. Người này chính là cô em gái khác mẹ mà Liệt Hạo Thiên vô cùng thương yêu— Liệt Chỉ Dung.

Doãn Hoa Nồng ngẩng đầu nhìn về phía đối phương, tầm mắt vừa tiếp xúc với gương mặt tươi cười vừa đáng yêu lại vừa chân thành của Liệt Chỉ Dung, nàng liền đáp lại bằng một nụ cười khác.

“Cô nương quá khen, thật ra cô nương cũng rất xinh xắn, khả ái mê người mà!” Đây không phải là lời khen khách sáo, chỉ một cái liếc mắt nàng đã cảm thấy yêu thích tiểu cô nương này. Hơn nữa, nàng ấy chỉ ít hơn mình có vài tuổi mà thôi, hai người chắc sẽ nói chuyện rất hợp, từ nay về sau, ở trong Liệt gia bảo nàng không cần phải lo lắng tìm người tâm sự giải buồn cùng mình nữa rồi.

Khuôn mặt xinh xắn của Liệt Chỉ Dung hơi đỏ lên, nhưng vẫn ngắm nhìn Doãn Hoa Nồng một cách si ngốc, trong mắt nàng mơ hồ lộ ra một chút buồn bã kì lạ, nàng lẩm bẩm: “Hoa tỷ tỷ, muội có thể gọi tỷ một tiếng ‘tỷ tỷ’ được không? Vì bộ dáng của tỷ thật sự rất giống với...”

“Chỉ Dung!” Nàng còn chưa nói hết, mọi người đã đồng thanh quát khế, chỉ có Liệt Hạo Thiên mím môi không nói gì, vẻ mặt càng lúc càng âm u đáng sợ.

Liệt Chỉ Dung có lẽ cũng đã nhận ra mình vừa nói những chuyện không nên nói, nàng liếc nhìn Liệt Hạo Thiên một cái rồi nhanh chóng cúi đầu xuống ăn cơm nghiêm túc.

Mọi người đồng lòng, dường như ai cũng cúi đầu an tĩnh dùng cơm, buổi tiệc nhất thời trở nên im ắng không tiếng động, không khí như đọng lại. Tính tình Doãn Hoa Nồng tuy có chút mơ hồ nhưng không ngốc nghếch, nhìn thấy hành động không tự nhiên cùng với vẻ mặt kỳ quái của mọi người, nàng có cảm giác những lời Liệt Chỉ Dung vừa nói chính là đề tài cấm kỵ ở nơi này. Nàng ấy vừa nói bộ dáng của nàng rất giống với ai đó sao?

Chẳng lẽ ở Liệt gia bảo còn có thành viên khác mà nàng chưa nhìn thấy?

Mặc dù trong lòng tràn ngập nghi vấn, nhưng nàng không biến sắc mặt, vẫn tiếp tục dùng bữa như thường, cho đến khi Tần Mị Nương lên tiếng đánh tan bầu không khí lạnh băng lần nữa.

“Hạo Thiên, lần này đến vùng Hoài Thủy, Hoa Trung có thuận lợi không, dọc đường đi không gặp chuyện gì phiền toái chứ?” Tần Mị Nương ân cần thăm hỏi một bên, nhưng bên kia đôi mắt phượng lại mơ hồ lóe sáng không dễ dàng phát hiện, có vẻ vừa nham hiểm vừa nịnh nọt.

“Lần này chúng ta lên phía Bắc, mọi chuyện đều thuận lợi.” Cốc Thanh Phong lên tiếng trả lời thay cho Liệt Hạo Thiên. Bởi vì có người nào đó vẫn đang chăm chú nhìn nhất cử nhất động của Doãn Hoa Nông, rõ ràng không còn lòng dạ nào mà đáp lời nữa.

“Chỉ có điều...” Hắn hơi ngập ngừng, cặp mắt sắc bén nhìn thẳng vào mắt Tần Mị Nương, “Dọc theo đường đi, ta và Hạo Thiên không ít lần bị hắc y nhân tập kích, đối phương ra tay tàn nhẫn, có vẻ không đẩy chúng ta vào đường chết thì sẽ không bỏ qua.” Lời này lập tức thu hút sự chú ý của Doãn Hoa Nông, thì ra trước nàng, có kẻ đã sớm ba lần bảy lượt muốn đẩy Liệt Hạo Thiên vào chỗ chết. Xem ra, kẻ áo đen uy hiếp nàng có liên quan đến nhóm người muốn ám sát Liệt Hạo Thiên đó.

“Việc này có chút kỳ quái, bảo chủ chưa từng kết thù kết oán với người ta, vì sao lại có người mưu đồ muốn giết chết ngài ấy?” Tổng quản Cốc Ứng vuốt râu dài trầm tư hỏi: “Mọi người đã bắt được tội phạm, điều tra rõ mọi việc chưa?”

Cốc Thanh Phong lắc đầu, “Những người đó hình như đã được huấn luyện, sau khi ám sát thất bại thường uống độc tự sát, hoàn toàn không thể tìm ra manh mối nào.” Thật ra hắn cố tình nói vậy. Trên thực tế hắn và Liệt Hạo Thiên đã từng cố ý thả một tên trong đám hành thích, sau đó âm thầm đi theo tên đó, bấy giờ mới phát hiện ra sát thủ này thuộc một thế lực khổng lồ đứng đầu vùng Giang Hoài, đích thị là người từ Bạch Giao bang phái ra.

Bang chủ Bạch Giao bang hiện nay chính là Tần Vũ, anh trai ruột của chủ mẫu Liệt gia bảo, Tần Mị Nương. Vì muốn tránh đánh rần động cỏ, hơn nữa còn muốn tra rõ xem nhị phu nhân có dính dáng đến chuyện này hay không, cho nên hắn và Liệt Hạo Thiên quyết định không công bố chuyện này ra, để mọi thứ rõ ràng rồi mới nói cũng không muộn.

Vừa nghe hắn nói thế, gương mặt Tần Mị Nương lộ ra chút thở phào khó phát hiện, nhưng mà Liệt Vân Bằng ngồi bên cạnh bà ta lại có vẻ tái nhợt, vội vàng trao đổi ánh mắt cùng với mẫu thân rồi lập tức nhìn sang chỗ khác.

Tất cả chuyện này đương nhiên không thể thoát khỏi cặp mắt sắc bén của Cốc Thanh Phong, tuy nhiên hắn còn chưa thể chắc chắn sự việc này có phải do chính hai mẹ con họ sai khiến hay không, nhưng cũng có thể xác định chuyện này có liên quan đến họ.

Mọi người đều đắm chìm trong suy nghĩ của mình, bữa cơm này kết thúc thật vất vả, sau khi ăn xong, ai nấy đều nhanh chóng trở lại phòng. Đáng ngờ nhất là, Liệt Vân Bằng lại cực kỳ lưu luyện nhìn Doãn Hoa Nông mấy lần rồi mới xoay người rời khỏi.

Liệt Chỉ Dung vốn muốn nói chuyện phiếm cùng Doãn Hoa Nông thêm một lúc, nhưng vừa nhìn thấy vẻ mặt nghiêm nghị của Liệt Hạo Thiên, nàng đành từ bỏ ý định, ngoan ngoãn trở về phòng.

Toàn bộ mọi người thức thời lui đi hết, trong đại sảnh rộng lớn chỉ còn lại Liệt Hạo Thiên và Doãn Hoa Nông.

Doãn Hoa Nông bị đôi mắt rét lạnh, sắc bén của Liệt Hạo Thiên nhìn chăm chú khiến nàng có chút hoảng hốt, sự vui sướng ban nãy biến thành nỗi lo lắng bất an không nguôi, dù sao lúc hắn phát giận vẫn rất là dọa người.

Khi thân thể cao lớn của hắn kiên quyết tới gần, tim của nàng đập nhanh đến mức không sao thở được. Cuối cùng, nàng không nhịn được hét to một tiếng, quay người muốn chạy trốn khỏi hắn.

Chỉ tiếc đã không còn kịp rồi, Liệt Hạo Thiên nhanh chóng cất bước về phía trước, duỗi tay ra, dễ dàng nắm lấy cái eo nhỏ nhắn của nàng, túm lấy nàng vác lên vai, đi về phía Ưc Diệp Lâu...

Liệt Hạo Thiên khiêng Doãn Hoa Nông quay trở lại Ưc Diệp Lâu, đi vào phòng ngủ trước ánh nhìn kinh ngạc của Tiểu Liên, dùng sức đập cửa phòng. Đi tới bên cạnh chiếc giường có màn lụa buông lơi, hắn không chút thương hương tiếc ngọc nào ném nàng lên nệm gấm.

Doãn Hoa Nông bị ném đến choáng váng mặt mày, thật vất vả mới nhìn rõ nam nhân đang phát điên trước mặt, nàng co người lại theo bản năng, cố phờ trương thanh thế nói: “Người...người đừng có mà tới đây! Ta...ta không sợ người đâu, đừng tưởng rằng người mua ta rồi là có thể được phép tùy ý bắt nạt ta...ta...”

Liệt Hạo Thiên khề hừ một tiếng, tiếp tục tiến tới gần nàng, cất giọng lạnh lùng nói: “Có gan trái lệnh của ta thì cũng phải có gan gánh chịu hậu quả!”

“Ta...ta chỉ đi ra chào hỏi mọi người mà thôi, đâu có làm trái lệnh của người chứ!” Nàng không phục cãi lại một câu.

“Hừ! Nơi này là Liệt gia bảo, không phải là Bách Hoa Lâu, không cần người đem bản lĩnh tiếp đón khách khứa của mình ra đâu.” Về mặt Liệt Hạo Thiên lạnh lùng, rít ra từng lời qua kẽ răng. Được lắm! Nàng là người đầu tiên dám chống lại mệnh lệnh của hắn, lại còn dám cãi lại, đúng là khiến người ta phát điên mà.

“Thế nào? Sợ ta làm ô uế chỗ của người, còn khiến người mất mặt à?” Đúng là đồ ngang ngược, không chịu nói lý lẽ, chẳng qua nàng mới đi ra ngoài chào hỏi người ta một chút thôi, đây cũng cho là phạm pháp chắc? “Người đã ghét bỏ ta như thế thì hãy thả ta ra, từ đầu đến cuối, ta chưa từng muốn cùng người quay về lúc nào, là người quần lấy ta không buông thì có!” Nàng bị hắn chọc tức đến quên cả sợ hãi, hai tay chống eo, phồng má, lớn tiếng cãi lại không chút yếu thế, còn không quên mắt to trừng mắt nhỏ cùng hắn.

Nhìn nàng hùng hồn lên tiếng, không chịu khuất phục, giận dữ đến mức cả gương mặt đều đỏ hồng, đôi môi mềm mại chu lên, Liệt Hạo Thiên cảm thấy vừa hờn vừa tức trong lòng. Nàng căn bản không hề giống Điệp Nhi một chút nào, Điệp Nhi của hắn sẽ không tranh cãi, cũng sẽ không bao giờ chọc giận hắn.

Còn nàng thì sao, chết tiệt, nếu nàng tưởng là hắn dễ yên cho nàng ngồi lên đầu mình thì nàng đã nhầm to rồi.

Liệt Hạo Thiên bất ngờ rướn người về phía trước, thô lỗ nắm lấy tay nàng, mạnh mẽ khóa nàng trong ngực rồi đè xuống dưới thân mình.

“Chớ ở trước mặt ta khua môi múa mép, đừng tưởng rằng như vậy là có thể nâng cao địa vị của người trong lòng ta!” Hắn gầm lên với nàng.

“Hừ! Ta ở trong lòng người có địa vị gì đáng kể sao?” Hôm nay nàng nhất định phải đấu đến cùng với hắn, đừng có tưởng nàng dễ bị người ta ăn hiếp.

Liệt Hạo Thiên thu lại cơn giận dữ, nở một nụ cười tàn khốc nói: “Đúng là không có địa vị gì đáng kể, cùng lắm người chỉ là một kỹ nữ được ta mua về, một kỹ nữ thì có thể yêu cầu địa vị gì xa vời chứ?”

Lời nói của hắn vừa cay nghiệt lại vừa tàn nhẫn, Doãn Hoa Nông nổi giận đùng đùng, vung hai nắm tay giáng xuống ngực hắn. (Shizu: Đánh chỗ đó không xi nhê đâu Nông tỷ! Lại đây muội chỉ chỗ đánh hay hơn nè *cười gian tà* Momo: *bật ngón cái*)

Nhưng mà động tác của Liệt Hạo Thiên lại nhanh hơn, hắn chặn cánh tay nhỏ bé của nàng lại, neho mắt lạnh lùng nghiêm nghị nói: “Ở trước mặt ta chưa từng có người nào dám la lối om sòm như người hết!”. Dứt lời, hắn hung ác bỏ tay nàng vào trong miệng gặm cắn mấy cái, chỉ chốc lát sau, bàn tay nhỏ bé của nàng đã đầy dấu răng.

“Người cắn ta?” Doãn Hoa Nông mở to mắt, cảm thấy tức giận vô cùng, nàng nâng cằm lên, há miệng liêu mạng cắn về phía lồng ngực đang lộ ra của hắn. Liệt Hạo Thiên giật mình vì đau đớn, chậm rãi cúi đầu nhìn dấu răng trên ngực, nơi đó còn rỉ ra chút máu, lại chuyển mắt nhìn về phía Doãn Hoa Nông, chỉ thấy cặp mắt hạnh của nàng nhếch lên khiêu khích, lóe ra ánh sáng cuồng dã khó thuần phục, đôi môi mềm mại bướng bỉnh cong lên, nửa sáng khoái nửa chế giễu liếc nhìn hắn, giống hệt như một tiểu ma nữ khiến người người trốn tránh.

Doãn Hoa Nông thừa dịp hắn phân tâm, nhanh chóng chui từ dưới thân hắn ra ngoài, lăn sang bên cạnh, né tránh móng vuốt của người này. Đang chuẩn bị nhảy xuống giường thì bất ngờ nàng bị một cánh tay trắng kiện như con rắn quấn chặt lấy eo một lần nữa, đưa nàng quay về, đẩy ngã lên nệm.

“Đừng hòng trốn thoát!” Liệt Hạo Thiên tức giận gầm nhẹ, hắn cảm thấy uy nghiêm và lòng tự trọng của mình đã bị xúc phạm ghê gớm, nhất định hắn phải khiến nghiêm khắc trừng trị người con gái không biết trời cao đất rộng này, để cho nàng biết ai mới là chủ tử của mình.

Dứt lời, hắn lập tức dán sát người vào, thô lỗ xé rách quần áo trên thân nàng, bàn tay to nóng rực vừa vội vã vừa thô bạo chụp lên trước ngực nàng, ra sức chà xát, vân vê khiến nàng đau đớn. Sau đó, môi lưỡi hắn

hung hân hôn lên cánh môi nàng, dây dưa cuồng nhiệt, khiêu khích thật sâu, cướp lấy hương vị ngọt ngào bên trong đó.

“Ừm.....” Doãn Hoa Nông bị thân hình nóng rực của hắn chèn ép đến mức không nhúc nhích được, hắn giống như giao long quần quít chiếm lấy toàn bộ thân thể mềm mại của nàng; môi của hắn, tay của hắn ở trên người nàng đốt lên từng ngọn lửa tình, làm cho toàn thân nàng cháy bỏng đến không còn chút sức lực phản kháng.

Trong lòng nàng hoảng sợ, lại cảm thấy có chút hưng phấn, cánh tay ngọc trắng muốt không tự chủ được vòng ra sau cổ hắn, thân thể giống như tự có ý thức của mình, nhích sát về phía hắn... Phản ứng của nàng làm dục vọng ẩn sâu trong lòng Liệt Hạo Thiên bị kích thích mạnh mẽ, tuôn trào như sóng, hắn nhanh chóng ngồi thẳng dậy cởi bỏ quần áo trên người, thân thể khỏe mạnh cường tráng mang theo nhiệt năng bỏng rát cùng nàng kết hợp, một cái động thân gọn gàng, hắn đã hoàn mỹ khảm vào chỗ sâu trong cơ thể nàng, bắt đầu mạnh mẽ xông tới, không ngừng chiếm đoạt.

Giờ phút này hắn đòi hỏi nàng còn thô bạo hơn so với sáng nay, giống như đang hờn dỗi hay trút giận, dục vọng nam nhân xông vào cơ thể nàng như gió cuốn mây tan, dường như đang muốn khiến nàng mất đi khống chế hoàn toàn. Thế nhưng phản ứng của thân thể mềm mại quỳ rũ trong lòng lại như dầu độc hắn, khiến cảm giác dục vọng sôi trào không ngừng tán loạn trong máu, khiến hắn một lần rồi lại một lần mạnh mẽ đi sâu vào trong nàng, một lần rồi lại một lần lên đến đỉnh điểm....

Hoan ái qua đi, hắn xoay người nhanh chóng rời khỏi Doãn Hoa Nông, vẻ mặt lãnh đạm tựa như sương gió, không hề có chút hối hận.

Hắn cảm giác được có một phần thân thể đã không còn thuộc về mình, hắn không khống chế được nó! Hắn đã để thất lạc linh hồn của mình, để nó ra ngoài mất rồi, trong thời gian tới có lẽ không nên tới nơi này của nàng nữa.

Khuôn mặt Liệt Hạo Thiên căng thẳng, hắn ảo não nhắm mắt. Sâu trong lòng hắn luôn tồn tại một khoảng không, đó là nơi để hắn tưởng niệm và nhớ về Diệp Nhi yêu dấu, thế nhưng sao lúc này nó lại nhanh chóng biến mất đến vậy, nhanh đến nỗi khiến hắn không sao trở tay kịp?

Chẳng lẽ là bởi vì cô gái bên cạnh này? Không! Không phải vì nàng! Hắn khinh thường nàng ta từ đáy lòng, yêu nữ đã đầu độc mê hoặc làm hắn trầm luân ấy. Hắn bỗng nhiên mở mắt, gương mặt mềm mại ngày thơ và vô cùng quyến rũ của nàng lại một lần nữa hiện ra trước mặt.

Tay, môi cùng với thân thể của hắn dường như có ý thức, muốn tiến tới ôm lấy nàng, hôn nàng, rồi giữ lấy thân thể xinh đẹp của nàng, loại cảm giác thần hồn điên đảo, như si như say này vô cùng chân thực.

Vội vàng quay đầu đi chỗ khác, hai tay Liệt Hạo Thiên nắm chặt thành quyền, sợ mình không kìm được sẽ tiến tới ôm nàng vào lòng. Chẳng những hắn không hận nàng mà còn cảm thấy quyến luyến cô gái bé nhỏ ấy chỉ trong một thời gian ngắn ngủi đến vậy.

Cứ như đã trải qua hàng trăm năm, hắn thở dài thật sâu, trông mắt đen chăm chú nhìn vào một điểm nào đó ở phía xa, trong đầu trống rỗng.

Doãn Hoa Nông chậm rãi tỉnh dậy từ trong trạng thái mềm nhũn vô lực, nàng nhích người tới gần hắn theo bản năng, thế nhưng hắn lại chán ghét nàng đến mức vội vàng dịch người sang chỗ khác, giống như không thể chịu đựng được nếu nàng đụng chạm vào mình. Hành động ấy của hắn khiến nàng cảm thấy tổn thương, Doãn Hoa Nông ngậy người một lúc, tức giận che giấu đi cảm giác đau lòng, hắn quả nhiên vẫn luôn coi thường nàng! Đúng vậy, hắn điên cuồng muốn nàng, rồi sau đó lại không nhận được mà khinh bỉ nàng. Thật là ghê tởm hết sức! Nàng cảm thấy lòng tự ái của mình bị tổn thương nghiêm trọng, hận không thể chém một đao vào tim hắn.

Hắn dựa vào cái gì mà khinh thường nàng, làm mãi nghề hiến hát chẳng lẽ không phải là công việc sao? Nghĩa phụ thường nói nghề nghiệp không phân biệt xấu tốt, tại sao thiên hạ rộng lớn như vậy lại không có nam nhân nào khoan dung độ lượng như nghĩa phụ mà vẫn luôn dùng quan điểm của người đời để đánh giá thấp nàng? Nàng tự nhận mình không tham hư vinh, nếu không đã sớm bán thân từ lâu rồi, sao hắn có thể vừa mới điên cuồng đòi hỏi nàng xong, lại còn bày ra cái vẻ mặt thần thánh không thể xâm phạm ấy chứ?

Càng nghĩ càng bức, nàng không muốn ở cùng một chỗ với cái nam nhân xấu xa trong ngoài bất nhất này thêm một phút nữa. Doãn Hoa Nông bất ngờ ngồi dậy, nhặt từng cái xiêm y trên giường mặc vào, sau đó dùng một tư thế hết sức bất nhã muốn bò qua người hắn để xuống giường.

“Nằm xuống!” Ngay lập tức, hắn lên tiếng quát nàng, đồng thời nắm chặt lấy cổ tay trắng nõn của nàng, trong giọng nói trầm thấp không mang theo chút tình cảm.

“Ta nói rồi, không có lệnh của ta, nơi nào ngươi cũng không được đi, không nên vọng tưởng sẽ có lần thứ hai!”

“Ta cứ không nghe đấy!” Tính cổ chấp của Doãn Hoa Nông bắt đầu phát tác. Nàng nhin hắn đủ rồi! Trước giờ nàng luôn có thói quen tùy tâm sở dục, ghét nhất bị người khác ra lệnh phải làm cái này cái nọ, cái này không được, cái kia không xong.

(Tùy tâm sở dục: thích làm gì thì làm, làm việc theo cái tâm của mình)

“Nếu như ngươi sợ ta trốn, không bằng cứ phải người đi theo sau mông ta đi, ta sẽ không ngoan ngoãn ở trong phòng đâu, hiếm khi được bước vào Liệt gia bảo tiếng tăm lừng lẫy, ta đương nhiên muốn đập từng xó xỉnh trong nơi này!” Nàng hất đầu lạnh lùng mà nói, cố ý khiến cho hắn tức chết!

“Hừ, đừng cho là ta không biết trong lòng ngươi có ý định gì!” Liệt Hạo Thiên nheo mắt, thấp giọng nói : “Ngươi đừng mơ tưởng trêu hoa ghẹo nguyệt, lắng lơ câu dẫn khắp nơi bên trong Liệt gia bảo này!” Nói xong, hắn dùng sức kéo nàng vào trong ngực, mặt đối mặt cùng mình.

Lời nói cổ tình hạ thấp của hắn thật sự khiến người ta vừa tức vừa hận, nàng dứt khoát thuận theo lời hắn nói, tức giận đáp lại: “Trêu hoa ghẹo nguyệt, lắng lơ câu dẫn vốn là nghề của ta, yêu cầu của ngươi hình như hơi khó với ta rồi!” Lời của nàng đã chọc giận Liệt Hạo Thiên, gương mặt tuấn tú của hắn bỗng trở nên hung ác khiến người ta kinh sợ. Bất ngờ, hắn vươn tay bóp chặt cổ của nàng, khiến nàng sực tắc thở.

“Ngươi nghe cho rõ đây, trước giờ ta ghét nhất là những kẻ bất trung, không nên thử thách lòng kiên nhẫn của ta thêm nữa; ta đã mua ngươi rồi, ngươi cũng chỉ có thể vâng lệnh nghe theo lời của ta mà thôi, đừng nên nghĩ tới việc lãnh trọn hậu quả sau khi trêu chọc ta nữa!” Giọng điệu của hắn vừa lạnh lẽo vừa tàn khốc, con ngươi đen nheo lại bắn ra rất nhiều mũi nhọn sắc bén lạnh thấu xương cốt.

Dáng vẻ kiêu ngạo của Doãn Hoa Nông nhất thời biến mất, chỉ có thể tròn tròn đôi mắt to đẹp của mình nhìn hắn đầy kinh ngạc. Nàng bỗng nhận ra, hình như mình đã trêu phải một cái đại sát tinh vô cùng lớn rồi, sau này muốn yên ổn chỉ sợ còn khó hơn lên trời nữa...

7. Chương 7

Doãn Hoa Nông bắt đầu cuộc sống tại Liệt Gia Bảo.

Công bằng mà nói, nàng sống ở đây chẳng những được ăn ngon mặc đẹp, còn có người hầu hạ, Liệt Hạo Thiên đối đãi với nàng cũng không hề khắt khe.

Nhưng mà hắn cũng thực sự thi hành đúng những lời mình nói, ngăn cách nàng cùng với những người khác, đem phạm vi hoạt động của nàng giới hạn chỉ ở trong sân vườn, lầu gác Ưc Diệp Lâu, cũng chỉ có một mình Tiểu Liên cùng nàng làm bạn.

Một ngày nọ, nàng gầy dần tự tiêu khiến ở Tĩnh Tâm đình, nhưng tâm tình cũng không khá lên được. Nàng cảm thấy thật cô đơn, từ ngày thốt ra những lời tàn nhẫn đó, ba ngày nay Liệt Hạo Thiên chưa từng đến thăm nàng.

Theo lý thuyết, nàng phải cảm thấy vui mới đúng, đã không còn hắn quấy rầy, nàng có thể vui vẻ tiêu diêu tự tại ở chốn này. Thế nhưng, không biết vì sao, vài ngày không nhìn thấy hắn, nàng lại có chút không vui, trái tim còn mơ hồ nổi lên chút phiền muộn.

Đ-A-N-G...G! Ngón tay dùng sức quét qua dây đàn, nàng nắn lòng buông tay, không khỏi thở dài một tiếng. Nàng rời khỏi Bách Hoa Lâu cũng đã được một thời gian rồi, Tuyết tỷ cùng Băng Nguyệt tỷ không tìm thấy nàng, hiện tại trong lòng họ chắc đang rất lo lắng! Có lẽ nàng nên nhờ người truyền tin cho họ. Nhưng nàng làm thế nào có thể nói hết tất cả mọi chuyện với họ được đây? Chuyện nàng bán thân cho Liệt Hạo Thiên vốn là sự thực, tuy lúc đầu nàng chỉ định cầm tiền của hắn rồi chuồn êm, nhưng ai biết trời không toại lòng người, đến cuối cùng lại tự làm mình sa vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan* như thế này.

(*Tiến thoái lưỡng nan: tiến lên không được, lùi lại cũng không xong, tóm lại là không còn đường để đi)

Nghĩ đến đây, nàng không nhịn được lại thở dài một hơi.

“Có chuyện gì khiến cô nương phiền lòng vậy?” Một giọng nam trong trẻo dễ nghe vang lên, bạch y nam tử theo thanh âm mà đến, tà áo bay bay trong gió, tay cầm ngọc tiêu, tuấn nhan khôi ngô, phong độ lịch sự, chính là Cốc Thanh Phong.

Doãn Hoa Nông vừa thấy hắn tới liền lập tức nở nụ cười rạng rỡ, vội vàng đứng dậy đón chào. Đối với nàng mà nói, Cốc Thanh Phong giản dị dễ gần hơn nhiều so với Liệt Hạo Thiên, là một bằng hữu tốt mà bạn có thể tâm sự mọi chuyện trên trời dưới đất với họ.

“Cốc công tử.” Nàng thân thiết gọi hắn, người duy nhất dám đến Ưc Diệp Lâu hỏi thăm sức khỏe nàng. Nhìn thấy trong tay hắn đang cầm cây ngọc tiêu, nàng không nhịn được mở miệng hỏi: “Cốc công tử cũng biết thổi tiêu?” Vừa nói, nàng vừa lưu luyến nhìn cây tiêu bằng ngọc.

Cốc Thanh Phong mỉm cười gật đầu: “Cây ngọc tiêu này đã đi theo tại hạ mười mấy năm, vừa là vũ khí phòng thân, vừa là nhạc cụ, nó được chế thành từ hàn ngọc ngàn năm, có thể nói là cây ngọc tiêu duy nhất trên đời này!” Thấy nàng có hứng thú đối với cây ngọc tiêu như vậy, hắn rộng rãi đem bảo bối của mình đưa cho nàng xem, rồi tỉ mỉ giới thiệu về nó.

Doãn Hoa Nông tán thưởng vuốt ve toàn thân cây tiêu ngọc xanh biếc, khẽ lẩm bẩm: “Cây tiêu ngọc này đúng thật là không tầm thường, cùng với cây trường tiêu Hắc Diệu Thạch của nghĩa phụ cũng không kém là bao.”

(trường tiêu = cây tiêu dài)

“Nghĩa phụ?” Lời của nàng khơi gợi hứng thú của Cốc Thanh Phong, hắn cảm thấy có chút ngạc nhiên, thậm chí nên mượn cơ hội này thăm dò để hiểu rõ thêm thân thế của nàng, xem xem nàng có đúng là bị người khác hãm hại, vô tình độc sát Liệt Hạo Thiên hay không?

Chủ ý đã định, hắn tỏ vẻ nhàn hạ hỏi thăm: “Không biết nghĩa phụ của Doãn cô nương là người như thế nào?” Doãn Hoa Nông vuốt vuốt cây tiêu ngọc, vừa liếc nhìn hắn, vừa cười tươi trả lời: “Nói cho công tử biết cũng không sao, tiểu nữ biết rõ công tử không phải là người xấu. Nghĩa phụ của tiểu nữ chính là Quân Thiếu Hoan, cũng lịch sự, nho nhã, tuấn mỹ vô trù như công tử vậy, có điều tuổi tác so với công tử thì lớn hơn nhiều.” Nụ cười ngọt ngào ẩn trong lời nói là sự sùng bái cùng với niềm tự hào lớn lao.

Cốc Thanh Phong nghe vậy hơi ngẩn ra, hễ là người trong giang hồ, không ai không biết ba chữ “Quân Thiếu Hoan” này, hắn là một hiệp khách huyền thoại vô cùng xuất sắc. Nghe nói hắn rất ưu ái nữ nhân, không thích nam nhân? Hơn nữa hắn còn nhận bốn cô gái xinh đẹp làm đồ nhi, chẳng lẽ...

“Thì ra cô nương là một trong bốn nữ đệ tử của Quân tiên bối, Thanh Phong thật là có mắt mà không thấy Thái Sơn.” Cốc Thanh Phong mỉm cười chấp tay vái chào.

Về lễ độ của hắn ngược lại khiến Doãn Hoa Nông có chút ngượng ngùng, khuôn mặt hơi đỏ lên, nàng vội nói: “Công tử đừng nói như vậy, công phu của tiểu nữ là kém nhất trong mấy tỷ muội, nhắc đến tục danh của nghĩa phụ, thật sự là bôi xấu thanh danh của người. Nếu không phải học nghệ không tinh, cũng sẽ không rơi vào kết quả ngày hôm nay!” Nói đến đây nàng không nén nổi tiếng thở dài.

Cốc Thanh Phong dĩ nhiên biết nàng đang ám chỉ điều gì, nhưng hắn khôn khéo không nói thêm câu nào nữa. Định đoạt việc nàng đi hay ở là do Liệt Hạo Thiên, hắn không đủ sức cũng không có cách nào can thiệp! Tuy nhiên, trong lòng hắn rất rõ ràng, Liệt Hạo Thiên cố ý giam giữ nàng, mua cuộc đời của nàng, không hẳn là bởi việc bị nàng hạ độc, có điều chuyện này hắn không thể để cho nàng biết được.

“Có một việc, tại hạ vẫn không hiểu.” Hần giấu diếm dấu vết chuyển chủ đề, “Cô nương đã là nghĩa nữ của Quân tiên bối, sao lại chịu ủy khuất đi bán rẻ tiếng cười ở thanh lâu?” Điểm này quả thật làm cho người ta khó tưởng tượng nổi.

Doãn Hoa Nông dường như đã sớm biết hần sẽ hỏi câu này, nàng mím môi khẽ cười một lúc lâu mới hồi đáp: “Sau khi tỷ muội chúng tôi trưởng thành, nghĩa phụ đã chúng tôi ra khỏi cửa, người muốn mỗi người chúng tôi tự tìm cho bản thân mình một con đường riêng, một cuộc sống độc lập, tiểu nữ lựa chọn tiến vào Bách Hoa lâu, một là vì kiếm tiền, hai là vì giúp Phong tỷ tỷ thăm dò tin tức...” Nàng đơn giản kể cho Cốc Thanh Phong nghe tất cả mọi chuyện của bọn tỷ muội nàng. Sau khi nói xong nàng lại không nhin được mà thở dài một tiếng.

“Công tử hiện tại đã hiểu rõ chưa?” Nàng mở to mắt nhìn hần.

Cốc Thanh Phong chậm rãi gật đầu, mặc dù hần tin tưởng những lời nàng nói đều là thật, nhưng mà vì lý do an toàn, hần vẫn sẽ âm thầm phái người đi kiểm chứng. Chẳng qua, vẫn còn một điều mà hần chưa hiểu rõ, vì sao nàng lại hạ độc trong rượu của Liệt Hạo Thiên, rồi lại nói là nàng không biết đó là độc được, tưởng rằng đây chỉ là một loại mỵ dược thôi?

“Về chuyện hạ độc trong rượu, cô nương tự xưng là bị người hãm hại, cuối cùng là chuyện gì xảy ra?” Hần muốn làm rõ ràng vấn đề này.

Doãn Hoa Nông bắt đầu dĩ thử dài một cái.

“Chuyện này nói ra rất dài dòng.” Nàng bắt đầu rủ rủ nói tới chuyện một đêm kia bị hắc y nhân giấu mặt uy hiếp xui khiến.

“Tiểu nữ thật sự tưởng rằng đó là mỵ dược, mặc dù trong lòng cũng cảm thấy có chút gì đó không đúng.” Doãn Hoa Nông vừa chân thành vừa nghiêm túc nói.

“Công tử tin tưởng tiểu nữ chứ?” Đôi mắt to của nàng thành khẩn nhìn hần, thẳng thắn trực tiếp hỏi.

Nhìn con người trong suốt sáng ngời của nàng, trong lòng Cốc Thanh Phong vô cùng rõ ràng, nàng đúng là bị người hãm hại. Có người muốn mượn tay của nàng trừ khử Liệt Hạo Thiên, mà người này hiển nhiên đối với nhất cử nhất động của Liệt Hạo Thiên vô cùng hiểu biết, chỉ có thể là người của Liệt Gia Bảo.

“Tại hạ tin tưởng cô nương.” Hần thành tâm trả lời.

Doãn Hoa Nông lập tức liền nở nụ cười rục rờ như hoa nói: “Tiểu nữ biết công tử là người hiểu lý lẽ mà...” Ngập ngừng lại một chút, nàng cắn cắn môi, bất ngờ lên tiếng hỏi: “Công tử có thể giúp tiểu nữ một việc, xin “hần” thả tiểu nữ hay không?” Cốc Thanh Phong hiểu “hần” mà nàng đang nói đến là ai, chỉ tiếc là hần thật sự lực bất tòng tâm.

“Ta hy vọng cô nương không vội vàng rời khỏi Liệt Gia Bảo, ít nhất hãy đợi đến khi tra rõ mọi chuyện, để “hần” trả lại sự trong sạch, nói lời xin lỗi với cô nương đã, đây không phải là một việc rất nóng nảy hay sao?” Hần cố tình nói vậy để nàng bỏ đi ý định muốn chạy trốn trong đầu. Nếu để nàng chạy thoát khỏi Liệt Gia Bảo, chỉ sợ là Liệt Hạo Thiên sẽ không để ọi người sống yên mất thôi.

Doãn Hoa Nông nghiêng đầu nghiêm túc suy nghĩ một chút. Vốn dĩ đúng là nàng có ý định tìm cơ hội trốn khỏi Liệt Gia Bảo, thế nhưng những điều mà Cốc Thanh Phong vừa nói rất có đạo lý, nàng vô tội, đương nhiên phải được chứng minh sự trong sạch của mình. Hừ! Một ngày kia khi chân tướng rõ ràng, nàng nhất định phải bắt Liệt Hạo Thiên nhận lỗi với mình, nhân cơ hội đó cho hần một trận nhớ đời!

“Công tử nói không sai, chờ sau khi chứng thực tiểu nữ là trong sạch mới đi cũng không muộn. Tiểu nữ quyết định lưu lại đây, chờ hần nhận lỗi với mình.” Nàng hất cằm lên, tự cao tự đại nói.

Nhìn bộ dáng bướng bỉnh, kiêu ngạo không chút ngại ngùng của nàng, lại còn hùng hồn dũng mãnh, Cốc Thanh Phong không khỏi thần nhiên nở một nụ cười. Sự can đảm của nàng, dũng khí của nàng, tấm lòng trong sáng và ngay thẳng của nàng khác xa so với Thẩm Điệp Nhi. Thẩm Điệp Nhi chỉ có thể như nước, còn tiểu nhân nhi xinh đẹp trước mắt này lại vừa như nước, vừa như lửa, trong nhu có cương, chỉ mong Liệt Hạo Thiên biết quý trọng khối bảo vật mà trời cao đã ban cho hần này.

Màn đêm buông xuống, giữa đêm hè ẩm áp lại có mưa phùn lất phất bay. Sương mù mờ mờ bao phủ bóng tối, hoàn toàn không thấy bóng dáng chị Hằng.

Doãn Hoa Nông vừa được Tiểu Liên hầu hạ tắm gội xong, bởi vì đã đến lúc đi ngủ nên Tiểu Liên giúp nàng mặc một cái yếm màu trắng bạc như ánh trăng, bên ngoài là áo khoác màu xanh nhạt bằng lụa mỏng mềm mại.

Sau khi cho Tiểu Liên lui xuống nghỉ ngơi trước, nàng đi dạo trên hành lang, không buồn ngủ một chút nào. Ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm không trăng không sao, một mảnh điều hiu cô quạnh, sâu lắng, âm u, nàng bỗng cảm thấy thật chán nản, nhưng vừa xoay người muốn trở về phòng thì lơ đãng nhìn thấy trên bậc thềm gỗ của tiểu lâu phía tây phát ra luồng ánh sáng lơ mơ yếu ớt. Lòng hiếu kỳ lập tức bị khơi gợi, tới nơi đây mấy ngày, nàng từng tìm cách tiếp cận toà lâu này mấy lần, chỉ có điều tất cả cửa phòng đều được dùng khoá lớn đóng chặt, phẳng phất trong đó đang cất giấu một bí mật dường như không muốn ai biết đến.

Nàng chậm rãi đi lên cây cầu gỗ, đi đến trước cửa tiểu lâu, ngoài ý muốn phát hiện cửa phòng cũng không bị khoá chặt. Nàng nhẹ nhàng đẩy cửa ra rồi ngó vào bên trong, đập vào mắt chính là một gian phòng nhỏ được trang trí xinh đẹp, tao nhã, xung quanh có sáu chiếc ghế đen bóng được xếp thẳng hàng, hai bên vách treo mấy bức tranh sơn thủy cổ của những học giả tiếng tăm, đường hoàng và tao nhã. Một bếp lò nhỏ đặt trên bàn trà làm từ gỗ cây lê hoa, hương thơm mềm mại lượn lờ tỏa ra, nàng đoán bên trong phòng chắc có người.

Lướt qua cánh cửa, nhẹ nhàng bước vào trong phòng, lúc này nàng mới phát hiện nơi bên trái có cửa hình vòm tròn được tấm rèm đỏ thẫm buông xuống che khuất kỹ càng, phía sau rèm thấp thoáng nhìn ra được đó là một phòng ngủ được bố trí cực kỳ lịch sự, tao nhã, kiêu diễm, đèn lồng hồng sa treo ở phía sau, màn trướng lụa trắng rủ xuống, đón gió thổi mà nhẹ nhàng dao động, trong phòng nền đỏ đã đốt cháy nửa chùng, ánh nến chập chờn mơ hồ nhìn thấy bên cạnh thư án là một bóng hình mảnh mẽ, rắn chắc...

“A!” Doãn Hoa Nông không nhận được khe hô lên một tiếng, bóng người kia nàng không thể nhìn nhầm, chính là kẻ ba ngày nay chưa hề xuất hiện trước mặt nàng: Liệt Hạo Thiên.

Mặc dù thanh âm của nàng rất nhỏ, nhưng vẫn kinh động đến người đang trầm tư suy nghĩ bên trong. Lòng mày của Liệt Hạo Thiên vốn đã buông xuống đột nhiên nhấc lên, hắc mâu thoáng qua một tia sáng mãnh liệt, thân hình nhanh chóng bước ra ngoài phòng, chỉ trong nháy mắt đã đứng chặn phía trước Doãn Hoa Nông, không đợi nàng kịp thời phản ứng, hắn đã nắm chặt lấy nàng đi ra bên ngoài, đồng thời nhanh chóng đóng cửa phòng lại.

“Ai cho phép ngươi đến chỗ này?” Tiếng nói của Liệt Hạo Thiên lạnh lẽo, sắc mặt lại hung ác kinh người.

“Tại sao không được phép? Ta chỉ đi vào bên trong ngó một chút thôi, cũng không có ý đồ gì khác.” Doãn Hoa Nông xoa xoa cánh tay bị hắn nắm đau, buồn bã bĩu môi nói.

“Nơi này không phải là nơi ngươi có thể đến, từ nay về sau không cho phép ngươi đến gần nơi này nữa bước!” Hắn gần như là rít từng lời qua kẽ răng, vẻ mặt lạnh lẽo đến tận cùng, trong mắt lóe lên hai tia sáng mãnh liệt khiếp người.

Trong lòng Doãn Hoa Nông hơi kinh sợ, nhưng nàng vẫn đứng thẳng nơi đó, không hề lộ ra sự sợ hãi cùng cả...chút nhói đau mơ hồ trong tim.

“Hừ! Không cho tới thì thôi, tội gì đối với ta quắc mắt chứ!” Nàng hờn dỗi trở về, khẽ phất ống tay áo một cái giống như con bướm nhẹ kiêu ngạo xoay người bay đi.

Vừa về tới phòng ngủ của mình, Doãn Hoa Nông nhanh chóng vùi mình vào trong chăn, nghiêng người xoay mặt hướng vào tường.

Nước mắt bắt đầu tích tụ lại, nàng nhanh chóng cắn môi, cố gắng áp chế cảm giác chua xót khổ sở muốn bật khóc ứa vào lòng. Từ lúc hiểu chuyện đến giờ, nàng chưa từng khóc lóc, nay lại vì một gã nam nhân xấu xa chuyên áp bức, ăn hiếp và đe dọa khiến mình cực kỳ chán ghét mà muốn khóc, thật sự là chuyện quá mức buồn cười!

Nhưng nàng chán ghét hắn thật sao? Nếu thật sự là vậy, vì sao trong lòng nàng lại nghĩ đến hắn? Thậm chí còn nhớ nhung không ngừng, mỗi lần nhớ là một lần trái tim nhói đau, trào dâng cảm giác chua xót và khổ sở. Chẳng lẽ nàng không tính toán đời chân tướng mọi chuyện rõ ràng, sau đó rời khỏi nơi này, không liên quan gì đến hắn nữa hay sao?

Chỉ cần nhớ lại vẻ lạnh lùng tàn nhẫn của hắn đối với mình khi nãy, lời nói cũng vô cùng giận dữ, nàng liền không khỏi cảm thấy cõi lòng lạnh lẽo bị thương, nước mắt trong suốt cứ từ từ lăn xuống...

Nhận ra mình đang khóc, nàng vội vàng giơ tay lau đi nước mắt, trong lòng thầm tự giễu bản thân, bộ dáng của nàng bây giờ thật thảm hại, nếu để cho Băng Nguyệt thấy, cô ấy chẳng những không đồng tình với nàng mà còn nhân cơ hội trách mắng nàng một phen, nói nàng là gieo gió gặt bão cũng nên.

Đúng lúc nàng đang trầm buồn bã vì tình cảnh của mình thì cửa phòng bất ngờ bị đẩy ra. Doãn Hoa Nông không cần quay đầu cũng biết ai là người mới đến, bởi chỉ có hắn mới có thể tự do ra vào phòng của nàng lúc khuya. Nàng vội vàng nhắm mắt lại, giả vờ đang say ngủ.

Ánh mắt Liệt Hạo Thiên vừa khổ sở lại vừa phức tạp nhìn vào thân ảnh mỏng manh, yêu kiều đang nằm kia, từng bước một chậm rãi đi về phía giường.

Hắn biết vừa nãy bản thân mình không nên cư xử ác liệt như vậy với nàng, dù sao nàng cũng không liên quan đến chuyện của Diệp Nhi. Cơn giận của hắn một nửa đến từ chính bản thân, một nửa đến từ chính nàng; hắn chán ghét con người mình đã bị nàng mê hoặc tâm trí trong thời gian ngắn đến thế, nàng đã không còn là thể thân cho Diệp Nhi mà chỉ là chính nàng.

Nhìn thấy nàng, hắn không còn nhớ đó là Diệp Nhi nữa, mà chỉ là nàng – Doãn Hoa Nông thôi.

Điều này khiến hắn thấy lòng dạ rối bời, cảm giác có lỗi với Diệp Nhi đã mất, vì để nghiêm khắc trừng trị bản thân, ba đêm nay, hắn nhốt mình trong phòng Diệp Nhi để sám hối, tưởng nhớ, cố ý lạnh nhạt, xem nhẹ sự hiện hữu của Hoa Nông; vậy mà vừa mới thấy được nàng, toàn bộ sự cố gắng phòng ngự mới xây lên trong lòng hắn đều sụp đổ, vỡ nát.

Thật ra hắn đã sớm biết được lai lịch cùng xuất thân của nàng từ chỗ Cốc Thanh Phong, cũng biết rõ chuyện hạ độc trong rượu, nàng đúng là người vô tội, theo lý thuyết, hắn cần phải tha nàng, nhưng hắn phát hiện mình làm không được! Mặc dù cho đến tận lúc này hắn vẫn không rõ trong lòng mình nàng chiếm vị trí nào, nhưng hắn khẳng định là mình không muốn, cũng không hề nguyện ý tha nàng ra đi.

Cởi áo trên người xuống, toàn thân hắn xích lô leo lên giường nằm sát bên cạnh nàng, bàn tay to nóng ấm từ phía sau vòng qua eo ôm lấy cơ thể nhỏ bé kia, dán sát vào thân thể trần trụi của mình. Trong đôi mắt đen của hắn như có hai ngọn lửa đang cháy sáng, vừa thâm tình lại vừa triền miên nhìn chăm chú vào cái gáy trắng muốt không tỳ vết bên dưới mái tóc mây của nàng.

Doãn Hoa Nông không khỏi run rẩy vì sự kề sát thân mật của hắn. Da thịt khỏe mạnh, rắn chắc của hắn giống như một khối than nóng bỏng*, xuyên thấu qua lớp áo mỏng manh khiến nàng xúc động không sao kiềm chế được.

(*nguyên văn là khối bàn ủi, nhưng đây là văn cổ đại, không phải xuyên không, lấy đâu ra bàn ủi mà so sánh, nên mình đổi -.-)

Chút rung động của nàng không chạy thoát khỏi đôi mắt chim ưng của Liệt Hạo Thiên, hắn khẽ cười thâm trong bụng, biết rõ nàng không hề ngủ say.

“Nàng còn chưa ngủ sao?” Tiếng nói của hắn cất lên như vọng tới từ chốn u minh nơi địa phủ, khẽ phất qua bên tai nàng, không giống như đang hỏi thăm mà là một lời khẳng định.

Doãn Hoa Nông cắn chặt môi dưới, quyết tâm không thém đếm xỉa đến người này, hai mắt khép càng chặt hơn.

“Một khi đã tỉnh rồi, thì xoay người lại nhìn ta.” Hắn không thích thấy nàng lạnh nhạt với mình, nên xấu xa cắn vào vành tai mềm mại, không để nàng tiếp tục giả vờ đang ngủ nữa.

Doãn Hoa Nông cố nén cơn tức giận, tiếp tục quật cường nhẫn nhịn. Xú nam nhân này đúng là cố ý trêu đùa nàng đây mà!

Thấy nàng vẫn tiếp tục hờ hững, hắn cũng không thật sự nổi giận, chỉ nở nụ cười xấu xa tà ác, bàn tay đang đặt trên bụng nàng bỗng giảo hoạt dời lên trên, trượt vào bên trong yếm, nắm lấy nơi mềm mại trước ngực nàng, đè giữ, chà xát, xoa bóp rồi trêu chọc, ngón tay hắn còn không ngừng nhẹ nhàng vờ về nụ hoa đào hồng nhạt.

Doãn Hoa Nông giống như bị sét đánh, bất ngờ mở to mắt, thở mạnh ra một hơi, bàn tay nhỏ bé của nàng ngay lập tức bắt được đôi bàn tay ma quái đang làm loạn trước ngực mình, cực kì tức tối xen lẫn nũng nịu nói: “Cách xa ta một chút, cẩn thận làm ô uế thân thể cao quý của người!” Nhớ lại vẻ chán ghét, khinh bỉ của hắn ba ngày trước, cùng với màn trừng mắt quát mắng ban nãy khiến nàng không kiềm chế được lửa giận trong lòng. Kể này hỉ nộ vô thường, yêu ghét khó phân, là một tên mâu thuẫn khó chiều, ở với hắn chỉ có chịu đau khổ vì bị giày vò cả thân lẫn tâm mà thôi.

“Thế nào? Kỹ nữ cũng có quyền lợi tức giận?” Hắn hài hước nói nhỏ, cố ý chọc giận nàng. Đôi môi nóng rực mê mẩn lưu luyến trên phần gáy trắng muốt, nhẹ nhàng hôn rồi cắn mút.

Thân thể Doãn Hoa Nông không ngừng run lên, nhưng trong lòng lại vừa hận vừa tức, hận hắn dùng thủ đoạn hèn hạ khống chế thân thể và kiểm soát phản ứng của mình, càng tức cái ý chí của mình không cách nào chống lại sự khiêu khích của hắn.

Nàng bỗng nhiên xoay người, vẻ mặt phần nộ đối diện với hắn, đôi mắt to trong sáng có thần thái, giống như hai viên lưu ly đen long lanh rực rỡ.

“Đừng đụng vào ta, kỹ nữ cũng có quyền cự tuyệt!” Nàng thấp giọng trách mắng, đánh rơi cái tay của hắn trên người mình.

Liệt Hạo Thiên cười nhạt một tiếng, không chút để tâm nhìn chăm chú gương mặt ửng hồng vì tức giận của nàng, hắn lười biếng nói: “Cho nàng thêm một vạn lượng để tiêu tan cơn giận dữ này, đổi lại là một đêm dịu dàng hầu hạ thì sao?” Tham lam hư vinh vốn là thiên tính của kỹ nữ, chắc hẳn nàng cũng không là ngoại lệ, mặc dù biết rõ nàng không phải là kẻ nguyện ý đắm mình trong truy lạc, nương thân nơi bướm hoa, nhưng chuyện nàng đam mê sự phù phiếm chốn thanh lâu là sự thật, dù chưa từng thất thân.

Lời của hắn lại tiếp tục làm Doãn Hoa Nông tổn thương thêm một lần nữa, nhưng vẻ mặt nàng không hề lộ ra chút đau lòng, chỉ trừng mắt nhìn hắn đầy hận ý.

“Tiền của ta còn nhiều, ai cần của người! Nếu không phải rời khỏi Bách Hoa Lâu quá vội vàng thì tiền bạc tích góp của ta cũng không phải là nhỏ.”

“Nàng đang ám chỉ đồng châu báu, ngọc ngà, đồ trang sức và ngân phiếu bên trong hộp gỗ đàn hương, giấu ở góc tối dưới gầm giường đúng không?” Liệt Hạo Thiên nửa cười nửa không cong môi nói, tỏ vẻ khinh thường đồng tài vật ít ỏi của nàng.

Doãn Hoa Nông lập tức mở to mắt: “Thì ra người đã sớm trộm hết tất cả gia sản của ta, trả nó lại đây!” Trộm? Liệt Hạo Thiên khinh thường khẽ cười một tiếng, một chút tiền của nàng đối với hắn mà nói không đáng kể chút nào, nếu không phải vì muốn tra rõ lai lịch của nàng, hắn sẽ không cầm cái hộp kia đi.

“Ta muốn chút bạc con con ấy của nàng để làm gì?” Hắn nhướn cặp mày rậm, mỉm cười hỏi ngược lại.

“Người!” Doãn Hoa Nông nhất thời đỏ mặt tía tai, hắn căn bản đang xem thường nàng. Nuốt không trôi cơn tức này, nàng bật thốt lên: “Hừ! Đừng tưởng người có nhiều tiền là giỏi, nếu để cho ta chạy ra khỏi nơi này, trở lại Bách Hoa Lâu làm việc ba hay năm năm xem, tuyệt đối có thể vượt hơn người rất nhiều!” Ôi! Nàng hiển nhiên biết mức độ giàu có của hắn không phải là nhỏ.

Lời này vừa nói ra, Liệt Hạo Thiên lập tức thay đổi sắc mặt, tức giận nhướn mày, con ngươi đen bất ngờ nheo lại. Thì ra trong lòng nàng luôn luôn tồn tại ý niệm chạy trốn, lại còn nghĩ muốn trở về Bách Hoa lâu làm việc, hừ! Nàng đừng mơ tưởng.

Hai tay của hắn đột nhiên mạnh mẽ kéo nàng vào trong lòng, để nàng đối diện với cơn thịnh nộ lôi đình của hắn, gắt gao giữ chặt thân thể mềm mại trong lòng ngực to lớn của mình.

Tim nàng nhất thời đập nhanh như nhịp trống, bị hơi thở nam tính nguyên thủy trên người hắn làm cho đầu váng mắt hoa đến quên cả việc tranh cãi.

“Ta cảnh cáo nàng, tốt nhất nên bỏ ý niệm này đi, đừng hòng thoát khỏi Liệt Gia Bảo, bằng không ta sẽ dùng xích sắt khoá nàng lại cả đời!” Hắn trầm giọng thốt ra những lời hăm dọa.

Dứt lời, chưa cho nàng cơ hội cãi lại, nụ hôn nóng bỏng của hắn đã che lại đôi môi của nàng, giống như đói khát mà không ngừng mút lấy; cái lưỡi trơn trượt giống như một luồng lửa nóng chui vào bên trong cánh môi non mềm, ở trong miệng nàng tàn sát bừa bãi, cướp hết lấy mùi hương ngọt ngào...

Bên trong Tinh Tâm đình, Doãn Hoa Nông đang ngồi cạnh bàn đá, hai bàn tay nhỏ bé chống má, ngẩn người. Tiểu Liên đứng bên không biết có chuyện gì xảy ra, chỉ có thể lo lắng nhìn nàng ngây ngốc.

Cả sáng ngày hôm nay, vị chủ tử mới của nàng từ đầu đến cuối vẫn duy trì tư thế ngồi giống vậy, vẻ mặt phảng phất như đang có tâm sự nặng nề, cho dù nàng có kêu có gọi bao nhiêu, dò hỏi bấy nhiêu thì nàng ấy vẫn cứ buồn bực ngồi yên không lên tiếng.

“Hoa Nông tỷ tỷ!” Đúng lúc Tiểu Liên đang khổ sở không biết nên làm sao thì một tiếng nói quen thuộc vang lên bên ngoài đình. Tiếng nói này dường như kéo về tất cả suy nghĩ thần trí của Hoa Ngữ Nông, nàng ngẩng đầu nhìn lên phía trước, chỉ thấy thân ảnh nhỏ nhắn của Liệt Chỉ Dung đang trốn đông trốn tây, kích động tiến vào trong đình.

Doãn Hoa Nông lập tức tươi cười thật rạng rỡ. Đến Liệt Gia Bảo đã nhiều ngày nay, ngoại trừ Cốc Thanh Phong từng đến thăm nàng thì chỉ còn cô bé gái nhỏ nhắn thanh tú trước mắt, Liệt Chỉ Dung mà thôi. Nàng ấy luôn thừa dịp Liệt Hạo Thiên không có ở đây thì lén lút chạy vào Ưc Diệp Lâu nói chuyện phiếm cùng nàng, hoặc tâm sự vài chuyện nữ nhi.

“Muội đã đến rồi!” Doãn Hoa Nông mỉm cười nói, tâm tư vẫn chưa hoàn toàn quay trở lại trong đầu. Bụng nàng vẫn đang tràn ngập nghi vấn, rốt cuộc tòa lâu nhỏ bên cạnh Ưc Diệp Lâu đang cất giấu bí mật gì? Tại sao Liệt Hạo Thiên lại để tâm về nó đến thế, còn nghiêm khắc ra lệnh cho nàng không được phép lại gần nửa bước?

Liệt Chỉ Dung ngồi xuống đối diện nàng, cặp mắt to đáng yêu thẳng tắp nhìn vào Doãn Hoa Nông, “Hoa Nông tỷ tỷ, tỷ có tâm sự à?”. Doãn Hoa Nông thở dài một hơi. “Đúng vậy, thân là người bình thường sao tránh được những chuyện phiền muộn trong lòng.” Liệt Chỉ Dung nghiêng đầu, yên lặng trong chốc lát, cố tiếp nhận lời lẽ thâm sâu của nàng rồi gật đầu than thở tỏ vẻ đồng ý.

“Haizz! Không sai, tựa như muội cũng có một đống lớn chuyện phiền muộn trong lòng đây!” Doãn Hoa Nông lập tức nhướn cao cặp mày thanh tú, có chút kinh ngạc nhìn nàng ấy rồi nói: “Muội mới mười tám tuổi, có thể phiền não chuyện gì được chứ?” Liệt Chỉ Dung mặt mũi u sầu đáp lại: “Ôi chao, tỷ không thể hiểu rõ được đâu!” Về muốn nói lại thôi của cô bé đã khơi gợi lên lòng hiếu kỳ cùng sự quan tâm của Hoa Ngữ Nông.

“Làm sao mà hiểu được khi muội cứ ngại không muốn nói ra cho tỷ nghe thử chứ.” Doãn Hoa Nông đem toàn bộ lực chú ý của mình chuyển đến trên người Liệt Chỉ Dung, còn những chuyện phiền não của bản thân thì đã sớm bị vứt hết ra sau đầu.

Liệt Chỉ Dung buồn rầu cắn chặt môi dưới, do dự đáp: “Muội không thể nói, nếu nói ra thì muội sẽ tiêu đời.” Doãn Hoa Nông nghe được sự hoảng hốt trong lòng cô bé nên nàng vội vã trấn an: “Tỷ chỉ là một người ngoài không liên quan gì, muội cứ việc thổ lộ hết với tỷ đi, tỷ đảm bảo sẽ giữ kín bí mật này, tuyệt đối không để lộ nửa câu là muội đã nói.” Liệt Chỉ Dung vẫn đang lưỡng lự nhìn nàng, bất an xoa nắn vạt áo, dường như đang đấu tranh vô cùng kịch liệt vậy.

Nhìn cô bé nhíu mày, tuổi tác còn nhỏ mà trên gương mặt đã lộ ra nét bất an và lo âu, Doãn Hoa Nông trông mà không đành lòng, cái tính thích quản chuyện người khác liền trỗi dậy.

“Chỉ Dung, tuy chúng ta quen biết chưa được bao lâu, nhưng tỷ đã sớm coi muội như chị em trong nhà mà đối xử. Muội có tâm sự gì thì đừng ngại thổ lộ với tỷ, tỷ biết đó đều là những điều muội đã nhận nhin trong lòng rất lâu rồi, nếu không nói ra ngoài, muội sẽ nín hổng đấy!” Nghe nàng nói vậy, vành mắt Liệt Chỉ Dung liền đỏ hồng. Trước giờ nàng vẫn luôn tìm cách chịu đựng, đem cảm xúc ẩn giấu rất tốt, dùng bộ dáng khả ái thanh tú để che mắt mọi người. Trong Liệt Gia Bảo, không ai phát hiện ra nàng có gì bất thường, ngay

cả đại ca luôn luôn cưng chiều nàng cũng không thể nhìn ra sự khác lạ ấy. Trên thực tế, từ sau khi đại tẩu mắc bệnh mà qua đời, hẳn liền thay đổi, trở nên trầm tĩnh và ít nói hơn, cũng không còn quan tâm nhiều đến nàng như lúc xưa nữa.

Doãn Hoa Nông thấy thế vội cho Tiểu Liên rời đi, đứng dậy ngồi xuống cạnh nàng, vỗ nhẹ lưng nàng nói: “Có chuyện gì không thoải mái thì cứ nói hết ra, tỷ cam đoan với muội tuyệt đối sẽ không nói cho người thứ ba biết được.”

Liệt Chỉ Dung nghiêm túc nhìn nàng một lúc lâu, cuối cùng cũng gật đầu, nhỏ giọng thăm nói: “Hoa Nông tỷ tỷ, nương muội là vợ hai của cha, muội với đại ca vốn là anh em cùng cha khác mẹ, còn nhị ca mới là cùng mẹ sinh. Đại ca luôn không quá thân thiết với nương, nhưng huynh ấy rất yêu thương muội, còn đối với nương và nhị ca thì chỉ đáp ứng đủ những nhu cầu cần thiết trong sinh hoạt mà thôi, quan hệ người một nhà với nhau coi như cũng là không tệ. Mọi chuyện cứ thế bình an vô sự qua nhiều năm, không nghĩ tới...không nghĩ tới...” Kể đến đây, nàng hơi ngập ngừng một chút, cẩn thận quan sát xung quanh, thấy bốn bề vắng lặng mới tiếp tục nói: “Không nghĩ tới nương không hài lòng với hoàn cảnh hiện tại, một lòng muốn cho nhị ca trở thành chủ nhân của Liệt Gia Bảo, lúc nào cũng bắt buộc nhị ca làm những chuyện mà hẳn không muốn.” Doãn Hoa Nông cau mày, chủ mẫu Liệt Gia Bảo Tần Mị Nương nhìn qua cũng biết là một nhân vật lợi hại, có ý nghĩ như vậy cũng không có gì kỳ lạ.

“Làm sao muội biết chuyện này?” Doãn Hoa Nông hỏi.

Liệt Chỉ Dung khẽ cụp mắt, nhẹ giọng nói: “Bởi vì muội không cẩn thận nghe lén được nương và nhị ca nói chuyện với nhau, còn biết nương để cho cữu cữu ngầm phái người đi ám sát đại ca nữa...” Nói đến đây, nàng đột nhiên ngừng đầu, hốt hoảng nhìn Doãn Hoa Nông như cầu cứu. (Cữu cữu = cậu)

“Muội thật sự rất sợ hãi! Hoa Nông tỷ tỷ, nương không uội đem chuyện này nói ra, nhưng mỗi lần muội nhìn thấy đại ca đều cảm giác mình có lỗi với huynh ấy, càng sợ huynh ấy sẽ bị nương hại chết thật!” Doãn Hoa Nông hiểu nỗi khó xử của Chỉ Dung, một bên là mẹ ruột của mình, một bên là đại ca có tình có nghĩa với mình, nàng ấy còn nhỏ tuổi mà đã phải chịu áp lực lớn đến vậy, nàng không nhịn được đau lòng mà ôm chặt cô bé.

“Đây không phải là lỗi của muội, muội cũng có nỗi khổ tâm riêng mà.” Nàng an ủi nói. “Tỷ nghĩ cho dù đại ca muội có biết chuyện này, hẳn cũng sẽ không trách muội đâu.”

Không nghĩ tới Liệt Chỉ Dung nghe xong những lời ấy lại càng thêm kích động, nàng lắc đầu khàn giọng nói: “Không! Đại ca vĩnh viễn sẽ không bao giờ tha thứ uội! Bởi vì... chính mắt muội đã nhìn thấy nương cùng Vương mục hại chết đại tẩu, mà từ đầu đến cuối vẫn không dám đứng lên nói ra chân tướng.”

“Đại tẩu?” Doãn Hoa Nông lập tức sững sờ: “Đại ca của muội đã từng lấy vợ?” Nàng không thể ngờ tới Liệt Hạo Thiên đã sớm lập gia đình.

Liệt Chỉ Dung gật đầu, nước mắt lạnh lẽo không ngừng tuôn rơi: “Đại tẩu là một phụ nữ dịu dàng, hiền thực, bốn năm trước lại phải nuốt hận, ôm bệnh mà qua đời.”

“Đại tẩu của muội tên là gì?” Doãn Hoa Nông khẽ run giọng hỏi, bàn tay nhỏ bé không tự chủ nắm chặt mép váy.

“Đại tẩu họ Thẩm, phương danh là Điệp Nhi.” Liệt Chỉ Dung không phát hiện ra sự khác thường của nàng, chỉ trả lời theo đúng sự thật.

Trong lòng Doãn Hoa Nông bỗng thấy lạnh – Thẩm Điệp Nhi? Như vậy tòa Úc Điệp Lâu ấy là đặt tên vì nàng ta, còn tòa lầu nhỏ thần bí kia là nơi Thẩm Điệp Nhi đã từng ở khi còn sống, khó trách Liệt Hạo Thiên lại lưu luyến quên về, còn nghiêm cấm nàng không được bước vào dù chỉ một bước.

Mặc dù lòng đau như cắt, nàng vẫn giả vờ tỏ vẻ không sao, mím môi cười không chút để tâm, đem lực chú ý kéo về đặt trên người Liệt Chỉ Dung, có chút hoảng hốt cẩn thận hỏi lại: “Đại tẩu của muội vốn là vì bệnh mà chết, sao muội lại nói nương bị nương cùng với Vương mục làm hại?” Liệt Chỉ Dung cắn môi, có chút chần chờ thoáng nhìn nàng một lúc, dường như đó là một bí mật kinh người không nên để ai biết được trong lòng nàng.

Sau khi trải qua một trận đấu tranh tư tưởng thật lâu, cuối cùng nàng vẫn cất tiếng: “Chuyện này phải nói từ nhị ca mà ra. Nhị ca không có sở trường, võ nghệ không tinh, lại không thích buôn bán, chỉ là một thư sinh nho nhã, hiểu biết thi thư, lễ nhạc, về phương diện này lại cực kỳ hợp với đại tẩu. Có một thời gian dài, vì bận rộn với thương vụ bên ngoài mà đại ca lạnh nhạt với đại tẩu, không nghĩ tới hai người họ lại phát sinh tình cảm trong lúc này, cuối cùng phát triển thành chuyện sai lầm không thể cứu vãn.” Nghe vậy, cả người Doãn Hoa Nông bị chấn động đến ngây ngốc. Liệt Hạo Thiên thủy chung nhớ mãi không quên ái thiếp, vậy mà nàng ấy lại phản bội hắn, hắn... hắn... có biết chuyện này không?

Dường như nhìn ra nghi vấn của nàng, Liệt Chỉ Dung có chút chán nản nói: “Từ đầu đến cuối đại ca không hề hay biết chuyện này, bởi vì...ngay trước khi sự việc bị bại lộ, đại tẩu đã vô duyên vô cớ ngã bệnh rồi. Muội hoài nghi là nường cùng với Vương mục tử trò quỵ, họ biết nếu để đại ca phát hiện chuyện này, tất cả tính toán cùng với hy vọng của họ đều sẽ trở thành bọt nước ngay.”

8. Chương 8

Nghe xong ngọn nguồn của sự việc, Doãn Hoa Nông kinh ngạc đến nỗi nói không nên lời.

Sau một lúc lâu, nàng mới ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn Liệt Chỉ Dung, “Tỷ thật không ngờ chuyện muội giấu giếm lại phức tạp và đáng sợ đến thế, vì sao muội lại chịu nói hết với tỷ? Như vậy cũng rất nguy hiểm mà!”

Về mặt Liệt Chỉ Dung đau khổ nhìn nàng, nước mắt không ngừng đảo quanh hốc mắt, nàng nghẹn ngào nói: “Bởi vì là tỷ cho nên muội mới dám nói ra tất cả, muội thật có lỗi với đại ca, càng có lỗi với đại tẩu, tẩu ấy đối xử với muội rất tốt, muội lại để tẩu ấy chết không rõ ràng.”

Nghe vậy, Doãn Hoa Nông càng thêm mê muội, Thẩm Điệp Nhi cùng nàng có quan hệ gì? Đem hết tất cả mọi chuyện nói cho nàng biết, có thể khiến cho vong hồn Thẩm Điệp Nhi yên nghỉ sao? Không nhận được, nàng mở miệng hỏi: “Tỷ không hiểu ý của muội lắm...”

Liệt Chỉ Dung giống như đã biết nghi vấn của nàng, không chớp mắt một cái đã trả lời ngay: “Bởi vì... bộ dáng của tỷ cùng với đại tẩu giống nhau như đúc. Nhìn thấy tỷ, muội sẽ giống như thấy nàng, trong lòng ẩn nhẫn đã lâu, những ray rứt, bất an, làm uội không thể tiếp tục kéo dài sự trầm mặc thêm nữa. Lựa chọn kể cho tỷ hết mọi chuyện, là vì muốn chuộc tội!” Doãn Hoa Nông lập tức cảm thấy như bị thiên lôi bất ngờ giáng ột cú.

Thì ra hắn nói bộ dạng của nàng rất giống với một vị cố nhân, chính là thiếp tử đã mất! Hắn mua nàng cũng là vì nguyên nhân này, trong lòng hắn nàng chỉ là một người thay thế, làm gì cũng không bì kịp người vợ dịu dàng, hiền thực, hoàn mỹ lúc trước.

Doãn Hoa Nông bỗng cảm thấy rất buồn bực trong lòng, có xúc động muốn khóc lên thật to, khó chịu đến không sao thở được, chỉ có thể hoang mang mở to mắt, vô định nhìn về phía trước. Loại đau đớn đến tận tâm can này trước giờ nàng chưa từng cảm nhận thấy, cũng cho rằng nó sẽ không bao giờ xảy ra trên người mình, thế nhưng bây giờ nó lại đến, chỉ vì một người đàn ông? Nàng trở nên khác với ngày xưa, chỉ bởi vì một người đàn ông chưa bao giờ đặt mình trong lòng.

Nhìn thấy nàng bỗng tái xanh mặt mũi, Liệt Chỉ Dung lo lắng kêu lên: “Hoa Nông tỷ tỷ, sắc mặt của tỷ trông kém quá!” Doãn Hoa Nông sững sốt một chút, rất nhanh phục hồi lại tinh thần, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười.

“Tỷ... tỷ không sao. Có một việc tỷ còn chưa rõ, muội làm sao biết được nhị ca của muội cũng với đại tẩu có... tình cảm thân mật?” Nàng khẩn trương nói lắng sang chuyện khác.

Liệt Chỉ Dung khẽ cup mắt, nhỏ giọng nói: “Bởi vì... muội từng không cẩn thận bắt gặp bọn họ ở chung một chỗ, đó cũng là lần duy nhất. Đại tẩu cực kỳ hối hận, cảm giác mình có lỗi với đại ca, nhị ca lại muốn muội giữ kín bí mật này, hắn còn nói chờ đại ca quay trở về, hắn sẽ xin đại ca tác thành cho hắn và đại tẩu.”

“Ôi ! Chỉ có điều tất cả đều đã không còn kịp rồi!” Nàng thở dài một hơi sau đó tiếp tục nói : “Đại ca còn chưa có trở lại, đại tẩu liền ngã bệnh.”

“Đã thế, vì sao muội lại hoài nghi là nương cùng với Vương muội kia hại chết nàng?”

“Bởi vì...” Liệt Chỉ Dung úp úp mở mở nói. “Muội từng trông thấy Vương muội đổ thuốc bột gì đó vào chén thuốc của đại tẩu. Vương muội vốn là hầu gái hồi môn sát bên người nương, tình cảm như tỷ muội với bà, bà ta làm như vậy, nương nhất định không thoát khỏi liên quan.”

“Bây giờ muội định làm thế nào?” Doãn Hoa Nông trực tiếp hỏi, “Tỷ nghĩ nương muội còn chưa chết tâm đâu!”

“Muội.... muội biết, lòng của muội thật sự rất rối loạn.” Liệt Chỉ Dung hoảng loạn, luống cuống trả lời.

“Muội biết rõ mình không muốn đại ca chết, lại càng không muốn nương mắc thêm lỗi lầm... nhưng là muội thực sự không có dũng khí tố giác tất cả mọi điều với đại ca.” Nàng ngẩng đầu nhìn Doãn Hoa Nông, khẩn cầu nói: “Tỷ hãy đáp ứng muội giữ bí mật này cho đến khi muội tìm ra phương pháp xử lý vẹn cả đôi đường được không?”

Doãn Hoa Nông không chút do dự gật đầu đáp ứng, “Thật là khổ uội, bị kẹt giữa hai người bọn họ, muội là người đau khổ nhất.”

Hai người chăm chú chuyện trò, không hề phát giác dưới bụi cây um tùm cách đình nhỏ không xa, có một đôi mắt khẽ nheo lại, ánh lên tia sáng đầy sắc bén và lạnh lẽo, đôi mắt đen như ẩn chứa suy nghĩ nhìn vào bọn họ...

Tây Uyển, Liệt Gia Bảo.

“Hừ! Con nha đầu Chỉ Dung này lại ăn cây táo rào cây sung, đem tất cả mọi chuyện kể toàn bộ cho người khác nghe, nó còn coi ta là nương của nó không?” Tần Mị Nương nổi giận đi qua đi lại trong phòng khách, phần nộ quá lên.

“Cũng may tiểu thư chỉ nói ột người ngoài nghe, nếu hôm nay cô ấy trực tiếp kể ra với đại thiếu gia, hậu quả chắc sẽ không dễ dàng nghĩ được.” Vương muội đứng ở một bên, vẻ mặt bình tĩnh và lạnh lẽo nói.

“Hừ! Tuy là như thế, nhưng cũng không dám đảm bảo Doãn Hoa Nông kia sẽ không nhắc tới chuyện này với Liệt Hạo Thiên, chúng ta không thể mạo hiểm được.” Tần Mị Nương nheo đôi mắt xéch chứa ánh nhìn ngoan độc của mình, liếc Vương muội một cái, “Hơn nữa, cô ta còn ở tại Liệt Gia Bảo, luôn có cơ hội đụng mặt người, đến lúc đó khó bảo đảm cô ta không nhận ra người.”

Hóa ra kẻ áo đen cầm kiếm đe dọa, lừa gạt Doãn Hoa Nông ngày đó chính là Vương muội giả trang. Sau khi một đám thích khách được Tần Mị Nương thuê đến ám sát Liệt Hạo Thiên thất bại, bà ta biết hấn vừa ý hoa khôi Bách Hoa lâu cho nên mới nghĩ ra kế sách này, muốn mượn tay Doãn Hoa Nông hạ độc Liệt Hạo Thiên, để con trai Liệt Văn Bằng của mình sớm ngày thay thế, danh chính ngôn thuận tiếp quản Liệt Gia Bảo.

“Tiểu thư, ý của ngài là...” Trong mắt Vương muội thoáng qua một tia sáng cay nghiệt, nhìn người chủ tử mà mình đã phục vụ hai mươi mấy năm liền.

Cặp mắt phượng của Tần Mị Nương không ngừng lóe lên sát khí, bắn ra tia sáng tàn bạo, bà ta lạnh lùng thốt lên: “Tuyệt đối không thể để Doãn Hoa Nông tồn tại! Dung mạo của nàng ta quá giống Thẩm Điệp Nhi, ta sợ tiểu tử Văn Bằng kia sẽ chuyển dời tình cảm sang nàng ta, sớm muộn cũng có ngày làm ta tức chết. Thẩm Điệp Nhi chết như thế nào, Doãn Hoa Nông sẽ chết y như vậy! Chuyện này giao cho người xử lý.”

Lúc trước Thẩm Điệp Nhi tuy rằng uất ức mà sinh bệnh, nhưng nguyên nhân chết thật sự lại bởi vì trúng độc. Có điều, độc được mà Tần Mị Nương sử dụng không màu, không mùi, không vị, nếu không phải đại phu với y thuật xuất sắc thì sẽ không thể nhìn ra được; hơn nữa Tần Mị Nương cũng vô cùng xảo hoạt, mỗi lần chỉ ột chút vào đồ ăn, chờ đến khi độc tích đủ nhiều sẽ bộc phát mà chết, bởi vậy mới không dễ dàng bị người khác nghi ngờ. Chẳng qua độc này chỉ có thể dùng được trên người những kẻ không biết võ công

hoặc kiến thức nông cạn, chứ nếu như muốn hạ độc cho kẻ có công lực thâm hậu như Liệt Hạo Thiên, hẳn sẽ dễ dàng phát hiện ra chuyện không đúng.

Chuyện ngày đó đúng là do Vương mục ra tay, hiện giờ cứ theo như kế cũ, bà ta tự nhiên sẽ biết cách mà làm. Khi bà ta đang chuẩn bị lui xuống làm việc thì bất ngờ bị Tần Mị Nương gọi lại.

“Chậm đã!” Nàng xoay người đi về phía Vương mục, “Thay ta chú ý nha đầu Chỉ Dung kia một chút, chỉ cần phát hiện thấy nàng có hành động mật báo thì hãy nghĩ biện pháp ngăn lại cho ta.”

“Vâng” Vương mục gật đầu cung kính đáp một tiếng, sau đó lui ngay xuống.

Trong sảnh chính, Tần Mị Nương vẫn còn đang cực kì tức giận. Mặc dù bà ta mang danh nghĩa là chủ mẫu Liệt Gia Bảo, Liệt Hạo Thiên cũng tương đối kính trọng với bà, nhưng mà quyền hành to lớn đều nằm trên tay hẳn hết, còn vị chủ mẫu như bà ta lại chẳng có chút địa vị nào. Chỉ tiếc con trai duy nhất của bà ta lại không có tiền đồ, cũng không có nửa điểm dã tâm cùng với thành tích nổi bật, bảo sao người làm mẹ như bà ta không tức, không hận chứ! Bà ta không cam tâm, cho nên hai, ba năm nay đã sử dụng trăm phương ngàn kế để giúp con trai mình lên làm bảo chủ Liệt Gia Bảo. Chỉ cần có người ngăn trở kế hoạch của mình, bà ta đều sẽ không chút lưu tình mà hạ sát tất cả.

Nói tóm lại, bà ta tuyệt không thể để cho Liệt Hạo Thiên nghi ngờ mình được, nếu không thì chẳng những không có cách nào đạt được mục đích, mà bản thân về sau cũng khó lòng sống yên ổn tại Liệt Gia Bảo này.

Vài ngày liên tiếp, bởi vì Liệt Hạo Thiên và Cốc Thanh Phong có chuyện quan trọng cần giải quyết nên Doãn Hoa Nông khó có cơ hội gặp mặt họ được một lần để hỏi thăm về việc điều tra chân tướng vụ hạ độc.

Giữa mùa hè, khí trời nóng bức khiến người ta khó lòng chịu nổi. Doãn Hoa Nông không thích chui ở trong phòng, buổi chiều hôm đó, trong đình Tĩnh Tâm, Tiểu Liên trải một lớp nệm mỏng trên nhuyển tháp để nàng nằm xuống, cảm nhận làn gió nhẹ hiu hiu thổi, nhanh chóng có được giấc ngủ trưa sảng khoái vô cùng.

Doãn Hoa Nông lười biếng nằm ngửa trên nhuyển tháp, chỉ cảm thấy toàn thân mệt mỏi vô cùng. Mấy ngày hôm nay, nàng cảm thấy cơ thể có cái gì đó không đúng, rất dễ mệt mỏi, đối với chuyện gì cũng không còn hứng thú; hơn nữa còn luôn cảm thấy khó chịu, trong ngực buồn bực, huyết khí trì trệ không thông.

Nàng không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy đầu rất nóng, cộng thêm cảm giác dường như không ai để ý đến mình nữa, ngay cả Liệt Chỉ Dung thường ngày hay đến tìm mình tán gẫu cũng đã nhiều ngày không thấy bóng dáng đâu, cho nên nàng mới có thể lười biếng như vậy. Chính xác mà nói, kể từ lúc Liệt Chỉ Dung tiết lộ với cô những bí mật đáng sợ ấy, nàng không còn gặp lại cô bé nữa.

Mặc dù rất lo lắng cho Liệt Chỉ Dung, nhưng lại ngại vì không có khả năng rời khỏi Ước Diệp Lâu, hơn nữa nhiều ngày như vậy đến nay, nàng luôn nghĩ đến việc Liệt Hạo Thiên coi mình là kẻ thế thân cho người vợ đã mất của hắn. Mỗi lần nghĩ đến đây, trái tim nàng liền thắt chặt lại, vô cùng đau đớn và buồn bực, cuối cùng chẳng còn tâm tư đi lo lắng những chuyện khác nữa. Một con người luôn không biết đến tư vị của sầu lo như nàng sao đã nếm trải được cảm giác buồn đau này rồi, chẳng lẽ đây chính là yêu ư?

Doãn Hoa Nông chán nản nghĩ, nàng thực sự yêu Liệt Hạo Thiên rồi sao?

“Haiz...!” Nàng khẽ thở dài một hơi, cảm thấy càng thêm buồn ngủ và mệt mỏi, ý thức dần mơ hồ.

Khi bắt đầu dần chìm trong màn sương mờ ảo, nàng mơ hồ nghĩ đến thời điểm nghĩa phụ bốc hỏa, lúc đó nàng còn không nhận được chu môi, thăm nghĩ trong lòng, quê của nghĩa phụ bốc sao chẳng hề chính xác gì thế, nói cái gì mà chân mệnh thiên tử của nàng là kẻ có tiền có thế, không chỉ là rỗng trong biển người, mà còn là một kẻ si tình! Tại sao Liệt Hạo Thiên lại không giống một chút nào với mô tả như vậy?

Lâu bầu vùi tiếng không vui, nàng dần dần rơi vào trong giấc mộng mềm mại và ấm áp...

Từng tiếng bước chân nhỏ vang lên, một bóng dáng cao lớn, có vẻ hơi thon gầy chậm rãi đi vào Tĩnh Tâm đình, người vừa tới mặc một bộ trang phục văn nhược thư sinh, trong đôi mắt đen chứa đựng tình cảm mãnh liệt không hề chớp mắt nhìn vào Doãn Hoa Nông đang say ngủ trên nhuyển tháp trước mặt.

Liệt Vân Bằng dè nén không được sự nhớ nhung mãnh liệt sôi trào trong lòng, nhẹ nhàng ngồi xuống bên người Doãn Hoa Nông, si dại nhìn ngắm cô gái có dung nhan cực giống với người mình đã từng yêu say đắm, nhưng linh hồn lại trôi xa vạn dặm. Hắn không nhìn được run rẩy vươn bàn tay, xoa nhẹ lên gương mặt tuyệt mỹ trắng mềm của Doãn Hoa Nông.

Có lẽ là trời cao rủ lòng thương xót, để cho hắn được gặp lại Diệp Nhi thêm một lần nữa, ở trong lòng hắn, đã sớm đem Doãn Hoa Nông hoá thân thành Diệp Nhi mất rồi.

Hắn không quan tâm đến lời cảnh cáo lạnh lùng của mẫu thân, cứ đi tới cấm địa Úc Diệp Lâu này. Bởi vì hắn thật sự không thể kiềm nén những tương tư trong lòng được nữa, hắn đã ần núp lén theo dõi quan sát nàng rất nhiều ngày.

Hắn yêu Diệp Nhi, nhưng mà chính tình yêu đó đã hại chết nàng ấy. Hôm nay trời xanh rồi cuộc cũng cho hắn có thêm một cơ hội, hắn thề lần này sẽ bảo vệ nàng thật tốt, không để nàng chịu thêm một chút tổn thương nào nữa. Giờ khắc này trên thân thể Liệt Vân Bằng phát ra luồng hơi thở cuồng loạn làm người ta sợ hãi, giống như mê muội đến không còn chút lý trí vậy.

Bỗng dưng, hắn bắt ngờ dùng hai tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Doãn Hoa Nông lên, cúi đầu dùng môi của mình che lại cánh môi mềm mại của nàng, hôn thật cuồng dã... Trong giấc mộng, Doãn Hoa Nông bỗng cảm thấy hô hấp khó khăn, nàng cố gắng giãy dụa, một lúc sau bắt ngờ mở mắt, nàng kinh ngạc sững sờ nhìn gương mặt của người đàn ông xa lạ đối diện...không, không phải là hoàn toàn xa lạ, gương mặt này nàng đã từng gặp qua một lần, hắn... hắn là người em trai cùng cha khác mẹ với Liệt Hạo Thiên, Liệt Vân Bằng.

Ý thức từ từ thanh tỉnh lại, đến lúc này nàng mới phát hiện, hắn thế mà lại dám... hôn mình! Chuyện này thiếu chút nữa dọa nàng hoảng sợ, đang chuẩn bị kêu cứu thì một tiếng gầm như sấm dậy bất ngờ vang lên: “Các người đang làm cái gì vậy?” Doãn Hoa Nông nhận ra được thanh âm này, đích thị là Liệt Hạo Thiên vừa mới trở về ban này. Nàng không khỏi thở phào nhẹ nhõm một hơi, dùng hết khí lực toàn thân đẩy Liệt Vân Bằng ra, sau đó vội vàng ngồi dậy.

Không nghĩ tới vừa mới ngồi dậy liền nhìn thấy vẻ mặt tức giận khó nén của Liệt Hạo Thiên, hắn lập tức đi về phía nàng cùng với Liệt Vân Bằng. Vẻ mặt hung ác nham hiểm pha chút cuồng nộ của hắn giống như những sứ giả đòi mạng đến từ địa ngục, khiến người ta đem lòng kinh sợ.

Hắn bước nhanh đến trước mặt Liệt Vân Bằng, không nói lời nào tặng ngay cho tên kia một cú đấm, khiến y đau đến gập người, tiếp đó níu lấy vạt áo Liệt Vân Bằng, để y nhìn thẳng vào mắt hắn, hung dữ nói: “Người cút đi cho ta, cút càng xa càng tốt! Đừng để cho ta nhìn thấy người lần thứ hai, nếu không ta sẽ không nhìn được mà giết chết người đấy!” Sau khi quãng xuống câu nói tàn nhẫn đó, hắn buông Liệt Vân Bằng ra, để mặc y loạng choạng ngã ngồi xuống đất, rồi lôi kéo Doãn Hoa Nông với khuôn mặt trắng bệch nhanh chóng rời khỏi nơi đó...

Doãn Hoa Nông nghe được cửa phòng phía sau nàng rầm một tiếng khép lại, cả người bỗng bị ném lên giường. Tiếp đó, bàn tay khổng lồ của Liệt Hạo Thiên tát cho nàng một cái, trên má trái lập tức hiện ra dấu vết năm ngón tay đỏ ửng.

“Người thật to gan, dám ở trong Liệt Gia Bảo này khoe khoang sắc đẹp, dụ dỗ người khác!” Hắn nổi giận dùng đũa, tay phải lại vung lên lần nữa.

Doãn Hoa Nông phải chịu một cái tát của hắn, gò má mềm mại trắng hồng lập tức sưng đau như lửa đốt, cơ máu đỏ thẩm chậm rãi tiết ra trên khoé môi. Thế nhưng nàng không hề trốn tránh hay cầu xin, chỉ ngẩng cao đầu, mở to mắt nhìn thẳng vào hắn.

“Người không phân rõ phải trái đúng sai đã liền định tội của ta, thật là buồn cười!” Nàng không khỏi mở miệng mỉa mai.

“Người!” Đôi mắt Liệt Hạo Thiên như bị hai ngọn lửa thiêu đốt, cơn giận bùng bùng muốn phát tiết ra, tuy tràn ngập tức giận nhưng bàn tay của hắn vẫn giằng co trong không trung rất lâu, không xuất ra cái tát thứ hai nữa.

“Hừ! Chính mắt ta nhìn thấy người cùng hân hôn nhau, người còn muốn chối cãi gì nữa?” Hân trầm giọng, phần nộ nói.

Rời khỏi nàng mới hơn mười ngày, hân đã nhớ nàng vô cùng, thật vất vả mới điều tra ra mọi chuyện, kể cả chủ mưu của những vụ ám sát hân trong suốt hai năm qua, hân lập tức ngựa không ngừng vó quay trở về. Không ngờ chào đón hân lại là một màn ôm ấp của nàng trong ngực người đàn ông khác, hơn nữa người kia còn là huynh đệ ruột thịt của mình.

Hân tức Vân Bằng, nhưng lại càng giận nàng hơn! Cả đời này, hân chưa bao giờ đánh nữ nhân, nhưng đối với nàng lại...lửa giận mãnh liệt dữ dội như lũ quét ập đến, che mờ đi lý trí, như cơn sóng trào dâng không ngừng sục sôi, khó mà khống chế trong lòng hân.

“Nói, người cùng Vân Bằng đã lên lút hẹn hò với nhau mấy lần?” Giọng điệu của hân lạnh lùng và chất vấn, trong tức giận còn pha chút ghen tị.

Doãn Hoa Nông vuốt ve gò má sưng đỏ, nổi uất ức trong lòng cùng với vẻ không phân rõ phải trái của hân làm nàng tức tối, cầm giận trừng mắt nhìn hân nói: “Người đã sớm định tội cho ta rồi, còn muốn ta nói cái gì nữa?” Từ lâu hân đã xem thường nhân cách của nàng, làm sao có chuyện sẽ đi tin tưởng lời nói của nàng chứ? Nếu đã vậy, nàng cần gì phải hao tổn tâm trí đi tìm cách giải thích. Nghĩ đến đây, những giọt nước mắt ẩn nhẫn đã lâu liền không chút tiền đồ trào ra ngoài vành mắt, một cái tát này đã đem những suy nghĩ viển vông cùng tình cảm lưu luyến còn sót lại trong lòng nàng đánh nát.

“Đừng có mà khua môi múa mép, mau trả lời ta!” Trong giọng nói của hân dần có mùi thuốc nổ.

Doãn Hoa Nông quật cường bĩu môi, vươn tay lau đi những giọt nước mắt trên má, cứng rắn cãi lại: “Người thật quá đáng! Cầm đoán ta phải ở trong này, ta đã tuân theo lời của người, chưa từng bước ra Ưc Diệp lâu một bước, người cho rằng ra có hương thơm ngàn dặm, có thể dụ dỗ người ta đến chỗ này sao? Bản thân ta lại không biết bản thân mình có thể bản lĩnh này đây!”

“Im miệng!” Liệt Hạo Thiên hung ác xách nàng lên, mắt đối mắt, mũi đối mũi, nhìn chằm chằm vào nàng.

“Đừng có mà chọc giận ta, chọc giận ta rồi sau này người đừng mong sống tiếp những ngày tháng tốt đẹp.”

“Cuộc sống của ta bây giờ dễ chịu lắm sao?” Nàng lại đưa tay lau đi nước mắt lần trên má lần nữa, kiên cường đứng thẳng người. “Chẳng qua người chỉ coi ta như vật thay thế, cùng lắm là công cụ để người thỏa mãn dục vọng mà thôi, trong mắt người, từ đầu đến cuối ta chỉ là một kĩ nữ không hơn không kém! Người chọn ta, là bởi vì ta có khuôn mặt giống với người vợ đã chết của mình chứ gì!” Nàng không nhận được nói hết ra tất cả.

Lời nàng nói vang vọng, từng câu từng chữ nhanh chóng đâm vào lồng ngực đang phập phồng của hân. Liệt Hạo Thiên cố ý xem nhẹ khuôn mặt lê hoa đài vũ* của nàng, cất giọng lạnh lẽo chất vấn: “Làm sao người biết được chuyện này, là ai nói cho người biết?” Doãn Hoa Nông mím chặt đôi môi, không nói cũng không động. Nàng không thể cho hân biết là Chỉ Dung tiết lộ được, làm vậy sẽ liên lụy đến cô bé, nàng không muốn Chỉ Dung vô tội phải chịu đựng cơn thịnh nộ của hân.

(*lê hoa đài vũ: hoa lê tắm mình trong mưa, như dáng vẻ của Dương Quý Phi khi khóc)

“Ta đang hỏi người, nói mau!” Hân nắm lấy cằm nàng, ép buộc nàng nhìn thẳng vào mắt hân.

Doãn Hoa Nông không chút sợ hãi ngẩng đầu nhìn hân, quật cường nói: “Người đánh có chết ta, ta cũng không nói đấy!”

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn không chịu khuất phục của nàng hiện lên dấu năm ngón tay đỏ hồng cùng với những vết nước mắt loang lổ, Liệt Hạo Thiên không khỏi nhú chặt mày, trong lòng bỗng thấy hối hận không thôi. Hân không ngờ bên dưới lớp vẻ ngoài thông minh lạnh lợi của nàng lại là một tính tình cứng rắn đến vậy, quyết ý cùng hân phân cao thấp, hân phải làm gì với nàng đây?

Cố ý giữ lấy nàng, thật sự chỉ bởi vì nàng có gương mặt giống Diệp Nhi như đúc thôi sao?

Hân chậm rãi thả nàng ra, Doãn Hoa Nông lập tức quay lưng đi, vùi mình vào trong chăn, không thêm để ý tới hân.

Liệt Hạo Thiên đứng bên cạnh giường hồi lâu, dưới vẻ mặt hung ác, trầm tĩnh là những suy nghĩ cuộn trào mãnh liệt như sóng Trường Giang liên tiếp không ngừng xô đến.

Vì sao hắn lại mất khống chế? Ngọn lửa giận mãnh liệt từ đầu mà bùng lên? Cho dù nó đúng là ghen tuông đi chăng nữa thì hắn cũng không thể trốn tránh sự thật, nàng không hẳn chỉ là một người thể thân mà thôi; có lẽ ngay từ lúc bắt đầu, lòng hắn đã thay đổi, mọi thứ đều dần mất đi khống chế. Hắn yêu nàng sao? Có lẽ là thế...nhất định hắn đã trúng tà thuật mất rồi!

Bên trong phòng nghị sự rộng rãi của Liệt Gia Bảo, Liệt Hạo Thiên, Cốc Thanh Phong cùng với tổng quản Cốc Ứng, ba người sắc mặt nặng nề ngồi nghiêm chỉnh trên ghế.

“Ai ! Không nghĩ tới chủ mưu nhiều lần ám sát bảo chủ lại là Tần Vũ Khôi, bang chủ bang Bạch Giao.” Tổng quản Cốc Ứng có phần xúc động nói. Bạch Giao bang đúng là nhà mẹ đẻ của của nhị phu nhân, Tần Vũ Khôi còn là đại ca của nàng, trải qua sự kiện lần này, song phương từ nay về sau sẽ không còn khả năng tiếp tục giao thiệp nữa.

“Hừ! Chỉ sợ chuyện này cũng không đơn giản như vậy mà thôi.” Cốc Thanh Phong giấu cợt khê cười một tiếng, gương mặt tuấn tú hiếm khi thoảng qua hơi thở lạnh lùng. “Bạch Giao bang nhiều năm nay đều ý vào giao tình cùng với Liệt Gia Bảo chúng ta mới có thể đứng vững ở Giang Hoài; những chỗ tốt chúng ta cho Tần Vũ Khôi cũng không phải là ít, nếu như không có lợi ích lớn hơn nữa, hắn sẽ chịu mạo hiểm mất chỗ dựa vững chắc là Liệt Gia Bảo, trở thành kẻ địch với chúng ta hay sao?”

Cốc Ứng trầm ngâm một lúc rồi gật đầu nói: “Chuyện này cũng đúng lắm. Chỉ có điều... diệt trừ bảo chủ, hắn có thể có được lợi ích gì?”

Cốc Thanh Phong cười lạnh một tiếng, “Phụ thân, ngài ngẫm lại xem, Hạo Thiên chết rồi, ai sẽ là người được chọn để thừa kế vị trí bảo chủ?”

Có sự nhắc nhở của con trai, Cốc Ứng lập tức mở to mắt, bừng tỉnh hiểu ra mọi vấn đề: “Chẳng lẽ tất cả chuyện này đều do nhị phu nhân cùng với nhị thiếu gia lén lút lập kế hoạch rồi xui khiến người ta thực hiện hay sao?”

“Vân Bằng cá tính nhu nhược, đối với việc kinh doanh lại không có hứng thú, chuyện này tuyệt đối không có khả năng là ý kiến của hắn, theo ta thấy, 99% đúng là âm mưu của nhị phu nhân sắp đặt!” Cốc Thanh Phong tỉnh táo phân tích.

“Trên thực tế, từ trong lời nói của Tần Vũ Khôi, ta cùng Hạo Thiên gần như đã có thể khẳng định kẻ chủ mưu đứng đằng sau tất cả mọi việc chính là nhị phu nhân.”

“Một khi đã như vậy, bảo chủ định làm gì?” Cốc Ứng nhìn về phía Liệt Hạo Thiên, lo âu hỏi. Chỉ thấy cặp lông mày rậm của hắn cau chặt, trông mắt đen âm u, ngưng đọng, phảng phất như đang có tâm sự gì, chỉ sợ những lời đối thoại giữa mình và Thanh Phong ban nãy, một câu hắn cũng không nghe được.

Cốc Thanh Phong cũng phát hiện ra sự khác thường của hắn, phụ tử hai người đưa mắt nhìn nhau, sau đó mở miệng kêu: “Hạo Thiên, cậu sao thế?” Nhìn dáng vẻ tâm sự nặng nề của hắn, nhất định có liên quan đến Hoa Nông cô nương. Từ khi gặp mặt nàng tới nay, hắn giống như biến thành một người khác, không, phải nói là trở lại thành Liệt Hạo Thiên của bốn năm về trước, bắt đầu có cảm xúc phập phồng, biết vui biết giận biết cười, cũng biết ngán người nữa.

Hôm nay, vừa về tới Liệt Gia Bảo, chuyện đầu tiên hắn làm chính là phóng tới Ốc Điệp Lâu, có thể nhìn ra vị trí của Doãn Hoa Nông trong lòng đã sớm không còn như hắn nghĩ nữa, không đơn thuần là kẻ thay thế Điệp Nhi, không có bất cứ tác dụng nào như trước.

Cuối cùng hắn cũng nghe thấy tiếng gọi mình, Liệt Hạo Thiên xoay người phục hồi tinh thần lại, cặp mắt tối đen nhìn vào Cốc Thanh Phong: “Chuyện này không phải chúng ta đã sớm quyết định rồi sao?” Hắn cũng không phải không nghe thấy câu hỏi của Cốc Thanh Phong, chẳng qua phần lớn suy nghĩ vẫn còn đang dừng lại trên người Doãn Hoa Nông mà thôi.

“Quyết định gì?” Cốc Ứng không hiểu nhìn về phía con trai của mình.

“Quyết định gì sao?” Cốc Thanh Phong cong môi nở nụ cười lạnh lẽo, chậm rãi nói: “Lần này Bắc thượng, chúng con đã nghiêm khắc cảnh cáo Tần Vũ Khôi, còn lột bỏ không ít vây cánh của hắn, khiến hắn tứ cố vô thân. Nhất định hắn sẽ báo cáo với nhị phu nhân chuyện này, gián tiếp ngăn cản dã tâm và mưu đồ bất chính của nhị phu nhân, để bà ta xóa ngay những ý đồ không nên có.”

Cốc Ứng hiểu ý gật đầu, “Khó có lúc đại thiếu gia mở lòng từ bi rộng lượng như vậy, dùng phương pháp này để nhị phu nhân biết khó mà rút lui, còn bận tâm đến mặt mũi của nàng, không để việc làm ác độc của nàng lưu danh hậu thế. Chỉ mong nhị phu nhân có thể nhận thức được dụng tâm của thiếu gia, tốt nhất là tự mình tỉnh lại, đừng tự hại người, hại mình nữa.”

Về mặt Liệt Hạo Thiên nặng nề nói: “Ta không làm khó nhị nương, ngoại trừ việc niệm tình bà ta là người bên cạnh phụ thân lúc mất, quan trọng hơn là không muốn để mọi người trong Liệt Gia Bảo tan đàn xẻ nghé. Chỉ Dung với Vân Bằng dù sao cũng là người vô tội, dù thế nào hai đứa nó cũng là con của phụ thân.” Nói đến đây, Cốc Ứng không nén được tiếng thở dài. Trong thời gian ngắn, bầu không khí trong phòng nghị sự to lớn trở nên vắng lặng đến nặng nề.

Một lát sau, Liệt Hạo Thiên mới nói: “Chuyện này bàn bạc đến đây thôi, thời gian không còn sớm, Ứng thúc, Thanh Phong, mọi người đi xuống nghỉ ngơi đi.” Cốc Ứng gật đầu một cái, đứng dậy chuẩn bị rời đi, nhưng bỗng bất ngờ dừng bước lại, giống như đã nhớ ra việc gì, vội vàng quay đầu nhìn Liệt Hạo Thiên nói: “Đại thiếu gia, người định đem Doãn cô nương ở Bách Hoa lâu kia lưu lại trong bảo bao lâu nữa?”

Cặp mày rậm của Liệt Hạo Thiên nhướng lên, “Thế nào, có vấn đề gì không?” Cốc tổng quản trước giờ không hỏi tới chuyện về phương diện này bao giờ, hôm nay bỗng đặc biệt nhắc tới Doãn Hoa Nông, không khỏi làm người ta cảm thấy kỳ lạ.

Cốc Thanh Phong dường như cũng có chung suy nghĩ, mở miệng hỏi cha mình: “Đúng vậy, phụ thân, sao đột nhiên người lại nhắc tới chuyện này?”

“Là như vậy, đại thiếu gia người không ở đây trong vòng hơn mười ngày, lão nô nhiều lần nhìn thấy nhị thiếu gia ở bên ngoài Ước Diệp lâu lưỡng lự, lưu luyến, thậm chí còn len lén lẩn vào bên trong nhìn trộm Doãn cô nương, nét mặt có chút không được thích hợp cho lắm.” Cốc tổng quản cau mày đáp lại.

“Chuyện này có vẻ kỳ quặc!” Cốc Thanh Phong khó hiểu nhướn mày, “Vân Bằng luôn luôn không phải loại người háo sắc, theo lý thuyết cũng sẽ không làm ra cái loại chuyện tổn hại đạo đức này. Huống chi hắn cũng biết Doãn cô nương là do Hạo Thiên mang về, Hạo Thiên còn nghiêm cấm bất cứ người nào tiến vào Ước Diệp lâu nữa, sao hắn có thể biết rõ mà vẫn cố tình vi phạm chứ? Chuyện này quả thật có chút cổ quái.”

Liệt Hạo Thiên vẫn trầm mặc như cũ, không nói một câu, nhưng suy nghĩ trong lòng lại vì những lời này của Cốc tổng quản mà cuộn trào không dứt.

Hắn thật sự đã trách lầm nàng, vì sao nàng không giải thích rõ ràng với hắn? Nhớ tới cái tát tràn đầy phần nộ kia, hắn cảm thấy ở trong ngực bị cảm giác không đành lòng lấp kín, tràn đầy ảo não và hối hận.

Giờ phút này, hắn đã mất đi lòng dạ suy đoán vì sao Liệt Vân Bằng có hành động quái dị như thế. Liệt Hạo Thiên bất ngờ đứng dậy không nói một lời nào, xoay người nhanh chóng rời khỏi phòng nghị sự, để lại hai phụ tử Cốc Ứng và Cốc Thanh Phong đưa mắt nhìn nhau không biết đã có chuyện gì.

9. Chương 9

Gió đêm giữa mùa hạ lướt qua mặt hồ, xuyên qua vườn hoa, từ từ rong chơi tiến vào bên trong Các, nhẹ thổi vào tấm màn trướng lụa mỏng manh đang rủ xuống trong phòng khiến nó khẽ bay bay theo gió.

Doãn Hoa Nông vùi mình trong chăn, bất an mà ngủ, trong ngực cứ luôn có một cảm giác rối rắm phiền muộn lạ thường khiến nàng không khỏi nhíu mày, thở dốc; gò má đau nhức càng khiến nàng khó chịu, mỗi lần đều đau đến mức bình tĩnh từ trong mộng.

Giữa cơn nửa tỉnh nửa mê, nàng cảm giác được sự mát lạnh truyền đến từ gương mặt đang nóng như thiêu đốt của mình, hết sức thoải mái, dễ chịu và giảm đi đau đớn của nàng.

Hình như có người đang giúp nàng thoa thuốc, động tác cực kỳ nhẹ nhàng, cẩn thận che chở giống như xem nàng là trẻ con mới sinh vậy.

Một luồng hơi thở ấm áp chậm rãi di chuyển từ trên cao xuống thấp, lướt qua mặt mũi của nàng, sau đó là đôi môi đỏ mọng mà... có người đang hôn nàng!

Doãn Hoa Nông vội vàng tỉnh giấc, bất ngờ mở mắt ra, muốn kêu to lên nhưng phát hiện mình không thể phát ra được tiếng, bởi vì cánh môi đang bị người ta dán chặt lấy, lưỡi cùng lưỡi dây dưa khó lòng dứt bỏ.

Bình tĩnh nhìn lại, người tới hóa ra là Liệt Hạo Thiên. Hừ, sau khi tát nàng một cái, hắn lại còn không biết xấu hổ tới đây làm phiền nàng!

Hoa Nông theo bản năng đẩy gương mặt kia ra, sau đó cố gắng quay mặt đi, hướng về phía bên trong, không thêm để ý đến hắn.

“Nàng còn đau không? Ta xin lỗi!” Hắn thấp giọng nói, hận bản thân lúc trước không nên hiểu lầm nàng.

Doãn Hoa Nông không cảm kích chút nào, nàng tức giận nói: “Đánh người ta cho đã rồi quay lại nói xin lỗi là được sao, hừ! Ta là cái gì mà phải tha thứ cho người? Món nợ này cả đời ta sẽ nhớ rõ!” Nét mặt Liệt Hạo Thiên lập tức trở nên âm trầm, thất thần trong chớp lát.

“Ta phải làm sao mới có thể bù đắp lỗi lầm của mình được đây?” Hắn quả thật đã làm chuyện không thể tha thứ được, trời mới biết lúc này hắn có bao nhiêu hối hận! Nhưng mà, thấy nàng cùng với người đàn ông khác thân mật bên nhau, đối với hắn mà nói chính là một cú đánh thật đau, bởi hắn không chịu được cảm giác thấy nam nhân khác đụng chạm tới nàng!

“Không cần! Ta chỉ là một kỹ nữ thân phận thấp kém, sao dám để cho Liệt bảo chủ tôn quý khiêm nhường cầu xin ta, còn hy vọng xa vời được đền bù nữa chứ?” Nàng đem oán khí mấy ngày nay toàn bộ phát tiết lên người hắn.

“Nói thẳng ra tức là, nàng không chịu tha thứ cho ta?” Hắn âm ỉ nói, nhưng ngay sau đó đã ngẩng đầu, tròng mắt đen thoáng qua tia nhìn nóng cháy, cánh tay nhấc lên, gắt gao đem nàng ôm chặt trong lồng ngực.

Bàn tay to quen thuộc ấm áp trượt vào bên trong cái yếm, chụp lên bụng dưới bằng phẳng của nàng rồi chậm rãi vuốt ve; đôi môi nóng rực khẽ chạm vào gò má, rồi quanh co một đường vòng đến cắn cổ trắng như tuyết... Liệt Hạo Thiên ý đồ sử dụng tình cảm nồng nàn để xóa đi ý nghĩ thù hận của nàng, nụ hôn của hắn không hề giống như trước kia, mạnh mẽ cướp đoạt, thay vào đó là dịu dàng chậm rãi, tiến vào chỗ sâu trong tâm hồn của nàng, từng bước xâm chiếm, rồi thôn tính toàn bộ, từng bước làm mềm đi tri giác cùng với ý thức của nàng.

Doãn Hoa Nông không chịu nổi khẽ run rẩy toàn thân, hắn... sao hắn có thể giả hoạt như vậy chứ, dựa vào cái gì sau khi làm việc gì sai, hắn có thể dễ dàng đòi hỏi sự tha thứ lại còn dùng đến cách này... thật là hèn hạ!

Hừ! Nàng cứ không tha thứ cho hắn đây, vĩnh viễn không bao giờ!

Hoa Nông giả bộ nằm thờ ơ, tuy nhiên, khi tay của hắn dời lên trên ngực, nàng bỗng sợ hãi thở gấp ra thành tiếng...

Liệt Hạo Thiên đắc ý khẽ cười một tiếng, bàn tay to bỗng nhiên dùng sức xé tan cái yếm màu ngó sen non trên người nàng, đôi môi nóng bỏng tiến xuống cắn cổ, đi qua xương quai xanh tới bộ ngực sữa của nàng, ngậm lấy núm mân côi đỏ chói.

Thân thể mềm mại của Doãn Hoa Nông co rút một trận, không nhịn được thấp giọng hô thành tiếng. Nàng gần như đã muốn đầu hàng, nhưng vẫn tự nói với bản thân, đây chỉ là một hình thức chinh phục khác của hắn, hắn cần bản không hề yêu nàng, chỉ lấy nàng làm người thay thế ột người con gái khác, đây cũng chính là thứ nàng không thể chấp nhận được.

Doãn Hoa Nông thở dốc, vội vàng kéo lấy tay Liệt Hạo Thiên, trợn to đôi mắt to tròn ngập nước nhìn hấn nói: “Muốn ta tha thứ cho ngươi cũng có thể, trừ phi... ngươi thả ta ra.” Nàng quyết định buông tha cho hấn, nam nhân này nàng yêu không nổi, cũng không thể yêu, bởi vì nàng vĩnh viễn cũng không chiếm được trái tim cùng với tình yêu của hấn.

Những lời này đối với Liệt Hạo Thiên mà nói đã tạo nên cơn chấn động lớn, hai ngọn lửa cuồng dã nhanh chóng dấy lên trong đôi mắt, nguy hiểm, âm u nhìn thẳng về phía nàng.

“Ta sẽ không bao giờ thả nàng đi!” Toàn thân hấn căng thẳng lên tiếng.

“Vì sao? Là vì ba mươi vạn lượng kia sao?” Nàng định đưa tay xuống dưới đệm giường lấy ra ngân phiếu ba mươi vạn lượng: “Số tiền này ta không cần, trả lại toàn bộ cho ngươi, từ nay về sau ta và ngươi đường ai nấy đi, không còn bất kỳ quan hệ gì nữa!”

Liệt Hạo Thiên nheo mắt, hung ác nham hiểm nhìn nàng, tiếng nói sâu xa bỗng vọng đến: “Vô dụng, ta sẽ không thả nàng.”

“Vì sao?” Nàng tức giận vùng hai quả đấm lên đánh vào ngực hấn.

“Bởi vì ta còn chưa ném đủ!” Hấn bị bắt ép liền lên cơn nóng nảy, không thèm lựa lời mà nói. Ngay sau đó hấn liền cúi đầu hôn lên môi nàng, dùng sức mà cắn nát, dường như đang muốn nuốt nàng vào bụng.

“Nhìn ta đi!” Liệt Hạo Thiên nổi giận, chiếm lấy môi nàng cùng sự nôn nóng hoảng sợ trong tim, ép nàng mở miệng để đầu lưỡi giảo hoạt của hấn đi vào quấy nhiễu từng giác quan, cảm giác của nàng.

“Ta sẽ không để nàng đi đâu...” Hấn thở hổn hển, lẩm bẩm nói. “Cả đời này nàng đừng mơ tưởng có thể thoát khỏi Liệt Gia Bảo, ta muốn nàng theo ta vĩnh viễn.” Hấn không hiểu đến cuối cùng vì sao vừa nghe thấy nàng muốn rời đi, trong lòng mình liền trở nên vô cùng sợ hãi. Hơn mười ngày nay, cùng nàng ở hai nơi cách xa nhau, hấn lúc nào cũng chỉ nghĩ muốn làm xong nhanh công việc để sớm ngày trở về Liệt Gia Bảo, bởi vì nơi đây có một bóng hình khiến hấn ngày đêm thương nhớ.

Liệt Hạo Thiên không chỉ tự hỏi bản thân một lần, liệu đây có thể coi là yêu hay chưa? Hay vẫn chỉ là một loại di tình vì nàng giống với Diệp Nhi đã mất?

Nhưng hấn không tìm được đáp án. Dục vọng của hấn đối với nàng giống như không bao giờ dập tắt được, căn bản chưa từng thỏa mãn. Hấn là như thế, vô phương thoát khỏi sự say đắm đối với nàng, thân thể của nàng, từng cái nhăn mày, từng nụ cười, rồi đến cái tính tình giảo hoạt kia... đã in dấu ấn thật sâu trong đáy lòng hấn, hình tượng ấy thậm chí còn có phần tươi sáng rõ nét hơn so với Diệp Nhi.

Nhớ lại lúc ban đầu, hấn vì nhớ thương Diệp Nhi mà mua nàng, cũng thủy chung cho là nàng đối với hấn mà nói mãi mãi sẽ chỉ là một người thế thân, hấn không có khả năng yêu nàng, cũng không cho phép chính mình yêu người con gái khác ngoài Diệp Nhi.

Ai ngờ hôm nay thế nhưng hấn lại hăm sâu vào tình ái, phát hiện bản thân mình không chỉ muốn con người của nàng, lòng của nàng, còn muốn toàn bộ tâm hồn nàng thuộc về hấn.

Còn nàng thì sao? Nàng có động lòng với hấn hay không? Khuôn mặt mỹ lệ của nàng, lúc nào cũng dễ dàng cười tủm tỉm rạng rỡ với người khác, tỏa ra sức cuốn hút mãnh liệt của mình, ngay đến cả lai lịch xuất thân của nàng hấn cũng phải nghe qua lời Cốc Thanh Phong nói, quả thực là khiến hấn vừa ghen ghét vừa đố kỵ.

Nàng đã phá vỡ bốn năm cố giả bộ tự tại khinh cuồng, không muốn yêu nữa của hấn, làm cho trái tim bất động, thâm trầm của hấn lại dậy sóng thêm một lần nữa, rối loạn vì nàng! Hấn lãnh đạm, hấn vô tình chẳng qua chỉ để che giấu sự yếu ớt, giờ đây cũng bởi vì nàng mà vỡ tan thành từng mảnh.

Vì vậy, hấn tuyệt đối không để cho nàng đi! Hấn đã trầm luân rồi, cũng không còn cách nào thoát ra được nữa!

“Làm nữ nhân của ta, thì cả đời phải cùng ta chấp tay bên nhau cho đến bạc đầu; từ hôm nay trở đi, mắt nàng, lòng nàng chỉ có thể nhìn ta, nghĩ đến ta, ngoại trừ ta ra, nàng không được phép yêu bất kỳ ai hết!”

Hắn khàn giọng thì thầm bên tai nàng.

“Vì sao?” Doãn Hoa Nông thở gấp nói. “Lúc đầu người mua cũng chỉ là mua thân thể của ta, chỉ muốn ta ngoan ngoãn nghe theo người, cũng không nói ta phải yêu người như vậy.” Hắn muốn nàng thương hắn, nhưng lại xem nàng như một thể thân, vừa không công bằng lại vừa tàn nhẫn, đáng hận nhất là lòng của nàng trong lúc vô tình đã bị hắn chiếm đóng.

“Ta thay đổi ý định rồi.” Hắn nắm lấy cằm của nàng, nghiêm mặt nói, hơi thở nóng rực như lửa trực tiếp phun lên gò má như cánh sen của nàng. “Ta không chỉ mua thân thể của nàng, còn mua cả đời này của nàng, không chỉ thể, lòng của nàng, linh hồn của nàng ta đều mua hết toàn bộ! Có đồng ý hay không cũng không do nàng quyết định, đây chính là mệnh lệnh.” Doãn Hoa Nông mở to đôi mắt trắng đen rõ ràng, nghi ngờ nhìn hắn. Nàng không hiểu tại sao hắn lại khăng khăng đòi hỏi nàng những điều này, nàng đối với hắn mà nói, không phải chỉ là người thay thế thôi sao? Hừ! Người đàn ông này không khỏi quá bá đạo và ngạo mạn đi, chỉ biết yêu cầu mà không chịu nỗ lực, thật là ghê tởm hết sức, nàng sẽ không để hắn được như ý đâu!

“Này! Đừng có được voi đòi tiên như thế chứ!” Nàng đưa ngón trỏ ra, đâm mạnh vào lồng ngực trần trụi của hắn, cảm phẫn nói: “Cùng lắm ta chỉ là một người thể thân, người chọn ta chẳng qua chỉ để lấp vào chỗ trống của người vợ đã chết mà thôi, để giải tỏa nỗi tương tư mong nhớ của mình, người không có tư cách yêu cầu ở ta nhiều như vậy!”

Nàng quyết định sẽ không tự buồn bã, xót xa nữa, ngẫm lại xem, Doãn Hoa Nông nàng là nhân vật nào, không chỉ là hoa khôi số một của Giang Nam, còn là đệ tử đặc ý nhất của nghĩa phụ nàng, con người có tính tình ranh mãnh, thông tuệ như nàng, sao có thể cam tâm chịu thiệt trở thành kẻ thế thân cho người khác? Chuyện này quả thật là làm nhục tôn nghiêm của nàng, nàng tuyệt đối phải dùng cảm phẫn kháng đến cùng, nếu như đấu tranh không thành, vậy thì.... chạy trốn! Nàng cũng không muốn rơi vào tình trạng bi thảm, đau lòng đến gió thổi mưa sầu đâu.

“Xin người nhìn cho rõ ràng, ta là danh kỹ Doãn Hoa Nông, không phải là người vợ yêu đã chết của người.” Nàng thao thao bất tuyệt nói: “Mua thân thể của ta thì được, nhưng muốn mua trái tim của ta, linh hồn của ta, đừng mơ tưởng! Ta khuyên người hãy sớm thả ta ra, nếu không thì...”

“Im miệng!” Liệt Hạo Thiên tức giận khé quát một tiếng, bá đạo ôm chặt thân thể của nàng, tức giận đến nỗi móng tay đâm sâu vào da thịt tuyết trắng non mềm bên dưới.

“Ta muốn nàng thổ lộ tình cảm thì nàng phải thổ lộ, ta muốn nàng yêu ta thì nàng phải yêu ta! Gặp được ta, nàng phải cam chịu số phận, cho dù là người thể thân thì nàng cũng đã định trước sẽ thuộc về ta rồi. Đời này kiếp này, ta và nàng đều phải bên nhau, bất kỳ sự chống đối nào cũng là uổng phí mà thôi.” Giờ phút này ánh mắt của hắn giống như điên cuồng, mê dại làm người ta sợ hãi, cặp mắt đen rét lạnh chiếu thẳng vào Doãn Hoa Nông, khiến nàng giật mình đến quên mất suy nghĩ, chỉ có thể kinh ngạc nhìn hắn.

Nàng bỗng dưng hiểu rõ bản thân mình có lẽ ngay từ đầu không nên chọc hắn, đối chọi gay gắt cùng người này, kẻ xui xẻo vĩnh viễn chỉ có nàng mà thôi, thế nhưng nàng vẫn quật cường đáp trả lại hắn: “Chuyện này không phải người nói được là được, đến cuối cùng thứ mà người mua được cũng chỉ có thân thể của ta, chứ không phải là cả tấm lòng.”

Không nghĩ tới nhưng lời này lại khiến Liệt Hạo Thiên giận quá hoá cười, trông vừa điên cuồng vừa tà mị, hắn tiến đến gần môi nàng, thầm thì đầy ái muội: “Hãy đợi đấy, ta nhất định sẽ khiến nàng yêu ta!” Từ hôm nay trở đi, hắn muốn hoàn toàn thuần phục nàng, để nàng hiểu được rằng hắn mới chính là chúa tể trong cuộc đời nàng, nắm giữ quyền sống chết của nàng, thậm chí ngay cả thất tình lục dục [1] nữa.

Làn môi mỏng hơi cong lên, hắn bắt ngờ cúi đầu cắn chặt vành tai non mềm của nàng, một bàn tay lạng lẽ đi tới hai ngọn núi cao ngất, mềm dẻo bên dưới, gặt gao nắm chặt lấy.

Doãn Hoa Nông nhất thời cứng người, cất tiếng nói yêu kiều vô lực: “Người... cái tên đại bại hoại này, ta... ta sẽ không yêu người, cũng không cần yêu người!”

“Chuyện này cũng không thể thuận theo nàng được, nàng không những phải yêu ta, mà còn phải yêu ta đến răng long đầu bạc, nguyện thể không thay đổi...”

“Muốn giữ lại ta... cũng được! Trừ phi người lấy ta làm vợ.” Nàng thở gấp nói, bất lực mà uốn cong người lên, kẹp chặt rồi thối lui, nhưng vẫn không có biện pháp ngăn cản sự xâm phạm của hắn. Nàng vốn tưởng rằng lời này vừa nói ra nhất định sẽ khiến hắn dừng tay lại, biết khó mà lui, ai dè...

“Đây chính là ước muốn của nàng sao?” Hắn ngược đôi mắt đen thâm thúy sáng rực, một mực khoá chặt từng biểu tình trên khuôn mặt phỉếm đỏ của nàng, “Nói thẳng ra thì, nàng vẫn chỉ là một nữ nhân ham hư vinh, háms lợi, ngay từ đầu đã vọng tưởng xa vời muốn ta cưới nàng thôi, đúng không?” Hắn bất ngờ thêm lực ở tay khiến Doãn Hoa Nông đau đớn, nàng tủi thân nhú mày.

“Đúng vậy! Ta chính là nữ nhân như thế đấy, nếu người thông minh thì hãy để ta đi đi, nếu không coi chừng ta sẽ lấy hết tất cả gia sản của người bây giờ!” Nàng không thẹn mà nói. Tốt nhất là để hắn nghĩ như vậy, chỉ cần có thể khiến hắn đồng ý bỏ mình, nàng không quan tâm bản thân sẽ bị coi như kẻ xấu xa đến thế nào.

Liệt Hạo Thiên yên lặng nhìn nàng một lúc lâu, bỗng nhiên nở một nụ cười thấu hiểu, cũng đã nhìn rõ ý đồ của nàng.

“Muốn dùng phép khích tướng để cho ta thả nàng đi sao? Đối với ta mà nói, có cưới vợ hay không cũng không khác biệt nhiều, quan trọng là, nàng đã trở thành nữ nhân của ta.” Hắn thì thầm bên tai nàng đầy ái muội.

Hắn điên cuồng chiếm lấy khiến Doãn Hoa Nông chợt cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, choáng váng đầu óc, nàng cảm thấy bản thân dần mê muội, hồn phách cũng đang cùng hắn cuốn lấy khó mà chia lìa.

Xa cách chỉ có hơn mười ngày, nàng không hiểu sao hắn lại kích động đến thế, giống như bỗng không cách nào thỏa mãn được, vậy nên mới giống như dã thú không ngừng đoạt lấy, từng chút từng chút vét cạn sức lực của nàng ... Kích tình qua đi, Liệt Hạo Thiên để nàng nằm gục trên người hắn, hai tay thân mật ôm lấy nàng.

“Ngủ ngon đi, ta đã khiến nàng mệt muốn chết rồi.” Hắn yêu thương thâm thì nói, giống như sợ rằng chỉ một tiếng động mạnh cũng sẽ làm nàng biến mất không còn dấu vết, hắn ôm chặt lấy thân thể nàng, không chịu buông rời đến một lần.

“Ừm...” Doãn Hoa Nông khẽ lẩm bẩm giống như mèo con, lông mi vô lực rũ xuống, gối lên lồng ngực rắn chắc lại vừa ấm áp của hắn, chậm rãi đi vào giấc mộng.

Nhìn khuôn mặt nàng đỏ ửng như lòng đỏ trứng gà vì kích tình mới trôi qua, trong tim Liệt Hạo Thiên nhất thời trào dâng thứ tình cảm dịu dàng, sâu sắc. Nàng là như thế, ngang ngạnh mà xinh đẹp, hoàn toàn khác xa so với sự mỏng manh như làn nước của Diệp Nhi ngày trước.

Hắn nên cưới nàng không? Bởi vì từ khi Diệp Nhi mắc bệnh qua đời, hắn luôn cho là lòng mình cũng đã chết theo, bởi vậy mà không còn ý định lấy vợ nữa.

Tuy nhiên, gặp được Doãn Hoa Nông lại khiến cho trái tim đã chết bốn năm qua của hắn vô tình sống lại. Không phải hắn không muốn cưới nàng làm vợ, chỉ có điều hề nghĩ đến Diệp Nhi, hắn lại không có cách nào đưa ra quyết định được. Hắn cảm thấy mình thiếu nợ Diệp Nhi quá nhiều, thành thân cùng nàng ấy ba năm, thế nhưng gần như một nửa thời gian hắn không ở bên cạnh nàng vì công việc buôn bán của Liệt Gia Bảo bộn bề, hắn để cho nàng nếm trải tịch mịch cùng với cô đơn lẻ loi, đến nỗi ảm ức mà chết.

Hắn mãi mãi không quên được, khi hắn chạy về Liệt Gia Bảo, nhìn thấy dung nhan nàng tiêu tụy, khuôn mặt khắc khổ, nàng khóc nắm chặt lấy tay hắn, chỉ im lặng nhìn hắn chăm chú, câu nói cuối cùng nàng để lại trước khi qua đời chỉ là ba chữ “Thật xin lỗi!” mà thôi.

Ba chữ kia cắn nát linh hồn hắn, đè nén tâm can hắn. Người nên nói xin lỗi phải là hắn, cái chết của nàng là do hắn tạo thành, là hắn đã hại chết nàng! Khi đại phu tuyên bố nàng vì ảm ức mà thành bệnh, đã trở thành tình trạng nguy kịch thì hắn giống như bị đánh trúng một đòn, trong lòng hối hận và với tự trách khiến hắn đau đến không còn muốn sống.

Là hắn đối đãi tệ bạc với nàng, vì vậy từ đầu đến cuối Liệt Hạo Thiên chưa từng có ý định tái giá trong đời, cũng chỉ coi Diệp Nhi là người vợ duy nhất trong cuộc đời mình mà thôi, hắn muốn bù đắp những gì mà mình đã nợ nàng...nghĩ đến đây, lòng hắn tràn đầy đau khổ và mâu thuẫn, đôi mắt đen chậm rãi nhìn về

gương mặt ngọt ngào đang say ngủ của Doãn Hoa Nông. Hắn không thể cưới nàng làm vợ, đây là vì Điệp Nhi, trái tim của hắn đã bị người con gái khác nắm giữ, sao có thể đem nốt cả địa vị của Điệp Nhi đưa cho người khác được?

Nhưng mà, mỹ nhân trong lòng hắn nên lấy thân phận gì để đi theo hắn suốt một đời một kiếp đây? Điều này khiến kẻ vẫn luôn sáng suốt quyết đoán như hắn cũng phải mờ mịt...

Đêm khuya, xung quanh Liệt Gia Bảo yên ắng không một tiếng động.

Giờ phút này mọi người đều đang chìm vào mộng đẹp, là thời điểm ngọt ngào ngủ say, thế nhưng, tại Tây Sương Viện của Liệt Gia Bảo, vẫn còn ánh nến lóe lên trong một gian phòng.

Nét mặt Tần Mị Nương tức tối, có phần nôn nóng bất an ở trong phòng đi qua đi lại, thị nữ tùy thân Vương mụ của nàng vẫn cung kính phục vụ đứng một bên. Trên ghế thái sư bên cạnh bàn trà, Liệt Vân Bằng đang ngồi đây với gương mặt tái nhợt, ánh mắt có chút thất hồn lạc phách, cả người bất động.

Tần Mị Nương đi đến trước mặt Liệt Vân Bằng, trong cặp mắt xé rách mơ hồ ánh lên tia giận dữ khóa chặt vào người hắn, thấp giọng mắng: “Vì sao con cứ luôn gây phiền toái cho nương như thế chứ? Không phải ta đã nói con không được phép đến gần Ưc Điệp Lâu dù chỉ một bước rồi hay sao, vì sao con lại dụng tâm đến Doãn Hoa Nông, còn để cho Liệt Hạo Thiên bắt gặp nữa, con không muốn sống nữa phải không?”

Đối diện với vẻ mặt và giọng điệu nghiêm khắc trách móc của Tần Mị Nương, Liệt Vân Bằng chỉ lộ ra một nụ cười thê lương, khàn giọng nói: “Đúng là con không muốn sống nữa! Kể từ khi Điệp Nhi chết đi thì trái tim con cũng đã chết theo rồi, sống như vậy đâu còn gì ý nghĩa!”

“Con...con không làm nương tức chết thì không chịu được đúng không?” Tần Mị Nương thở hổn hển gầm lên. “Sao tôi lại có thể sinh ra đứa con này được chứ? Một đứa con trai không có tiền đồ chút nào!”

Bà ta khẽ thở dốc, chờ cho tâm tình kích động của mình dần bình ổn lại, sau đó tiếp tục nói: “Hôm nay nương nhận được thư do bồ câu đưa tới của cậu con, nói là chuyện chúng ta phải người ám sát đại ca con đã bị vạch trần, tình cảnh hiện giờ của hai mẹ con chúng ta có thể nói là trần ngập nguy cơ, con lại còn không biết sống chết mà đi tìm Doãn Hoa Nông! Hiện tại chẳng những con không ngồi lên được vị trí bảo chủ, chỉ sợ chúng ta cũng không thể tiếp tục ở lại Liệt Gia Bảo được nữa.” Liệt Vân Bằng hoàn toàn không để tâm, ánh mắt rời rạc nhìn về phía phương xa, hời hợt nói: “Từ trước đến nay con chưa từng nghĩ sẽ trở thành bảo chủ, mọi chuyện biến thành thế này đều do nương tự làm tự chịu mà thôi. Nhưng mà người cứ yên tâm đi, đại ca là một người trọng tình trọng nghĩa, không tìm người đến đây hỏi tội tức là muốn cho người một cơ hội, chỉ cần người an phận, huynh ấy sẽ không đuổi người ra khỏi cửa đâu.” Giọng điệu của hắn bình thản mang theo sự chế giễu lạnh lùng, đối với mẫu thân của mình, trong lòng Liệt Vân Bằng quả thực không cách nào tiêu tan hết nỗi oán hận.

Người mình yêu thương sâu sắc chết trong tay người thân yêu nhất của mình, nỗi đau này khiến nội tâm hắn luôn không ngừng mâu thuẫn, chịu đựng đủ thống khổ dày vò.

“Con...Sao con lại có thể nói với nương những lời như thế!” Tần Mị Nương tức giận đến phát run, trợn to mắt khó tin nhìn đứa con trai luôn ngoan ngoãn nghe lời của mình.

“Chỉ vì một Thẩm Điệp Nhi, cho đến lúc này con vẫn còn trách nương, trách nương đã hại chết nàng ta, hừ, lúc trước con cùng nàng ta làm ra chuyện phản bội đại ca con, nếu không phải ta quyết đoán kịp thời, thừa dịp trước khi sự việc bại lộ giải quyết nàng ta, con nghĩ mình sẽ còn toàn mạng mà sống đến bây giờ chắc, cho rằng đại ca con sẽ tha thứ cho chuyện con và vợ nó phát sinh gian tình hay sao?”

“Nương đừng nói nữa!” Liệt Vân Bằng thống khổ gầm nhẹ, “Con cùng Điệp Nhi là thật lòng yêu nhau, con sẽ cầu xin đại ca tác thành cho chúng con, vốn dĩ Điệp Nhi không đáng phải chết!”

“Hừ!” Tần Mị Nương cười khinh bỉ, “Con quá ngây thơ rồi, thân là một bảo chủ, vợ của chính mình cùng với đệ đệ phát sinh chuyện yêu đương, việc sỉ nhục như thế không có ai có thể thừa nhận được. Mọi chuyện một khi bị lộ ra, nó còn mặt mũi nào mà đối diện với thuộc hạ của mình? Khi đó con chỉ có con đường chết mà thôi!”

“Đừng có nói nữa, đừng nói nữa, van cầu người đừng nói nữa.” Liệt Vân Bằng lấy hai tay bịt lấy lỗ tai, cuống loạn lắc đầu.

Vương mục ở một bên thấy thế cũng có phần không đành lòng, vội vàng đi lên phía trước nói: “Tiểu thư, ngài cũng đừng giầy vò tiểu thiếu gia nữa, chuyện quan trọng nhất lúc này là nghĩ xem nên làm gì mới đúng, chỉ cần còn ở lại Liệt Gia Bảo, chúng ta vẫn còn có hy vọng.” Tần Mị Nương cân nhắc nửa ngày, khẽ vuốt cằm nói: “Người có chủ ý gì tốt không?” Vương mục khẽ nheo mắt, cẩn thận phân tích: “Lúc này tiểu thiếu gia nói không sai, bảo chủ quả thực không có ý vạch trần âm mưu của chúng ta, chẳng qua là thông qua Tần lão gia gửi lời nhắc nhở tới chúng ta mà thôi, tạm thời hẳn sẽ không trục xuất chúng ta khỏi Liệt Gia Bảo, trừ phi...”

“Trừ phi như thế nào?” Tần Mị Nương sốt ruột hỏi.

Trong mắt của Vương mục thoáng qua một tia sáng rét lạnh, “Trừ phi nguyên nhân cái chết thật sự của bảo chủ phu nhân bị tiết lộ ra ngoài! Chuyện này nếu truyền tới tai bảo chủ, chỉ sợ là chúng ta không những sẽ bị đuổi khỏi Liệt Gia Bảo, còn nguy hiểm đến tính mạng nữa.” Tần Mị Nương gật đầu tán thành.

“Chuyện này chỉ có ta và người, Vân Bằng cùng với Chỉ Dung biết rõ, chỉ cần bốn người chúng ta không nói, Hạo Thiên vĩnh viễn sẽ không biết được.” Nói dứt lời, bà ta đặc biệt liếc Liệt Vân Bằng một cái, dùng ánh mắt sắc bén truyền đạt lời cảnh cáo vô hình của mình.

Liệt Vân Bằng không nói gì mà chỉ nhắm mắt lại.

“Tiểu thư, ngài đừng quên, còn có một người cũng biết rõ chuyện này...” Vương mục mở miệng nhắc nhở, lại bị Tần Mị Nương dùng ánh mắt cùng bàn tay ra dấu dừng lại.

“Vân Bằng, con trở về nghỉ ngơi đi!” Nàng hất hàm hướng về phía Liệt Vân Bằng nói. “Nhớ kỹ lời ta dặn, không được phép đến Ốc Điệp Lâu lần nữa, cũng không cho phép con có bất kỳ tiếp xúc nào cùng với Doãn Hoa Nông!” Liệt Vân Bằng khẽ gật đầu, đứng lên đi ra ngoài, thế nhưng, trong lòng hẳn lại có tính toán khác. Câu vừa rồi Vương mục chưa nói xong hiển nhiên là bị mẫu thân cố tình ngăn chặn, chắc có ẩn tình bên trong, dường như vẫn còn có người thứ năm biết được nguyên nhân thật sự về cái chết của Điệp Nhi, người đó là ai chứ?

Mặc dù trong lòng tràn đầy nghi ngờ, hẳn vẫn không biến sắc, bước ra khỏi cửa phòng, sau đó len lén núp dưới song cửa sổ, dựng lỗ tai lắng nghe đối thoại trong phòng....

“Người người vừa mới nói, đúng là Doãn Hoa Nông phải không?” Tần Mị Nương nhíu mày khẽ hỏi.

Vương mục gật đầu một cái, “Nàng là người ngoài duy nhất biết được chuyện này.”

“Ta biết rồi. Ta không phải đã sớm ra lệnh cho người, y theo phương pháp đối phó với Thẩm Điệp Nhi, âm thầm giải quyết nàng ta sao?”

“Chuyện này ta đã tiến hành hơn nửa tháng, dựa vào thời gian được tính phát tác tính ra, nàng ta hẳn là cách cái chết không còn xa nữa, chỉ có điều trong mấy ngày này, nàng ta vẫn có cơ hội tố giác mọi chuyện với bảo chủ.” Vương mục nói ra lo lắng của mình.

“Sẽ không đâu!” Tần Mị Nương khẽ cười lạnh, “Nếu nàng ta muốn nói cũng đã sớm nói, nha đầu Chỉ Dung kia tám phần mười đã xin nàng ta giữ bí mật ỉn. Dù sao ta cũng là mẹ ruột của nó, ít nhiều gì nó cũng không nỡ xuống tay.”

Vương mục gật đầu, “Tiểu thư phân tích rất có lý, là ta đã quá lo lắng.”

“Lo lắng của người cũng không có sai.” Tần Mị Nương khẽ nheo mắt, vẻ mặt âm u nói. “Để tránh đêm dài lắm mộng, mấy ngày tới hãy hạ thuốc nặng hơn một chút, sớm ngày diệt trừ nàng ta, chúng ta mới có thể ăn ngủ không lo.”

“Dạ, nô tỳ nhất định sẽ đem chuyện này làm tốt. Về phần Chỉ Dung tiểu thư... còn phải tiếp tục cầm tù nữa sao?”

Tần Mị Nương khẽ thở dài một hơi, “Trước khi Doãn Hoa Nông chưa giải quyết xong, không nên thả nó ra ngoài, chẳng còn cách nào khác ngoài việc tiếp tục ỷ khuất nha đầu kia mấy ngày.”

“Vâng!” Vương mục gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Đội thương lượng mọi chuyện xong xuôi, Tần Mị Nương phát tay với Vương mục, “Đi xuống nghỉ ngơi đi! Người cũng mệt mỏi rồi.”

Vừa nghe thấy những lời này, Liệt Vân Bằng vốn đang núp ngoài cửa sổ nghe lén vội vàng tìm một chỗ trốn đi.

Sau khi Vương mục rời khỏi, ánh nến trong phòng Tần Mị Nương cũng tắt theo, lúc này Liệt Vân Bằng mới chậm rãi đi ra khỏi chỗ nấp, khuôn mặt tuần tú, văn nhã hiện rõ vẻ sầu muộn nặng nề. Hắn không nghĩ tới mẫu thân lại muốn dùng chiêu cũ để hạ sát Doãn Hoa Nông, lần này hắn nên ngồi yên không nhắc tới, tiếp tục trở mặt đứng nhìn bị kịch tái diễn hay sao?

Không! Hắn đã có lỗi với đại ca một lần, tuyệt không thể lại sai lầm thêm lần thứ hai! Huống hồ nếu Doãn Hoa Nông chết đi, có khác gì Điệp Nhi lại chết một lần nữa ngay trước mặt hắn chứ, hắn không cách nào chịu đựng được điều này. Có điều hắn lại không thể công khai lật tẩy độc kế của mẫu thân, mặc dù tội của bà ấy không thể tha thứ, nhưng dù sao bà cũng là mẫu thân của mình, hắn không đành lòng nhìn thấy bà ấy chết trong tay đại ca.

Suy nghĩ ngược xuôi một hồi, hắn chỉ còn cách tìm cơ hội lại gần Doãn Hoa Nông, nhắc nhở nàng hoặc dẫn nàng chạy trốn mà thôi, ở lại Liệt Gia Bảo này đối với nàng mà nói là quá nguy hiểm!

Mặc dù hy vọng mong manh, hắn vẫn sẽ cố đem hết khả năng để làm, bởi vì hắn không thể, cũng không có cách nào chịu đựng thảm kịch lại một lần nữa tái diễn. Mang theo tâm lý chuộc tội, trong lòng hắn âm thầm thề tuyệt đối không thể để cho Doãn Hoa Nông bị mẫu thân thành công sát hại.

10. Chương 10

Vì sao lại hoang mang, bất an, rung động không ngừng?

Về ngoài của hắn quả thực là tuần tú khác biệt với người thường, trừ hắn ra, trên đời này chỉ sợ không còn người thứ hai có thể gơ tay, nhắc chân, từng cử chỉ đều khiến nội tâm nàng rung động đến vậy.

Cái này...chính là cảm giác yêu hay sao?

Trời ạ! Vừa nghĩ tới mấy chữ ấy, nàng không khỏi lạnh run khắp người. Yêu một nam nhân như vậy, nàng thà chết đi còn hơn.

Nàng có thể chấp nhận làm thể thân suốt đời được sao?

Không bao giờ! Thứ nàng cần chính là một tình yêu duy nhất, nếu không, nàng tình nguyện trở về tiếp tục cuộc sống cũ của mình.

Chỉ trong nháy mắt lệ đã hoen ướt bờ mi, nàng kiêu ngạo hất cằm đi về phía Liệt Hạo Thiên.

“Sáng sớm đã chạy đến chỗ người vợ quá cố để sám hối, thương tiếc à?” Nàng lạnh lùng mỉa mai, đi đến trước mặt Liệt Hạo Thiên.

Liệt Hạo Thiên bỗng bất ngờ ngẩng đầu lên, sắc mặt âm u, nặng nề nhìn thẳng vào nàng, “Nơi này không phải là nơi nàng nên tới.” Doãn Hoa Nông không để ý đến lời của hắn, cũng không thèm liếc hắn một cái, chỉ đưa mắt nhìn về phía bức họa trên vách.

Đột nhiên, nàng mở to mắt đầy kinh ngạc. Ông trời ơi! Thật sự là quá giống, giống như chiếu theo bộ dáng của nàng mà vẽ lên vậy! Lần đầu tiên chân thật nhìn thấy, sức rung động còn mãnh liệt hơn xa lời Liệt Chỉ Dung miêu tả, phía dưới tranh còn đề năm chữ rõ ràng “Ái thê, Thẩm Điệp Nhi!”

Trong lòng Doãn Hoa Nông phải chịu đả kích mạnh, cả người khẽ run rẩy nhưng vẫn cố tự trấn an mình, tỏ vẻ như không có chuyện gì xảy ra.

Khép hàm dưới lại, nàng xoay người nhìn về phía Liệt Hạo Thiên, lạnh lùng nói: “Người yên tâm, sẽ không có lần sau đâu, ta đặc biệt đến nói cho người biết một tiếng ta phải đi, ba mươi vạn lượng kia người cứ giữ lại, chỉ cần đem hộp trang sức châu báu trả lại cho ta là được.” Vừa dứt lời, nàng liền lập tức quay người, thở hổn hển lao nhanh về phía trước. Nước mắt như chực trào ra, nàng cảm phần nghĩ thầm, không muốn ở chỗ này thêm nữa khắc nào nữa, càng không muốn phải nhìn nam nhân đáng hận kia thêm.

“Nàng định đi đâu?” Liệt Hạo Thiên nhanh chóng bước tới đến ngăn cản nàng.

“Không cần người xen vào!” Nàng trừng mắt nhìn hắn, gầm nhẹ lên: “Là nam nhân thì đừng có mà ngăn cản ta, người cứ việc đi ôm bức hoạ người vợ đã chết của người mà sám hối một phen đi, ta sẽ không quấy nhiễu người nữa!” Nói xong, nàng tránh khỏi người hắn, tiếp tục chạy về phía trước.

“Đừng đi!” Hắn xoay mình ôm chặt nàng từ phía sau lưng, “Mọi chuyện không phải như nàng nghĩ đâu, xin nàng hãy nghe ta nói.”

“Ta không muốn nghe!” Doãn Hoa Nông che lỗ tai, cúi đầu ra sức giãy dụa, vặn vẹo. “Giữa chúng ta không có gì để nói, người cứ việc đi thương tiếc, tưởng niệm người vợ của người đi, mà lúc này ta chỉ muốn khỏi nơi này, rồi càng xa càng tốt!”

“Không!” Hắn vội vàng gầm nhẹ một tiếng, “Ta đã nói rồi, ta tuyệt đối sẽ không thả nàng đi!” Hắn cuồng loạn siết chặt thân thể nàng, ôm nàng vào trong ngực càng thêm thân mật.

“Thả ta ra, thả ta ra!” Nàng trách mắng, “Ta không muốn tiếp tục ở lại chỗ này để thành kẻ thế thân cho người con gái khác ! “

“Không phải như thế!” Liệt Hạo Thiên cắt đứt lời trách móc của nàng, nói tiếp: “Ta thừa nhận lúc ban đầu, ta coi nàng như thế thân của Diệp Nhi, cũng không phủ nhận đến bây giờ vẫn yêu thương sâu sắc nàng ấy; nhưng sau một thời gian chung sống với nàng, ta liền phát hiện hai người hoàn toàn khác nhau, nàng ở trong lòng ta đã sớm không còn là thế thân của nàng ấy nữa. Ta vốn tưởng rằng lòng của ta đã sớm chết theo Diệp Nhi, cho đến đêm qua, ôm nàng vào trong ngực thì ta mới biết lòng của mình lại bị chiếm đóng lần nữa, ta đã yêu nàng mất rồi!”

Doãn Hoa Nông trầm mặc hồi lâu, sau đó liền ngửa đầu cười thật ngạo mạn, rồi bất ngờ ngừng lại. Hắn yêu nàng? Có quỷ mới tin những lời ấy.

“Nếu người thật sự yêu ta, vậy thì hãy lấy ta làm vợ đi? Dùng đại kiệu tám người khiêng nỏ mảy nỏ mặt cười ta vào cửa!” Nghe vậy, Liệt Hạo Thiên thống khổ nhắm mắt lại, khàn giọng thì thào: “Ta không thể. Ta đã từng lập lời thề sắt đá ở trong lòng, bảo chủ phu nhân vĩnh viễn chỉ có thể là một người, ngôi vị này vì nàng ấy mà giữ lại, không ai có thể thay thế địa vị của nàng ấy ở Liệt Gia Bảo được.” Doãn Hoa Nông vừa nghe xong, bất ngờ ngẩng đầu lên, vung quyền như mưa đánh vào hắn.

“Đồ lừa đảo! Người là tên lương gạt độc ác nhất, đáng hận nhất trên đời!”

“Hãy nghe ta nói!” Liệt Hạo Thiên giữ lấy đôi tay nhỏ bé của nàng, khổ sở nhú chặt mày: “Ta thật sự yêu nàng, hơn nữa sẽ yêu nàng cả một đời, nhưng chỉ có chuyện này, ta thật sự không làm được! Đây là ta thiếu nợ Diệp Nhi, ta không có cách nào dứt bỏ tình xưa, đem người vợ đã từng yêu sâu sắc ném lên chín tầng mây được.”

“Ta hiểu rồi, người mau buông ta ra.” Nàng bỗng dưng ngừng khóc, vẻ mặt nghiêm túc lạnh lùng như sương tuyết mùa đông vậy.

Liệt Hạo Thiên khẽ rung mình, bất giác buông tay ra. Hắn chưa từng nhìn thấy nét mặt băng giá như thế trên mặt nàng, khiến hắn ngây người mất một lúc. Từ khi quen biết nhau đến nay, nét mặt của nàng luôn luôn phong phú và sinh động, có lúc tâm tư giảo hoạt, có lúc lại khéo léo và duyên dáng, có lúc lại giận hờn nũng nịu,... nhưng chưa từng giống như giờ phút này, lạnh lùng như băng tuyết.

Doãn Hoa Nông vừa được tự do liền yên lặng xoay người, hai tay nắm chặt làn váy, từng bước một chậm rãi bước ra khỏi tiểu lâu...

Ánh tà dương ngã về phía tây, Úc Diệp Lâu đắm chìm trong một khoảng không gian đỏ rực của ráng chiều, tản mát bầu không khí yêu diễm kỳ quặc.

Ba ngày rồi, Doãn Hoa Nông tự giam mình trong phòng, không bước chân ra khỏi phòng cũng không gặp bất kỳ ai.

Mặc dù Liệt Hạo Thiên không đến quấy rầy nàng, nhưng cũng không chịu thả người ra. Tiểu Liên ngoài việc ba bữa đứng giờ đưa cơm vào trong, còn có thêm nhiệm vụ trông chừng Doãn Hoa Nông nữa.

Nhưng hôm nay, cuối cùng hắn cũng không nhịn được, sau khi qua bữa tối liền lặng lẽ đi đến Ưc Diệp Lâu, đẩy nện cửa phòng, Tiểu Liên vừa thấy hắn vội vàng đi đến cúi chào.

“Bảo chủ, mấy ngày qua, khẩu vị của Hoa Nông cô nương không được tốt lắm, khí sắc cũng càng lúc càng kém, nô tì không yên tâm nên...” Tiểu Liên cẩn môi, không biết nên biểu đạt làm sao cho tốt.

Về mặt Liệt Hạo Thiên có chút lo âu nhìn về phía những món ăn chưa được động tới ở trên bàn, cặp mày rậm khê nhíu lại, lên tiếng: “Trước tiên ngươi cứ đi xuống đã, nơi này có ta là được rồi.”

“Dạ” Tiểu Liên đáp lời, ngay sau đó lập tức rời đi.

Liệt Hạo Thiên chậm rãi đi vào trong phòng, con người đen thẫm thủy trần đầy vẻ khổ đau và u buồn, xuyên qua lớp màn lụa trắng đang rủ xuống nhìn thấy thân ảnh mảnh khảnh yếu điệu kia.

Hắn vén màn lụa mỏng lên, ánh nến đỏ soi rõ sắc mặt gầy yếu nhưng vẫn xinh đẹp tuyệt trần như cũ của nàng.

Dường như nhận ra có người đang nhìn mình chăm chú, Doãn Hoa Nông chậm rãi mở mắt ra, vừa tiếp xúc với ánh mắt của Liệt Hạo Thiên, nàng liền lập tức nhíu mày tỏ vẻ không vui, quay đầu sang hướng khác, không muốn để tâm tới hắn.

Liệt Hạo Thiên ngồi xuống mép giường, vươn người lên trước, yêu thương vuốt ve đôi vai nhỏ gầy của nàng, không khỏi đau lòng nâng nàng ngồi dậy. Mới có ba ngày ngắn ngủi mà nàng đã gầy yếu, tiêu tụy đến mức này, khiến hắn cảm thấy thật sự bất an.

“Tại sao không ăn cơm?” Hắn kích động xiết chặt lấy nàng, “Cho dù giận ta, nàng cũng không được tự ý đùa bỡn thân mình như vậy!”

Doãn Hoa Nông căn bản vô lực giãy dụa, mặc hắn ghì chặt lấy người mình, nàng nói: “Ngươi có cái gì tốt chứ? Không đời nào ta vì ngươi mà trà không uống, cơm không ăn đâu, không đụng tới cơm là bởi vì ta thật sự không đói bụng.” Lời này không phải giả dối, đã có vết xe đổ của mẫu thân, nàng sẽ không ngu ngốc chỉ vì một nam nhân mà tự ý đùa bỡn thân mình, chỉ có điều, mấy ngày nay khẩu vị của nàng thật sự càng lúc càng kém, ngực cảm thấy buồn bực, vô cùng khó chịu, nhưng nàng lại không muốn nói cho hắn biết, làm thế nào là cầu xin yêu thương từ hắn, nàng không muốn trở thành như vậy!

“Làm sao mà khẩu vị không tốt, thân thể không thoải mái sao? Có cần gọi đại phu đến khám xem sao hay không?” Về mặt Liệt Hạo Thiên lo lắng nói, hắn đưa tay khê vuốt gò má tái nhợt, gầy yếu của nàng.

“Đừng chạm vào tại” Doãn Hoa Nông dùng hết khí lực gầm nhẹ một tiếng, tuy nhiên tiếng nói phát ra lại mềm nhũn không một chút sức lực, ngay cả suy nghĩ muốn giơ tay lên gạt tay hắn ra cũng không có sức. Gặp quỷ rồi, thân thể của nàng rốt cuộc bị làm sao chứ? Nàng không nhịn được phiền não rủa thầm mấy tiếng trong lòng.

Mặc dù như thế, nàng vẫn không chịu yếu thế mà cứng rắn né đủ khí lực, giận dữ nói: “Ta vừa nhìn thấy ngươi toàn thân liền khó chịu, nếu muốn ta sống tốt thì hãy mau thả ta ra đi!” Nghe vậy, khuôn mặt tuấn mĩ của Liệt Hạo Thiên liền mất đi ánh sáng rực rỡ, chỉ còn vẻ u sầu nồng đậm nhanh chóng che kín toàn bộ.

“Ta sẽ không thả nàng đi, ngoại trừ điều này ra, nàng muốn gì ta cũng có thể đáp ứng.” Hắn khàn giọng nói nhỏ.

“Được!” Doãn Hoa Nông vừa mở to mắt trừng hắn vừa thở hổn hển quát lên, “Vậy bây giờ ngươi lập tức rời khỏi nơi này cho ta, rút ra khỏi tầm mắt của ta càng xa càng tốt, ta không muốn nhìn thấy ngươi thêm nữa!” Dứt lời, nàng bắt đầu thở không ra hơi, lồng ngực phập phồng một cách thống khổ.

Thân thể Liệt Hạo Thiên cứng đờ, hai mắt ảm đạm đầy thống khổ, thâm thúy đưa mắt nhìn nàng một lúc lâu mới chậm rãi đứng dậy rời đi.

Sau một lúc lâu, nghe được tiếng cửa phòng nhẹ nhàng khép lại, Doãn Hoa Nông mới quay đầu ...bên trong phòng không có một bóng người, hắn đi thật! Nàng muốn hắn đi, hắn liền đi thật sự, đúng là đồ nam nhân xấu xa không có lương tâm!

Dầu môi đầy tủi thân, nàng té nhào vào giường, khóc nức lên một tiếng. Kể từ khi đến Liệt Gia Bảo, nàng phát hiện mình biến thành một kẻ rất mít ướt, biết rõ như vậy thật không có tiền đồ, nhưng mà nàng vẫn không nhịn được...

Đêm khuya, trên bầu trời tối đen như mực, vầng trăng bị đám mây che khuất rơi xuống đất những quãng sáng mờ nhạt.

Một thân ảnh cao lớn không tiếng động nhanh chóng chạy về phía Ưc Diệp Lâu, nhẹ nhàng, lặng lẽ mở cửa phòng, tiến vào bên trong.

Trong phòng, ánh nến đang cháy toả ra thứ ánh sáng chập chờn, người trên giường không ngừng trở mình, còn phát ra một chuỗi thanh âm khổ sở, giống như không cách nào chìm vào giấc ngủ.

Liệt Vân Bằng đến gần giường, vén màn lên, khẽ gọi một tiếng: “Hoa Nông cô nương, mau tỉnh dậy!”

Doãn Hoa Nông ngơ ngác ở bên trong, nàng hơi nhú mồm mở mắt ra, nhìn thấy người trước mắt là Liệt Vân Bằng thì xoay người sợ hãi ngồi dậy, trợn mắt nhìn hắn nói: “Người... nửa đêm canh ba, người muốn làm gì?” Nàng còn nhớ rõ hắn thừa dịp lúc nàng ngủ trưa mà hôn trộm nàng, trong lòng liền không khỏi mang theo một chút kiêng sợ.

“Suyt...” Liệt Vân Bằng vội vàng làm động tác chó có lên tiếng, muốn nàng nhỏ giọng một chút.

“Doãn cô nương có muốn rời khỏi Liệt Gia Bảo hay không?” Theo như hắn biết, mấy ngày nay, Doãn Hoa Nông chẳng khác gì bị đại ca cấm túc. Nghe hạ nhân nói, nàng muốn rời khỏi Liệt Gia Bảo nhưng đại ca không cho phép. Về mặt Doãn Hoa Nông vẫn còn hoài nghi đề phòng mà nhìn hắn, không nói lời nào.

“Ta có thể giúp cô nương trốn khỏi Liệt Gia Bảo.” Liệt Vân Bằng khẩn trương giải thích.

“Tại sao người lại giúp ta?” Nàng có chút động tâm nhưng vẫn cẩn thận hỏi lại.

Nét mặt Liệt Vân Bằng có chút u ám, hắn khàn giọng nói: “Chỉ Dung đã nói hết mọi chuyện cho cô nương nghe rồi phải không? Ta giúp cô nương, là bởi vì bộ dáng của cô nương rất giống với Diệp Nhi, ta không thể trơ mắt nhìn cô nương chết ở Liệt Gia Bảo được.”

“Chết?” Doãn Hoa Nông lập tức mở to mắt, vừa khó hiểu vừa sợ hãi, nàng giật mình hỏi: “Tại sao ta lại chết?” Liệt Vân Bằng im lặng một lúc lâu mới trả lời: “Bởi vì trong Liệt Gia Bảo có người muốn cô nương phải chết.”

“Là ai?”

“Bây giờ không phải là thời điểm thảo luận chuyện này, nếu cô nương không đi ngay thì cô nương thật sự sẽ chết đấy!” Liệt Vân Bằng lo lắng nói.

Doãn Hoa Nông kinh ngạc sững sờ một lúc lâu, chẳng lẽ lại là mẫu thân của Chỉ Dung, Tần Mị Nương? Nghĩ tới nghĩ lui chỉ bà ta là có khả năng nhất.

Chớp mắt một cái, nàng phục hồi lại tinh thần, nhìn Liệt Vân Bằng nói: “Người trước tiên cứ ra ngoài đợi ta, ta thay quần áo và thu thập hành lý xong liền tới.” Liệt Vân Bằng gật đầu một cái, sau đó quay người rời đi.

Doãn Hoa Nông cố sức bò xuống giường, bỏ qua cảm giác khó chịu toàn thân, gắng gượng thay xong quần áo, thu thập một chút đồ nhẹ nhàng dễ mang theo rồi lảo đảo bước ra khỏi cửa phòng.

Liệt Vân Bằng thấy nàng đi ra, về mặt gấp gáp lúc này mới thư thái đi một chút.

“Đi theo ta, ta sẽ dẫn cô nương rời khỏi Liệt Gia Bảo, tìm một chỗ để cho cô nương tạm thời sống yên ổn.” Hần hạ thấp giọng dặn dò.

Ngay sau đó, hai người đi ra ngoài Ước Diệp Lâu, xuyên qua hành lang quanh co, đi tới trước cửa lớn của viện.

Dọc theo đường đi, Doãn Hoa Nông thở hổn hển theo sát sau lưng Liệt Vân Bằng, có mấy lần nàng cảm thấy bản thân muốn té xỉu, khí huyết trong ngực sôi trào gay gắt nhưng nàng vẫn miễn cưỡng chống đỡ, không dám dừng chân lại, chỉ sợ cảm giác mất mát không nói nên lời ở trong lòng sẽ làm nàng quay đầu lại mong ngóng.

Ôi ! Đến lúc thật sự phải rời khỏi, trái tim lại đau thắt, vẻ u sầu khó nói tràn ngập toàn bộ suy nghĩ trong lòng.

Đúng lúc bọn họ sắp đi qua tiền sảnh, chuẩn bị bước vào vườn thì một thân ảnh mạnh mẽ rần rở và cao ngạo bỗng bất ngờ ngăn ở trước mặt hai người, dưới ánh trăng soi sáng, Liệt Vân Bằng cùng Doãn Hoa Nông đều thấy rõ ràng người cản đường trước mắt, hai người không khỏi loạng choạng lui về phía sau mấy bước, sắc mặt dần trở nên tái xanh.

“Đã trễ thế này, các người định đi đâu?” Tiếng nói của Liệt Hạo Thiên trầm thấp, lạnh lẽo cứ như sứ giả tới từ địa ngục, u ám vang lên khiến người ta không khỏi run rẩy.

Liệt Vân Bằng hít sâu một hơi, cố lấy dũng khí nói : “Đệ muốn đưa Hoa Nông cô nương rời khỏi Liệt Gia Bảo. “ Liệt Hạo Thiên lập tức híp chặt hai mắt lại, bắn ánh nhìn lạnh lẽo và giọng nói âm hàn về phía hần: “Người thật to gan, còn muốn tự mình mang người con gái của ta đi nữa! Lần trước ta đã tha thứ cho người một lần, lần này ta sẽ không tiếp tục dễ dàng cho qua như thế nữa.”

Đứng trước khí thế oai phong lẫm liệt của đại ca mình, trong lòng Liệt Vân Bằng không khỏi có phần vừa kính trọng vừa run sợ, nhưng hần tự nói với mình, lần này hần tuyệt đối không thể lùi bước, sinh tử của Doãn Hoa Nông đều trông chờ vào hần cả.

“Đại ca, Hoa Nông cô nương là do bất đắc dĩ nên mới phải ở lại Liệt Gia Bảo, nếu muốn tốt cho nàng ấy thì hãy để nàng ấy sớm ngày rời khỏi nơi này.” Hần can đảm mở miệng nói.

“Chuyện này không liên quan đến người!” Liệt Hạo Thiên gần như là nghiêng răng nghiêng lợi mà nói, cả người mơ hồ toả ra cơn thịnh nộ có thể bùng phát bất cứ lúc nào. “Lập tức rút ngay cho ta, nếu không đừng trách ta không niệm tình huynh đệ.”

Doãn Hoa Nông thấy thế, vội vàng tiến lên phía trước, không sợ hãi nói: “Chuyện này không liên quan đến hần, là ta muốn hần làm như thế, người muốn đánh thì cứ đánh ta đây này!” Nàng tổn hết sức chín trâu ba hổ mới thuận lợi nói xong những lời này, nhưng cả người lại càng thêm choáng váng.

Liệt Hạo Thiên thấy nàng che chở cho Liệt Vân Bằng, thậm chí còn lấy thân mình ra bảo vệ hần, trong lòng không khỏi dâng lên sự đố kỵ, lửa giận hừng hực như cuồng dã muốn đốt cháy mọi thứ. Hần vì nàng mà khó ngủ bao lâu, rốt cục không nhịn được nữa đêm quay về Ước Diệp Lâu lần nữa, không nghĩ tới lại bắt gặp nàng cùng Vân Bằng lén lút trốn tránh rời đi. Đợi bọn họ đi đến chỗ cửa lớn, lúc này hần mới không thể không tin rằng hai người họ muốn bỏ trốn cùng nhau.

Đau khổ vì bị phản bội cùng với tức giận che mờ lý trí của Liệt Hạo Thiên, hần bất ngờ vươn tay đẩy Doãn Hoa Nông ra, bàn tay mang theo lửa giận bùng bùng phần nộ đánh úp về phía Liệt Vân Bằng, trong nháy mắt, hai huynh đệ đã bắt đầu giao chiến.

Trong đêm khuya, tiếng đánh nhau liên tục hút những người khác trong Bảo tới, Cốc Ứng cùng Cốc Thanh Phong là những người đầu tiên tìm đến chỗ hai người, vội vàng ra tay ngăn Liệt Hạo Thiên lại. Võ công của hần cao hơn Liệt Vân Bằng rất nhiều, chỉ mấy chiêu ngăn ngừa Vân Bằng đã bị trúng mấy quyền, nếu không ngăn cản hần lại, chỉ sợ hần thật sự sẽ đánh chết Liệt Vân Bằng mất.

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, đêm hôm khuya khoắt tại sao hai huynh đệ lại đánh nhau?” Cốc tổng quản cau mày hỏi.

“Hần muốn dẫn Hoa Nông chạy trốn!” Liệt Hạo Thiên nổi gân xanh gầm lên.

Cốc Ưng và Cốc Thanh Phong trợn mắt ngẩn người, bốn đôi mắt đều nhìn về bộ mặt xanh tím đầy chất vật của Liệt Vân Bằng.

“Thật sự có chuyện này?” Hai cha con đồng thanh hỏi.

Liệt Vân Bằng xoay mặt đi, nhẹ nhàng gõ gõ đầu rồi lại ngẩng đầu lên, lo lắng nhìn Liệt Hạo Thiên nói: “Đại ca, nếu không để cho Doãn cô nương rời khỏi Liệt Gia Bảo, chỉ sợ cô ấy sẽ gặp bất trắc.”

“Người nói những lời này là có ý gì?” Liệt Hạo Thiên hung ác nheo mắt lườm đệ đệ của mình.

“Đúng đấy! Nhị thiếu gia, người mau nói rõ ra đi, đừng làm chúng ta khó hiểu.” Cốc Ưng mở miệng nói.

“Ta...” Về mặt Liệt Vân Bằng tràn đầy mâu thuẫn, khổ sở và do dự. Sau một lúc lâu, hắn liền nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, đang chuẩn bị nói hết toàn bộ thì tiếng nói của Tần Mị Nương bỗng vang lên phía sau mọi người: “Trời ơi! Vân Bằng, con ở đây làm loạn cái gì đó? Mấy ngày nay con vẫn luôn khác thường, có phải là bị trúng tà hay không vậy?” Tần Mị Nương dẫn theo Vương mục từ từ đi về phía mọi người, giả bộ thương tâm nói.

Liệt Vân Bằng vừa thấy bà ta, toàn bộ lời nói vừa đến khoé miệng liền nuốt lại, chỉ có thể im lặng nhìn mẫu thân mình.

Tần Mị Nương hung hăng trừng mắt liếc con mình một cách kín đáo, sau đó lập tức thay đổi một bộ mặt tươi cười nhìn sang Liệt Hạo Thiên nói: “Hạo Thiên, con nể mặt nhị nương, đừng so đo với đệ đệ của con nữa. Hành vi của nó gần đây có chút kỳ quặc, nhị nương sẽ dạy dỗ lại nó.”

“Vậy làm phiền nhị nương rồi.” Hai tay Liệt Hạo Thiên chấp sau lưng, về mặt bình tĩnh lạnh lùng đáp lại.

“Đừng nói vậy chứ!” Tần Mị Nương giả tạo ứng đối vài câu, bước nhanh về phía Liệt Vân Bằng, len lén nheo mắt nhìn một cái, sau đó cố ý chau mày cất giọng nói: “Đứa con này cũng thiệt là, còn không mau cùng nương trở về!”

Về mặt Liệt Vân Bằng có phần bất đắc dĩ và khổ sở đi theo Tần Mị Nương quay trở về Tây Uyển, trước khi đi, hắn còn chưa từ bỏ ý định mà liếc nhìn Liệt Hạo Thiên bằng ánh mắt phức tạp đầy thâm ý... Đợi sau khi bọn họ đi rồi, Cốc Thanh Phong mới khẽ nhăn mày, có điều suy nghĩ nói: “Thần sắc của Vân Bằng có chút kỳ quái, dường như muốn nói cho chúng ta biết chuyện gì đó. Về phần về nhị phu nhân thì càng lạ lùng hơn, ta thấy bà ta trừng mắt nhìn Vân Bằng một cái, còn len lén nheo mắt nhìn hắn nữa.” Ánh mắt của hắn từ trước đến giờ luôn sắc bén, một chút động tác nhỏ cũng khó lòng chạy thoát khỏi. “Câu mà Vân Bằng vừa nói, ta thấy không phải hắn đang đe dọa huynh đâu, trong đó nhất định có điều kỳ lạ.” Hắn đưa ra ý kiến của mình.

Cốc Ưng sau nửa ngày trầm ngâm cũng gật đầu theo, ông nói: “Cha cũng vậy, cảm thấy sự tình có chút kỳ lạ, thần sắc nhị phu nhân cũng không tự nhiên, lấy lý do nhị thiếu gia trúng tà cũng có chút gượng ép, chuyện này chỉ sợ không đơn giản như vậy.”

Nghe thế, Liệt Hạo Thiên liền nheo mắt, trong con ngươi đen loé lên ánh sáng lạnh lùng, thấp giọng nói: “Bất luận bọn họ muốn diễn trò gì, chỉ cần động đến một cọng lông tơ của Doãn Hoa Nông, ta tuyệt đối không tha cho bọn họ.” Nói đến Doãn Hoa Nông, Cốc Thanh Phong lúc này mới ngẩng đầu nhìn chung quanh.

“Ồ? Sao không thấy Hoa Nông cô nương nữa rồi, cô ấy không phải đi theo Vân Bằng tới chỗ này hay sao?” Lời này vừa nói ra, trong lòng Liệt Hạo Thiên liền chấn động, hắn vừa đẩy nàng một cái, tiếp đó lại đánh nhau cùng với Vân Bằng, căn bản không chú ý đến nàng ở đâu.

“Trời ơi! Mọi người nhìn xem!” Cốc tổng quản đột nhiên kinh hãi hô lên, “Sao Doãn cô nương lại té xỉu thế này?” Liệt Hạo Thiên cùng với Cốc Thanh Phong nhìn sang theo tầm mắt của Cốc tổng quản, chỉ thấy thân thể mảnh khảnh của Doãn Hoa Nông đang nằm dưới khóm hoa.

“Hoa Nông!” Về mặt Liệt Hạo Thiên kinh hoàng, sợ hãi chạy đến bên người nàng, ôm lấy thật chặt. Dưới ánh trăng, sắc mặt của nàng xám trắng như tờ giấy, cánh môi luôn đỏ thắm thế nhưng không còn một chút huyết sắc.

“Tại sao có thể như vậy? Ta không nên đẩy nàng...” Tâm hoảng ý loạn, Liệt Hạo Thiên không ngừng lắc bả, trong giọng nói tràn ngập tự trách và hối tiếc.

“Hạo Thiên, đừng tự trách nữa, mau ôm nàng ấy trở về phòng đi!” Cốc Thanh Phong bình tĩnh nói.

Lời này đã nhắc nhở Liệt Hạo Thiên, hắn liền nhanh chóng ôm lấy Doãn Hoa Nông nhanh chóng đi về Ưc Diệp Lâu. Suốt cả một đêm, Doãn Hoa Nông ngã bệnh, hơn nữa bệnh đến thật nhanh, chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, nàng đã giống như bông hoa sắp sửa khô héo, tàn lụi.

Liệt Hạo Thiên mời đến rất nhiều đại phu khám bệnh cho nàng, mỗi đại phu đều nói như nhau, nàng không có nội thương, chỉ sầu lo thành bệnh, trong lòng ảm ức dẫn đến khí hư. Tuy nhiên, phương thuốc các đại phu kê chẳng có nửa điểm tác dụng nào, bệnh tình của Doãn Hoa Nông vẫn không có khởi sắc.

Liệt Hạo Thiên sốt ruột đến phát điên, khuôn mặt tuấn dật từ đầu đến cuối luôn bao phủ bởi cảm giác đau lòng. Là hắn hại nàng, nếu không vì sao nàng lại có thể sầu lo thành bệnh được chứ?

Ngồi bên mép giường, vẻ mặt hắn thất thần, đau khổ, hối hận nhìn người mình yêu đang mê man ngủ trên giường, trái tim tràn ngập cảm giác buồn bã và đau khổ. Đã nhiều ngày nay, hắn luôn canh giữ bên giường nàng, mãi chăm sóc nàng đến quên luôn chớp mắt, chỉ sợ hôn phách nàng thừa dịp hắn không chú ý mà nhẹ nhàng bay đi.

Đột nhiên, mi mắt người trên giường giật giật, rồi chậm rãi mở ra...

“Nàng...nàng đã tỉnh rồi!” Liệt Hạo Thiên khó nén mừng rỡ nói, đây là lần đầu tiên sau mấy ngày mê man nàng có thể mở mắt.

Doãn Hoa Nông ngậy ngốc nhìn hắn thật lâu, ánh nhìn có phần rời rạc, nàng nói: “Ta... có phải sắp chết không?”

Liệt Hạo Thiên ôm nàng thật chặt vào trong ngực, “Sẽ không đâu, ta sẽ không để nàng chết đâu!”

“Ta không muốn giống như nương, bệnh chết ở trên giường...” Hơi thở của Doãn Hoa Nông mong manh giống như đang tự mình lấm bả vậy, hình như nàng không nghe thấy lời của hắn.

“Người biết không? Nương ta cũng giống như ta, từng là hoa khôi Giang Nam tiếng tăm lừng lẫy...” Sau khi thở dốc một hơi, nàng tiếp tục nói: “Sau đó nương yêu phụ thân ta... một thư sinh nghèo không một xu dính túi... Bà bỏ tiền để cho phụ thân vào kinh đi thi, tiếp đó vẫn si ngốc mà chờ đợi ông quay về...” Nói đến chỗ này, nàng lại thở dốc một hồi.

“Đừng nói nữa, nàng cần phải nghỉ ngơi cho thật tốt.” Liệt Hạo Thiên nắm chặt bàn tay nhỏ bé mảnh khảnh của nàng, hết sức thương yêu, đau lòng mà nói.

Song, Doãn Hoa Nông dường như không nghe thấy lời hắn, nàng tiếp tục nói: “Phụ thân ta, ông không trở lại...Mặc dù thi đỗ, nhưng ông đã quên nương ta, cưới nữ nhi của đại quan trong kinh thành... Nương ta cứ chờ, cứ đợi cho đến ngày bị bệnh, trước khi chết vẫn cứ tiếp tục đợi người. Vì phụ thân nên nàng mới mắc bệnh mà chết...chết lúc tuổi vẫn còn rất trẻ!” Dứt lời, nàng đột nhiên mở to mắt, ngẩng đầu nhìn về phía Liệt Hạo Thiên, hỗn hỗn nói: “Ta chưa muốn chết, ta không muốn giống như nương ta, tuổi còn trẻ mà đã phải chết...” Nghe vậy, Liệt Hạo Thiên đau lòng ôm chặt lấy nàng, khàn giọng nói: “Sẽ không, nàng sẽ không chết đâu, ta tuyệt đối không để cho nàng chết!” Hắn không nghĩ tới nàng lại từng có một đoạn quá khứ đau lòng khó chịu nỗi đến vậy.

Nhưng mà, Doãn Hoa Nông lại rơi vào hôn mê lần nữa ...

“Hạo Thiên, ngươi không cảm thấy bệnh của Doãn cô nương rất quái dị sao?” Cốc Thanh Phong không biết từ khi nào đi vào trong phòng, bước tới bên cạnh hắn. “Cô ấy không giống loại con gái sẽ sầu lo thành bệnh, đa sầu đa cảm.”

Nét mặt Liệt Hạo Thiên có chút chán chường nói: “Là ta hại nàng, nàng ấy là vì ta mới có thể biến thành bộ dáng này.”

Cốc Thanh Phong chau mày lại, “Bệnh tình của Doãn cô nương khiến ta nhớ tới tình hình chị dâu trước khi mất, tình huống hai người gần như là giống nhau. Ta cảm thấy huynh nên đi tìm danh y khác, có lẽ sẽ

có phát hiện khác thì sao.”

Liệt Hạo Thiên gạt đầu một cái, “Chuyện này cứ giao cho cậu an bài, bất luận tốn bao nhiêu tiền cũng không sao.” Dứt lời, hắn không để ý đến Cốc Thanh Phong nữa, chỉ không chớp mắt nhìn người trong ngực, nhẹ nhàng đặt nàng xuống, thay nàng đắp chăn, trong mắt tràn đầy yêu thương sâu sắc và u sầu... Cốc Thanh Phong không nhịn được thở dài một hơi: chỉ mong ông trời đừng tàn nhẫn, lại một lần nữa cướp đi cô gái mà Hạo Thiên yêu mến.

Cảm giác lạnh lẽo xẹt qua khuôn mặt to lớn, tái nhợt và tiêu tụy của Liệt Hạo Thiên, đưa hắn từ trong giấc ngủ chập chờn bừng tỉnh, hắn gần như là lập tức mở to mắt nhìn về phía cô gái nhỏ trên giường. Chỉ thấy đôi mắt ngập nước của Doãn Hoa Nông đang kinh ngạc nhìn hắn, bàn tay nhỏ bé trắng xanh gần như đã chuyển sang trong suốt đang khẽ chạm vào mặt của hắn.

Liệt Hạo Thiên khẩn trương nắm chặt bàn tay nhỏ bé của nàng, bọc lại trong ngực, lúc này hắn mới nhận ra tay nàng lạnh như băng, trong lòng bỗng có một cảm giác vừa lạnh lẽo vừa hoảng sợ.

“Nàng cảm thấy như thế nào?” Thanh âm của hắn có phần run rẩy.

Doãn Hoa Nông khẽ mỉm cười nói: “Ta sắp chết rồi! Cho đến giờ phút này, ta mới hiểu rõ hàm nghĩa bên trong lời bói toán của nghĩa phụ.” Nàng dừng lại một lát, thở dốc rồi mới nghiêm túc nhìn hắn, “Nếu như ta chết đi, chàng có thể nghĩ đến ta, nhớ nhung ta, tựa như chàng đối đãi tốt với người vợ đã chết của chàng hay không?” Lời nói của nàng đâm thật sâu vào lồng ngực của Liệt Hạo Thiên, khiến tim hắn đau nhói, vẻ mặt bi thương ôm lấy nàng nói: “Ta không muốn như vậy, ta muốn nàng hãy cùng ta đi hết một đời một kiếp. Ta đáp ứng nàng, chỉ cần nàng mạnh khỏe trở lại, chúng ta sẽ lập tức thành hôn, để cho nàng trở thành thê tử chính thức của ta.”

“Thật sao?” Doãn Hoa Nông suy yếu nở một nụ cười, nhưng ngay sau đó liền lập tức ngắt lịm.

“Không!” Liệt Hạo Thiên thống khổ cúi đầu hét lên. Ai tới cứu Tiểu Hoa của hắn? Cho tới giờ khắc này, hắn mới hoàn toàn hiểu rõ, địa vị nàng ở trong lòng hắn từ lâu đã vượt qua Diệp Nhi mất rồi, hắn không thể không có nàng bên cạnh được!

Vừa nghe thấy thanh âm kêu gào của hắn, Cốc Thanh Phong lập tức chạy vào phòng, vẻ mặt nghiêm túc nâng bàn tay nhỏ bé của Doãn Hoa Nông lên bắt mạch.

Sau một lúc lâu, hắn chán nản buông tay, hơi thở của cô gái trên giường đã bắt đầu suy kiệt, sợ rằng sẽ không qua khỏi trong thời gian uống cạn tuần trà.

Nhưng vào lúc này, tổng quản Cốc Ứng lại thở hồng hộc chạy vào trong phòng, vẻ mặt gấp gáp nói: “Đại thiếu gia, nghĩa phụ Quân Thiếu Hoan cùng vị tỷ muội Mai cô nương của Doãn cô nương đến tìm người, bây giờ đang đợi ở trong đại sảnh.” Cốc Thanh Phong đang định nói điều gì, gương mặt vốn nhuốm màu ảm đạm bỗng bất ngờ sáng bừng lên như được hào quang chiếu rọi, hắn mừng rỡ nói, “Hạo Thiên, Doãn cô nương được cứu rồi! Người ta đồn rằng y thuật của Quân Thiếu Hoan tiền bối vô cùng linh, không bệnh nào làm khó được ông ta hết.”

Lời này làm cho Hạo Thiên nhanh chóng tỉnh lại từ trong bi thương, đôi mắt hắn tràn ngập tơ máu, lập tức ngắt lời: “Ứng thúc, mau mời bọn họ đến Ốc Điệp Lâu một chuyến.” Cốc tổng quản thấy tình hình nghiêm trọng, vội vã gạt đầu, bằng tốc độ nhanh nhất tức chạy trở lại đại sảnh để mời khách.

Một lát sau, Cốc Ứng dẫn Quân Thiếu Hoan cùng với Mai Thao Tuyết bước vào Ốc Điệp Lâu.

Liệt Hạo Thiên cùng với Cốc Thanh Phong nhìn thấy quân tử phong lưu trong truyền thuyết, đều không khỏi có chút sững sờ. Nam tử trước mắt mặc một thân bạch y, tuy tuổi đã lớn nhưng gương mặt vẫn như hồi trẻ, khôi ngô tuấn tú, toàn thân tản ra một phong thái thông dong, tự nhiên.

Mai Thao Tuyết cũng không rảnh để ý tới hai người bọn họ, tự mình đi tới bên giường, vừa nhìn thấy sắc mặt trắng bệch như sắp chết của Doãn Hoa Nông, nàng liền không nhịn được mở miệng chất vấn: “Các người đã làm gì để Hoa Nông ra nông nổi thế này?” Gương mặt trong sáng, xinh đẹp hiếm thấy của nàng hiện lên sự tức giận, cảm phần trừng mắt nhìn Liệt Hạo Thiên và Cốc Thanh Phong.

Sớm biết Hoa Nông sẽ bị bắt nạt thành ra như vậy, nói cái gì nàng cũng sẽ không đợi đến lúc sau khi nghĩa phụ vân du quay về mới tìm đến Liệt Gia Bảo.

Từ sau khi Hoa Nông bị bắt vào Liệt Gia Bảo, nàng ngày đêm lo lắng, đúng lúc Bồng Nguyệt vừa đi xa một chuyến, nàng nghĩ nếu chỉ với sức của mình thì khó lòng đối địch với thể lực lớn nhất của Giang Nam, Liệt Gia Bảo, chứ đừng nói đến muốn hấn thả người! Thật vất vả đợi đến lúc nghĩa phụ vân du quay về, nàng lập tức kéo lão nhân gia đến Liệt Gia Bảo đòi người, không nghĩ tới Hoa Nông đã tiêu tụy đến nỗi không còn nhận ra được nữa.

Đối mặt với chỉ trích của nàng, Liệt Hạo Thiên không còn gì để nói, rũ mi mắt xuống.

Cốc Thanh Phong lúng túng nói: “Chuyện này... nói ra rất dài dòng, Doãn cô nương phát sinh quái bệnh, bảo chủ của ta đã mời đến rất nhiều danh y, tuy nhiên tất cả đều bó tay hết cách, nghe đồn Quân tiên bối y thuật tinh, mong rằng Quân tiên bối ra tay cứu giúp.”

Dường như Quân Thiếu Hoan đã sớm đoán ra tất cả mọi việc, ông không hề lên tiếng trách móc, chỉ khẽ cười nhạt một cái rồi đi đến bên giường, đưa tay bắt mạch cho Doãn Hoa Nông.

Sau một lúc lâu, ông xoay người nhìn về phía Liệt Hạo Thiên cùng Cốc Thanh Phong rồi nói: “Hoa Nông chẳng phát sinh quái bệnh gì, nàng bị trúng độc.”

“Trúng độc?” Liệt Hạo Thiên cùng Cốc Thanh Phong kinh ngạc mở to mắt, đồng thanh nói.

Quân Thiếu Hoan gật đầu, nói tiếp: “Độc này là từ Sầu tâm thảo chế thành, độc tính của nó không dễ để người ta phát hiện, đại phu thông thường tuyệt đối đoán không ra, ngược lại sẽ cho rằng người trúng độc là do sầu lo, buồn bực mà thành bệnh.”

“Vậy... Doãn cô nương còn cứu được không?” Cốc Thanh Phong thay mặt Liệt Hạo Thiên đưa ra vấn đề mà hấn đang thấp thỏm lo lắng nhất.

“Đương nhiên cứu được, người cho rằng nghĩa phụ ta sẽ trở mặt đứng nhìn Hoa Nông chết sao?” Mai Thao Tuyêt liếc hấn một cái, tức giận nói.

“Cô nương nói rất đúng.” Cốc Thanh Phong cũng không quan tâm đến lời nàng, có thể bị một cô nương đẹp như vậy trách cứ, đối với hấn mà nói cũng là một loại hưởng thụ.

Quân Thiếu Hoan nhìn về phía Liệt Hạo Thiên rồi nói: “Hoa Nông nhất định có thể cứu chữa được, chỉ có điều, sau khi cứu được con bé, Liệt bảo chủ liệu có bằng lòng thả nó hay không?”

Liệt Hạo Thiên thống khổ nhíu mày, khàn giọng đáp: “Chỉ cần có thể khiến nàng sống lại, vân bối nguyện ý... buông tay!”

Tất cả biểu tình của hấn, Quân Thiếu Hoan đều nhìn thấy hết, ông hài lòng gật đầu nói: “Vậy thì mời nhị vị rời khỏi nơi này trước, ta cần chuyên tâm chữa trị cho Hoa Nông.” Liệt Hạo Thiên cùng Cốc Thanh Phong không nói hai lời, lập tức chấp tay vái chào, sau đó rời khỏi Ưc Diệp Lâu.

11. Chương 11: Chương Cuối – Hoàn

Vừa rời khỏi Ưc Diệp lâu, sắc mặt Liệt Hạo Thiên liền lập tức trầm xuống, trên người tràn ngập hơi thở nam hiểm và hung ác, thân hình cường tráng mơ hồ tỏa ra sát khí.

Hấn bất ngờ dừng bước, nói với Cốc Thanh Phong bên cạnh: “Theo ta đi một chuyến đến Tây Uyển, thế nào ta cũng phải bắt được kẻ dám can đảm hạ độc hại người trong Liệt Gia Bảo.”

Cốc Thanh Phong đã sớm có ý này, vẻ mặt nghiêm túc gật đầu một cái, hai người lập tức xoay người bước về phía Tây Uyển.

Đi đến Tây Uyển, Liệt Hạo Thiên cũng không quan tâm đến việc thông báo trước, nét mặt lạnh lùng dùng một cước đá văng cửa phòng ra, ánh mắt sắc bén, lạnh lẽo như bang quét về phía trong phòng.

Trong đại sảnh, Tần Mị Nương vốn đang ngồi uống trà cùng với Vương mục đứng hầu một bên, cả hai đều bị tiếng động lớn này làm chấn động đến mức mở to mắt.

Một lúc lâu sau, Tần Mị Nương mới phục hồi tinh thần lại, vội vàng tỏ vẻ vui mừng, đặt chén sứ xuống đi về phía Liệt Hạo Thiên, dịu dàng nói: “Hạo Thiên, sao hôm nay lại rảnh rỗi đến tìm nhị nương thế? Đến đây, ngồi xuống nào!”

Liệt Hạo Thiên không thèm đếm xỉa đến lời nói hư tình giả ý của bà ta, con ngươi đen sắc nhọn chăm chú nhìn Tần Mị Nương, thốt từng lời qua những kẽ răng: “Vân Bằng ở đâu? Ta muốn gặp hần.”

Tần Mị Nương thấy tình hình không ổn, nhanh chóng liếc mắt nhìn Vương mục, cố gắng giữ vững bình tĩnh nói: “Con tìm Vân Bằng làm gì? Lúc này nó còn đang ngủ.”

“Gọi hần tỉnh dậy, ta có lời muốn hỏi hần.” Liệt Hạo Thiên trầm giọng ra lệnh.

Thái độ của hần chọc giận Tần Mị Nương, tốt xấu gì bà ta cũng là chủ mẫu của Liệt Gia Bảo, thế nhưng hần lại dùng sắc mặt không tốt như vậy để nhìn bà ta, còn dám lớn tiếng ra lệnh. Nhịn không được cơn tức này, bà ta lập tức lên mặt nói: “Hạo Thiên, thái độ này của con tức là sao, ta là nhị nương của con, không phải là thuộc hạ! Con có còn coi ta là trưởng bối của mình hay không?”

Liệt Hạo Thiên đột ngột ngừng đầu, gương mặt nhìn bà ta, từng bước một tiến tới gần, sau đó bất ngờ nở nụ cười lạnh lùng khiến toàn thân người ta run rẩy, dùng tiếng nói trầm thấp nguy hiểm, chậm rãi nhấn mạnh từng lời: “Bây giờ bà mới nhớ tới mình là trưởng bối, hình như hơi chậm rồi thì phải, bởi vì trong lòng tôi và bà đều rõ, vị trưởng bối đáng kính như bà đã âm thầm làm ra cái chuyện tốt gì!” Hần sáng giọng nói, ánh mắt trực tiếp hướng về phía Tần Mị Nương, thân hình cao lớn tỏa ra sát khí đáng sợ, khiến bà ta tái mặt không chịu nổi, sợ hãi lui về sau vài bước.

Liệt Hạo Thiên nhìn thấy vẻ mặt sợ hãi của bà ta, cười lạnh một tiếng: “Thanh Phong, đi vào trong đưa Vân Bằng ra đây cho ta!” Cốc Thanh Phong gật đầu một cái, đang chuẩn bị đi về phía buồng thì một giọng nói vang lên: “Không cần làm phiền Cốc đại ca.” Lời vừa nói ra, Liệt Vân Bằng đã đi vào đại sảnh Tây Uyển. “Đại ca tìm ta có chuyện gì?”

Liệt Hạo Thiên hí hửng đi về phía Liệt Vân Bằng, bất ngờ nắm lấy cổ áo hần, lạnh lùng hỏi: “Nói cho ta biết là ai muốn hại chết Hoa Nông, ta đã tra ra nàng bị người ta lén lút hạ độc. Nói! Là ai hạ độc? Điều này chắc chắn ngươi biết rõ!”

Ánh mắt Liệt Vân Bằng có chút phức tạp nhìn đại ca của mình, sau đó lại liếc qua gương mặt tái nhợt của Tần Mị Nương, hơi chần chờ một lúc.

Cuối cùng, hần thống khổ nhắm mắt lại, nặng nề nói: “Là đệ hạ độc.”

Lời vừa nói ra, mọi người đều kinh ngạc, kể cả Liệt Hạo Thiên cùng Cốc Thanh Phong cũng ngạc nhiên nhìn hần.

“Ngươi nói láo!” Liệt Hạo Thiên là người đầu tiên phục hồi tinh thần lại. “Nếu đúng ngươi là người hạ độc, ngươi sẽ không cần nhân lúc ban đêm đến dẫn nàng chạy trốn!” Hần nhìn ra được Liệt Vân Bằng căn bản không muốn nói ra sự thật của chuyện này.

“Đừng nói nữa!” Liệt Vân Bằng thống khổ gầm nhẹ, “Dù đại ca có tra hỏi đệ thế nào, đệ cũng chỉ có một đáp án này mà thôi.”

“Ngươi!” Liệt Hạo Thiên hận không thể dùng một quyền đánh hần tỉnh lại, nhưng Cốc Thanh Phong đã kịp thời đưa tay ngăn cản huynh đệ của mình.

“Vân Bằng, đệ không muốn nói thật, chúng ta cũng không thể trách đệ được. Chỉ có điều...ôi...!” Thanh Phong thở dài một hơi, “Mất thấy Hoa Nông cô nương cứ chết đi không minh bạch như vậy, sao trong lòng chúng ta để có thể yên tĩnh được đây?” Hần vừa mới nói xong, bên trong phòng bỗng vang lên một tiếng hô khẽ, thân ảnh lục sắc nhô ểo xấp xỉ bắt đầu chạy như bay đến trước mặt Cốc Thanh Phong, định thần nhìn lại, chính là Liệt Chỉ Dung đã nhiều ngày chưa thấy.

“Cốc đại ca, đại ca mới vừa nói gì? Hoa Nông tỷ tỷ đã chết rồi?” Nét mặt Liệt Chỉ Dung có phần buồn bã và hoảng sợ nhìn Cốc Thanh Phong, nàng lo lắng truy vấn.

Cốc Thanh Phong thu hết phản ứng kích động dị thường của nàng vào trong mắt, hấn không biến sắc mặt nói: “Nàng ấy bị người ta hạ độc, tính mạng đang nguy hiểm từng giờ từng phút, chỉ sợ...ôi...!” Hấn cố tình nói không rõ ràng, muốn xem Liệt Chỉ Dung có phản ứng khác lạ nào hay không.

“Tại sao lại như vậy chứ?” Liệt Chỉ Dung khó tin lắc đầu, sau đó tự lẩm bẩm: “Là ta hại chết tỷ, là ta đã hại chết Hoa Nông tỷ tỷ...”

Tần Mị Nương thấy thế, vội vàng khiển trách nàng: “Chỉ Dung, con đang nói bậy bạ gì ở đây thế? Nơi này không có chuyện của con, đi vào trong cho ta!” Tiếng quát của bà ta ngược lại đã thu hút sự chú ý của Liệt Chỉ Dung, nàng bỗng ngẩng đầu nhìn mẫu thân của mình, ánh mắt hoảng hốt tựa như đang xem bà ta là một người xa lạ...

Thế rồi, hai mắt nàng đầm lệ, đôi môi run rẩy thốt lên: “Tại sao? Nương, tại sao người lại gạt con? Người đã đáp ứng chỉ cần con không nói ra bí mật kia, Hoa Nông tỷ tỷ có thể bình an vô sự, vì sao người vẫn còn hại chết tỷ ấy?” Sắc mặt Tần Mị Nương lập tức lúc xanh lúc trắng, vẻ mặt Vương mục đang đứng một bên cũng biến đổi, toàn bộ bầu không khí bên trong đại sảnh đông cứng trong phút chốc, bị bao phủ bởi một bầu không khí trầm lặng và quái dị.

Liệt Hạo Thiên buông Liệt Vân Bằng ra, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía hai mẹ con Tần Mị Nương, Liệt Chỉ Dung, hấn trầm giọng nói: “Các người còn có bao nhiêu chuyện giấu diếm ta, hôm nay nếu không nói rõ ràng thì đừng có trách ta trở mặt không nể tình!”

Gian phòng vẫn chìm trong khoảng không tĩnh lặng, dường như có thể nghe thấy rõ ràng cả tiếng kim rơi trên mặt đất.

Cuối cùng, Liệt Vân Bằng cũng lên tiếng, hấn nở nụ cười tang thương lạnh lẽo, khàn giọng nói: “Chuyện này không liên quan đến Chỉ Dung, muội ấy là người vô tội, hãy để cho đệ nói! Đệ đã bị bí mật này hành hạ bốn năm, cũng đã đến lúc nên nói ra chân tướng sự thật rồi.”

Thế là những chuyện đã qua về một mối tình phản bội cùng với những mưu toan cứ thế bị vạch trần, mà sự thật thì lúc nào cũng là điều tàn khốc...

Ba ngày sau, Doãn Hoa Nông được Quân Thiếu Hoan điều trị xong, độc trong người đã được khử hết, khí sắc hồng hào, mềm mại cũng dần khôi phục.

Một chiều nọ, nàng thiếp đi trong chốc lát, đến khi tỉnh dậy, đập vào mắt không phải là Tuyết tỷ luôn ở bên giường tận tâm chăm sóc mình ba hôm nay mà lại là...Liệt Hạo Thiên! Nàng sững sờ mở to mắt nhìn hấn, chưa từng nhìn thấy dáng vẻ Liệt Hạo Thiên chán nản và tiêu tụy đến vậy.

Đôi mắt trước kia vốn hữu thần sáng ngời, giờ đã tràn đầy tơ máu, khuôn mặt anh tuấn hiện lên vẻ sa sút tiêu điều, cả người tràn ngập hơi thở tang thương, ba ngày không gặp, giữa trán hấn hình như lại sinh ra thêm mấy nếp nhăn nữa.

Nàng bỗng thấy đau lòng không thôi, rất muốn ngồi dậy chạm vào hấn.

Liệt Hạo Thiên thấy thế vội vàng nghiêng người lên phía trước đỡ nàng, vừa tiếp xúc với thân thể mềm mại, ngửi được hương thơm ngọt ngào quen thuộc, hấn không nhịn được ôm chặt lấy nàng, đem nàng chôn sâu vào trong ngực. “Thật xin lỗi, là ta đã khiến nàng chịu khổ...” Tiếng nói của hấn vừa ảm ức, vừa chua xót, hiện vẻ tự trách không ngừng. “Nhưng xin nàng tin tưởng ta, ta thật sự yêu nàng, nếu như nàng lựa chọn rời đi, ta vẫn sẽ không ngừng yêu nàng như vậy!”

Doãn Hoa Nông bỗng có chút mỉm cười. Thật ra, ngay tại giây phút bước tới bờ sinh tử, nàng đã nhận ra, chỉ cần hấn thành tâm yêu thương thì nàng không cần phải để ý đến danh phận, cũng không cần tiếp tục so đo tình cảm cùng người vợ đã chết của hấn nữa. Bởi vì nàng đã có hấn, một đời một kiếp có hấn bên cạnh, đây mới là điều quan trọng nhất.

“Vì sao chàng nghĩ rằng ta sẽ lựa chọn rời đi?” Doãn Hoa Nông rúc vào lồng ngực ấm áp của hắn, dịu dàng hỏi.

“Bởi vì... ta biết nàng hận ta. Hơn nữa ta còn đáp ứng với nghĩa phụ nàng, chỉ cần ông ấy có thể cứu nàng, ta sẽ để cho ông ấy dẫn nàng đi.” Hắn khàn giọng thì thầm đáp lại.

“Ta... ta nào có hận chàng.” Doãn Hoa Nông nói, “Ta chỉ là rất dễ bụng chuyện chàng không quên được người vợ trước Thẩm Điệp Nhi của chàng mà thôi. Ta là ta, cô ấy là cô ấy, ta muốn chàng yêu thích ta bởi vì ta là Doãn Hoa Nông, mà không phải vì dáng vẻ giống với vợ trước của chàng.”

“Sẽ không, sẽ không như thế nữa.” Liệt Hạo Thiên càng dùng sức ôm chặt nàng thêm. “Tha thứ cho ta, cho ta một cơ hội, để ta bù đắp cho nàng được không, ta thật sự không thể không có nàng được.” Trong giọng nói trầm thấp của hắn tràn đầy tình cảm sâu lắng và nồng nhiệt.

“Ở lại được không?” Hắn lại nói thêm câu nữa. “Ta muốn nàng làm vợ ta, ở bên cạnh ta một đời một kiếp.”

Doãn Hoa Nông mừng rỡ như điên, nhưng lại cố ý thản nhiên nói : “ Ta đâu có nói mình nhất định sẽ đi cùng nghĩa phụ chứ.”

Nghe thế, Liệt Hạo Thiên liền kéo nàng ra, chăm chú nhìn vào đôi mắt nhỏ nhắn, trong sáng của nàng, trong ánh mắt hắn thoáng chốc tràn ngập hào quang, không kiềm chế được vui mừng nói: “Nàng nguyện ý ở lại cùng ta sao?”

Trong lòng Doãn Hoa Nông mặc dù vừa thẹn vừa mừng, nhưng bản tính sĩ diện vẫn không thay đổi được, nàng vẫn giả vờ như không có việc gì nói : “Nếu chàng cũng đã hạ giọng năn nỉ, ta dĩ nhiên sẽ không làm khó rồi. “

“Chỉ có thể thôi sao?” Liệt Hạo Thiên có chút thất vọng hỏi.

“Cái đó... dĩ nhiên còn có một điều không thể bỏ nữa!” Nàng không đành lòng nhìn biểu tình thất vọng của hắn.

“Còn gì nữa không ?” Liệt Hạo Thiên thâm tình nhìn nàng, chưa từ bỏ ý định mà tiếp tục hỏi.

Doãn Hoa Nông bị ánh nhìn chăm chú nồng nàn của hắn làm cho đỏ mặt tía tai, dứt khoát cúi mặt vào trong ngực hắn, khẽ kêu lên :

“Ai nha ! Chàng thật đáng ghét, đương nhiên là bởi vì người ta... yêu chàng thôi!” Ba chữ cuối cùng nàng nói cực kỳ nhỏ, thế nhưng Liệt Hạo Thiên vẫn nghe thấy rõ ràng, lòng hắn tràn ngập vui mừng, ôm lấy Doãn Hoa Nông thật chặt.

Quá khứ nên để cho nó qua đi! Hắn cũng không oán hận Điệp Nhi phản bội mình, dù sao cũng nhờ nàng ấy, hắn mới có thể gặp được Doãn Hoa Nông – người con gái khiến cho hắn yêu hơn cả sinh mạng.

Lần này hắn sẽ không tái phạm sai lầm ngày ấy nữa, người của hắn, lòng của hắn, tình yêu của hắn sẽ cùng với người hắn yêu bên nhau suốt đời, cùng sinh cùng tử.

“Nghĩa phụ, vì sao người lại thay đổi ý định, không dẫn Hoa Nông đi?” Trong phòng khách, Mai Thao Tuyết vừa thu thập hành trang, vừa khó hiểu hỏi.

Quân Thiếu Hoan khẽ nhấp một ngụm trà, chậm rãi nói : “Bởi vì cái đó không còn cần thiết nữa, Hoa Nông đã tự quyết định nơi này là chốn dừng chân tốt nhất ỉnh rồi.”

Mai Thao Tuyết nghĩ một lát, gật đầu tán thành nói : “Nghĩa phụ nói phải, Hoa Nông thật sự đã yêu Liệt Hạo Thiên. “ Ngừng lại một chút, nàng bỗng nhiên hỏi : “Nghĩa phụ, thật ra người đã sớm đoán được kết cục sẽ là như vậy đúng không?”

Quân Thiếu Hoan chỉ cười không nói, đáp một câu chẳng liên quan: “Chúng ta nên đi thôi!”

“Nửa đêm canh ba đi, ngay cả chào hỏi cũng không nói một tiếng sao, sư phụ?” Mai Thao Tuyết tròn to mắt kinh ngạc nói.

“Không, nha đầu Hoa Nông kia mỗi lần chia ly luôn luôn khóc đến nước mắt nước mũi tèm lem, khiến cho người ta phiền muốn chết.”

Mai Thao Tuyết khẽ liếc mắt nhìn nghĩa phụ, trong lòng âm thầm cười nghĩ : thật ra thì nghĩa phụ vốn không nỡ xa Hoa Nông, ông luôn luôn thương yêu Hoa Nông nhất mà, lựa chọn không chào mà biệt, chính là sợ bản thân mình không nỡ chia tay nàng ấy mà thôi!

Trong đêm tối, hai bóng người nhảy lên nóc nhà, nhẹ nhàng lướt đi trong màn đêm. Trên bầu trời không trăng không sao, bỗng lóe lên một điểm sáng mờ...HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuong-do-hai-hoa>